

SARASANGI

A

TAMIL DRAMA

BY

T. R. SARASALOCHANAM.

MADRAS.

SREE LALITHA PRESS

1897

[All Rights Reserved.]

உ

சிவமயம்.

சரசாங்கி நாடகம்.

இது

திருவெவ்வுனார்

இராமசாமி செட்டி யாரவர்கள்

கனிஷ்டகுமாரர்

சலசலோசன செட்டியாரால்

இயற்றப்பட்டு,

சென்னை:

ஸ்ரீலலிதா அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

தூமுகிஸ் தைமீ

1897.

TO

The Hon. Rev. William Miller, M.A., LL.D., C.I.E., D.D.,

*Moderator of the Free Church of Scotland and
Principal, Madras Christian College*

THIS DRAMA

IS DEDICATED

AS A SMALL TOKEN OF LOVE AND RESPECT,

BY ONE OF HIS STUDENTS,

THE AUTHOR.

PREFACE.

This humble contribution to the Tamil Dramatic Literature which is now in process of formation needs very little preface. It is on the lines of the English Dramas, and its plot is more or less that of Shakespeare's *Cymbeline*. It does not lay much claim to originality except in the way of characterization.

The readers will find that in this drama I have eschewed slang, and have taken care to write, as far as possible, good, simple and faultless, Tamil.

The MSS. of this drama were subjected to the kind and careful revision of my teacher M.R.Ry. V. G. Suryanarayana Sastriar Avergal, B.A., and of M. R. Ry. T. T. Kanakasundaram Pillay Avergal, B.A., and my thanks are due to them both for their valuable suggestions and corrections.

I take this opportunity to offer my best thanks to M. R. Ry. M. S. Dandayudapani Aiyar Avergal, B.A., L.T., for his kindness in furnishing this book with an Introduction.

MADRAS,
April 26th 1897. }

T. R. S.

INTRODUCTION.

From time immemorial, the Tamil Literature has been divided into three departments, namely, Iyal, Isai and Natakam. It is strange that while the first two classes have representatives in existence, the last has none. Dramas more than six hundred years old and comparing favourably with the best productions of Europe in the same field are to be met with in Sanskrit. Kanarese, which is an offshoot of the Tamil language, and which has allowed itself to be much influenced by the Sanskrit Literature, has a drama written about three hundred years ago. In the latter part of the seventeenth century, we find the translator of the Sanskrit drama, *Prabodha Chandrodaya*, into Tamil adopting the Epic form in preference to the dramatic. Facts like these lead one to conclude that either the drama, as a class of literature, was mentioned by the ambitious Tamil scholars of olden times by analogy with Sanskrit, or at any rate the later scholars would not recognise the dramatic form as one that belonged to the Tamil language.

Dramas in Tamil, corresponding to our modern conception, are the creations of the last twelve years. The authors thereof are the products of western education, and it is to this influence we have to trace the origin of the present drama. During this period *Nandidroog*, *Manônmanîyam*, *Lîlâvathi-Sulôchana*, and *Rûpâvati* have seen the light and all of them are, no doubt, on the lines of English dramas. Whether the dramatic composition, now being slowly engrafted on our literature, will be a permanent acquisition to it or not, we are not now in a position to say. Probably it is the privilege of the coming generations to pronounce the opinion that, in these English-modelled dramas, there are permanent thoughts put in a permanent form worthy of the noble and permanent literature of the Tamil people.

Sarasângi, now presented to the public, is a humble contribution to the Tamil dramatic literature, which is now in the process of formation. It differs from the existing ones in the language, in that it is not original, in the sense that its plot is borrowed. It is in

fact Shakespeare's *Cymbeline* that has passed through the alembic of oriental imagination. *Sarasângi* is original in many other respects and shows what wealth of poetic ideas the young author has at his command.

For the sake of easy understanding, we give here an outline of the story of this drama, an adaptation of *Cymbeline*. *Sacchanda*, king of Kânci, having lost his first wife by whom he has two sons, *Vikrama* and *Virasêna*, and a daughter, *Sarasângi*, thinks of taking one *Kanakâmbujam* for a second wife and consults *Gunanithi*, his most trusted lord about the marriage. He advises the king very strongly against marrying a second time. The king, not relishing the advice, resolves upon marrying *Kanakâmbujam*. *Gunanithi*, fearing evil to himself and the two infant sons of the king at the hands of the new queen, quits the court and lives in concealment, waiting for a favourable opportunity to carry them off. Such an opportunity occurs on the day of the marriage, when he carries them off to a mountain-cave and lives with them there. The king, ensnared by the beauty of *Kanakâmbujam*, does not trouble himself about the fate of his sons who have disappeared and fancies that they have been carried away by some goblin. So he loves his only remaining child, *Sarasângi*, with all the love of a parent. The new queen bore no children, and she, foreseeing from the fondness of the king for his daughter that he will bestow the kingdom on her future husband, brings over her brother *Mukunda*, an idiot, to the Court, and at the same time strengthens her hold upon *Sacchanda*.

Alagânanda, the posthumous son of the late commander-in-chief of the Kânci forces, is also brought up in the royal palace. He and *Sarasângi* fall in love. The queen, coming to know of this, prevails upon the king to banish *Alagânanda* with a view to get *Sarasângi* married to *Mukunda*.

It is with the banishment of *Alagânanda* that the play opens. That same evening *Sarasângi* in the garden adjoining the palace laments over the severe sentence passed upon her lover when he comes there to take leave of her. Then *Sarasângi* swoons. Soon after *Alagânanda* fastens on her hand a bracelet he had brought with him, he himself wearing her ring. A few minutes after this, the king, in company with his queen, comes to the garden and finds his daughter in an unconscious state. Seeing *Alagânanda* at a distance,

he orders him to quit the kingdom which he does without bidding farewell to his *lady-love* ; but leaves a letter to her with his devoted friend Suguna, one of the lords of Kânci. He delivers the letter to her that night ; but Sarasângi in her dejection does not open it all that night. Before leaving the garden, Sarasângi does not find her ring on the finger, but finds a bracelet on her hand. She is non-plussed a good deal (*Act I, Sc. 1.*). *Mukunda* has come to know that Sarasângi is in love with Alagânanda and now this night when he learnt that Alagânanda had left Kânci, he pursues Alagânanda that he may put him to death ; but in the duel that ensues between them, it is only by chance that Mukunda escapes with his life. Now that Alagânanda is not permitted to enter Kânci, Mukunda deludes himself into the belief that he is Sarasângi's future husband. (*Act I, Sc. 2.*)

Next morning Sarasângi asks her maid to bring the letter that was brought to her on the previous night and then reads it. She comes to understand that Alagânanda wears her ring, that he fastened the bracelet on her hand, that he will be writing to her and be hoping to receive her letters through their friend Suguna and that she may place a good deal of confidence in him. (*Act I, Sc. 3.*)

After the lapse of a few days, Alagânanda reaches Tanjore and stops there with his friend, *Jayavîra*. *Dunmati*, a native of Kumbaconum, comes to see Jayavîra. Dunmati drags Jayavîra and Alagânanda into a conversation, in the course of which he says that virtuous women are very rare in the world and therefore Sarasângi cannot be chaste. Alagânanda grows angry at these words, whereupon Dunmati says that he would stake his property on the truth of his statement and compels Alagânanda to do so with his ring, which he reluctantly does. Then Dunmati leaves for Kânci to bring Alagânanda some proof of Sarasângi's unchastity. (*Act I, Sc. 4.*)

Kanakâmbujam learns that Alagânanda corresponds with Sarasângi through Suguna. She sends for Suguna and tries to buy him over in order that he may further the interests of Mukunda ; but finds him firmly attached to Alagânanda. To rid him off her way, she lets drop a phial of what she believes to be deadly poison and tells him that it is a valuable medicine. She then gives it to him, ostensibly as an earnest for his future exertions. (*Act I, Sc. 5.*)

Then Dunmati arrives at Kânci and wends his way to Suguna's house. Both Suguna and Dunmati go to Sarasângi's, the latter going

thither under the pretence that he bears a letter to her from her lover. Dunmati dismisses Suguna shortly under some pretext and then answers all her queries about her lover and concludes it by saying how he is running out the gushing energies of his budding life in the company of disreputable women at Tanjore.

After this he advances to kiss and spoil her but Sarasângi remains firm and cries out for help. Then Dunmati tells her that he never intended to do any harm to her but merely sought to test her fidelity. He then adds that her husband is like her morally pure and requests her to keep in safety a box, full of valuable* presents, to be given to the king of Kânci, which he would send thereafter through his servants. (*Act I, Sc. 6.*)

That same evening Mukunda comes to the conclusion that he will win over Sarasângi by singing to her early morning next day. (*Act II, Sc. 1.*)

At midnight of the same day, when Sarasângi is sound asleep in her bed-chamber, out comes Dunmati from the box, notes down the disposition of things in the sleeping apartment, removes the bracelet from her hand, looks out for some mark on her body by which he could convince Alagânanda of Sarasângi's unfaithfulness, and sees a mole in the front of her body, just a little below her neck. Before daybreak he gets into the box and locks himself up in it. (*Act II, Sc. 2.*)

Next morning, Mukunda stops outside Sarasângi's room and sings. He then knocks at the door, when Sarasângi comes out. Not only does she refuse to marry him, but also treats him with contempt. Mukunda, in rage, leaves her. (*Act II, Sc. 3.*)

About a week after leaving Kânci, Dunmati reaches Tanjore and goes straight to Jayavîra's house. There he tells Jayavîra and Alagânanda how Sarasângi is no exception to the general rule that no woman is virtuous. When called upon to produce proofs, he gives them first a description of Sarasângi's bed-chamber, then shows them the bracelet, which, he says, she gave him as a token of her beastly passion for him, and lastly draws the attention of Alagânanda to the mole referred to above. So Alagânanda gives over the ring to Dunmati. (*Act II, Sc. 4.*)

The news thus broken by Dunmati sends a shock through his frame and he begins to despond. Afterwards he makes up his mind to

bring about the death of Sarasângi as well as his own. (*Act II, Sc. 5.*)

The next evening Dunmati goes to the palace of Chandrasêkara, King of Tanjore, whose favour he had won by very questionable means. He so works upon the feelings of the king, by his description of Sarasângi's personal beauty that the king, forgetting for the moment his senility, sends a letter to Sacchanda, asking for the hand of his daughter. (*Act II, Sc. 6.*)

In due time the messenger arrives at Kânci and delivers the letter to Sacchanda. The king consults his queen on the matter, who suggests to him that it would be desirable to give Sarasângi in marriage to one among their near relatives and that Mukunda was such a one. The king, approving the suggestion, sends a reply in the negative to Chandrasêkara. (*Act III, Sc. 1.*)

The very evening Suguna is in receipt of two letters from Alagânda, one to himself and the other to Sarasângi. Suguna reads the startling news that Sarasângi has proved false to her lover, and must therefore be put to death and a piece of cloth soaked in her blood be sent as proof of the bloody act. In the other letter to Sarasângi Alagânda wrote that he would come over to Tiruvakkarai, a place near Kânci, and await her arrival thither with Suguna. This place was chosen as a safe retreat to compass her death without discovery. Sarasângi tells Suguna that she will leave with him for Tiruvakkarai on the ensuing morning. (*Act III, Sc. 2.*)

Next morning Vikrama, Virasêna and Gunanithi are out for hunting after three days' rain, and Gunanithi enlarges upon the blessings of nature as far superior to the painted pomps of Courts. (*Act III, Sc. 3.*)

Sarasângi, in male attire, leaves Kânci, and while the two are going towards Tiruvakkarai, Sarasângi perceives some bad omens and asks Suguna what they might portend. Suguna, speechless and weeping, hands over Alagânda's letter to him. Holding it sin to commit suicide she asks him to carry out the order of his friend to the letter. He refuses to put her to death and asks her to stop with him that she may save Alagânda's life, when he comes to know the truth about the affair and repents. Sarasângi does not like the idea of stopping with him and therefore asks him to show her the way to Tanjore; which done, he gives her the phial of medicine given him by the queen, and then they part. (*Act III, Sc. 4.*)

At about three next day, Sacchanda comes to know of the disappearance of Sarasângi. Suguna, summoned by the queen, meets Mukunda in the palace. Threatened with death to give the whereabouts of Sarasângi, Suguna places in his hand Alagânanda's letter to Sarasângi. After getting Alagânanda's clothes from Suguna, Mukunda sets out in pursuit of Alagânanda and Sarasângi, that he may put Alagânanda to death and force Sarasângi to marry him. (*Act III, Sc. 5*)

In the same evening Sarasângi, quite done up, enters the lonely mountain cave inhabited by Gunanithi, Vikrama and Virasêna, hoping to get something to keep up her sinking life. They welcome her, give a good treat and ask her to be with them. She consents and lives there under the name *Sundara* without giving any opportunity to the inmates of the cave to suspect her disguise.

(*Act III, Sc. 6*)

The next evening Chandrasêkara receives Sacchanda's reply and, being much put out by it, makes preparations to invade Kânchi.

(*Act III, Sc. 7.*)

A few days after, one morning Sundara, being unwell, takes a dose of the medicine given to her by Suguna and stops in the cave. Gunanithi, Vikrama, and Virasêna come out of it to hunt and see Mukunda coming towards them at a distance. Gunanithi, making out Mukunda, and fearing that he might be coming over there to make them prisoners, asks Virasêna to keep an eye over Mukunda while he and his brother go to the top of the hill to see if Mukunda was coming with a company of soldiers. In the meanwhile Mukunda advances towards Virasêna, uses foul language to him and then attempts to strike him with his sword, when the boy, snatching the sword from him, severs his head from the body. Just at this juncture, Gunanithi and Vikrama return and Gunanithi takes Virasêna to task for his act. Then Virasêna goes to throw the head away while Vikrama goes to the cave to see how Sundara was doing. There he finds Sundara apparently dead and comes out with Sundara thrown over his back. Fancying Sundara dead, they gather flowers and cover the body with them while the headless body of Mukunda is left by the side of the other.

Full of grief, Gunanithi, Vikrama, and Virasêna retire to the cave. Soon after Sarasângi (*Sundara*) comes back to her senses, the medicine she took in being only a narcotic or a sleep-inducing drug. On looking about her she finds the headless body in the clothes of

Alagâṇanda and swoons. Just then Vajravâḥudêva, commander-in-chief of the Tanjore forces, seeing Sarasâṅgi asleep, makes to her and asks her to come along with them. She enters their service in the assumed name of Sundara. (*Act IV, Sc. 1*)

Next day at about two o'clock Sacchanda learns that Chandrasêkara has left Tanjore with his forces and so makes preparations to repel the attack. (*Act IV, Sc. 2.*)

The next morning, Gunanithi sees the invading army and comes to know that the Chola King leads an expedition against the King of Kâñchi. He calls together Vikrama and Virasêṇa and counsels them to strike a blow on behalf of Sacchanda. Of course the boys do not know that Sacchanda is their father and therefore manifest an utter indifference as to the issue of the invasion. Then Gunanithi successfully persuades them to join in the battle against Chandrasêkara. So Gunanithi and the boys leave the cave for the field. (*Act IV, Sc. 3.*)

Then the two armies meet in battle on a plain adjoining Kâñchi. In one part of it is Alagâṇanda in disguise, soliloquising. He, having come to know of the deception practiced upon him by Dunmati, has come over there to strike a blow for Sacchanda and die on the field. Life is insupportable to him, because he is already in receipt of the piece of blood-soaked cloth sent by Suguna.

Vikrama, Virasêṇa and Gunanithi take their stand in another part of the field, watching the issue of events.

Alagâṇanda, seeing Dunmati in the front rank of the enemy, springs upon him tiger-like and wounds him. Then Dunmati falls down insensible.

Soon after Sacchanda is taken prisoner, and the Kâñchi forces take to flight in all directions from the field of battle.

Just at this critical moment, Vikrama, Virasêṇa, Gunanithi, and Alagâṇanda rally the scattered forces round them and lead them again to rescue the king. Not only do they succeed in doing so but in the attempt they win a decided victory over the enemy, Chandrasêkara falling a victim to the sword of Alagâṇanda, and Vajravâḥudêva, Dunmati, and others being taken prisoners. Vajravâḥudêva, before he is taken prisoner, asks Sundara (Sarasâṅgi) to run away from the field and seek safety. (*Act V, Sc. 1*)

Then Sundara and Alagâṇanda are also taken prisoners by mistake. (*Act V, Sc. 2.*)

Alagânananda has a dream in the prison house that he is married to Sarasângi who, he had fancied, was dead, and that he is made a king. He desires very much that the first part of the dream at least, though an impossibility, should be realised—(*Act V, Sc. 3.*)

Kanakâmbujâm, who had been ill for some days past, died broken-hearted, because, by a strange turn of circumstances, all her designs were about to come to light through her maid. Sacchanda, in a repentant mood, orders all the prisoners of war to be brought before him along with the doctor and Suguna. The king is very anxious to find out the youth to whose valour he was indebted for his life and kingdom. Just then Alagânananda, Dunmati, Vajravâhudêva, and Sundara (Sarasângi) make their appearance. Vajravâhudêva asks the king to grant him a favour, which granted, he entrusts Sundara to his charge. Vajravâhudêva was about to say something about Dunmati when Alagânananda, hearing of his name, attempts to strike him. Then Sarasângi recognises Alagânananda and entreats him not to put Dunmati to death. Alagânananda sees in Sundara his Sarasângi in disguise. Dunmati is then forced to speak out every bit of his design, which he does. The king asks Vajravâhudêva how he came to have Sundara in his service, and this leads to mention being made of a headless corpse. Gunanithi, Vikrama, and Virasêna strike in and explain why Sundara (Sarasângi,) was removed out of the cave, how Mukunda was killed by Virasêna and his headless body was placed by her side. Through the doctor and Suguna, he comes to know of the fell purpose for which his queen had ordered the medicine, referred to above, to be prepared, how the humane doctor instead of giving a deadly poison only gave her a soporific drug, and how Sarasângi came to be in possession of the same. Gunanithi reveals to the king that Vikrama and Virasêna are his sons. The king is then overwhelmed both with joy and sorrow,—joy, as to Sarasângi, Alagânananda, Gunanithi, Vikrama, and Virasêna being once more restored to him, and sorrow as to his having been cruel to them out of measure. Then he asks forgiveness of Sarasângi, settles upon Alagânananda and Sarasângi, the kingdom of Tanjore, which has become theirs by right of conquest, and marries them and gives over his kingdom to his sons. He makes Suguna the prime-minister of Kânci, and Vajravâhudêva, the commander-in-chief of the Tanjore forces under Alagânananda, and throws Dunmati into solitary confinement for life.

A most cursory reading of the book, while it shows that the general run of the story is mostly Shakesperean, reveals also that the characters are conceived and delineated with a profusion of oriental imagination. Some of the highest flights of imagination are embodied in stanzas on pages 40—41, 43, 62—66, 98, among the rest.

One feature of this work is that it is written both in the literary and the colloquial style. For these reasons not only will this drama meet with a good measure of success on the stage for which surely it is intended by the author, but will, we are confident, be also keenly appreciated in the closet.

We do not intend to give here a character sketch of the dramatis personæ as we fear that by doing so we take off the interest of the intending readers to go through the work, yet we cannot refrain from stating that bold strokes are discernible in the development of the character of Dunmati, Alāgānanda, Kanakāmbujam and Sarasāngi.

Lastly, we come to the naming of the play as Sarasāngi. If this play were merely a regular translation or a close adaptation of Shakespere's Cymbeline, one would expect the author to let the play go by the name of Sacchanda. The fact, that he has not done so but named it Sarasāngi, shows that the author has allowed himself to be influenced by considerations of poetic justice. Evidently Sarasāngi is the heroine of the play and the other characters revolve round her as so many satellites throwing light on the hidden springs of her noble character.

We are of opinion that the wide acquaintance of the author with the Tamil literature of olden times has occasionally led him to indulge in what, to western minds, may seem to be too much tinged with oriental conceits.

To conclude, the play Sarasāngi, though it is the maiden attempt of the author, exhibits unmistakable signs of rare merit.

MADRAS, }
26th April 1897. }

M. S. DANDAYUDAPANI AIYAR B.A., L.T.

OPINIONS.

(1) From **M R Ry T V. Vaidyānatha Aiyar Avergal, M. A** *Professor of Mathematics, St Thom's College, Mylapore*

It is with great pleasure that I acknowledge the receipt of the presentation copy of your neat little volume of the Tamil drama of *Sarasāṅgi* an admirable adaptation of Shakespeare's *Cymbeline*. The spirit of the characters in the original invested with Sanskrit names, is sustained throughout, of course with the modifications necessitated by the rules of Sanskrit Dramaturgy. The songs with which your work abounds are beautifully adapted to music, and bear well the tunes and the thālams designated at the commencement of each. The verses are written in faultless Tamil, and the quotations from the *Silappadikāram*, the *Chintāman*, the *Narshadham*, the *Tirukkural*, and the other classical works in Tamil are very appropriate. Your diction in prose is chaste, and the speeches of some of the characters have characteristic features. *Sarasāṅgi*'s soliloquy in pp 5-7, the soliloquy of *Alagūnandan* in pp 55 and 56, as also the *Aharal*, in pp 96 and 97 are excellent. The book contains other intrinsic merits, both prosodial and rhetorical, which are too numerous to enumerate. I am indeed proud of such a publication, perhaps the first of its kind in Tamil emanating from one of my former students. It is my wish that this will soon be followed by several other publications of yours and I hope that ere long the Tamil literature will be largely indebted to your energetic and praiseworthy attempts towards its development.

(2) From **M. R. Ry P Sundaram Pillai Avergal, M. A., F. R. H. S., F. M. U.** *Professor of Philosophy, Maharajah's College, Tiruvandram.*

I have seen enough of your play to make me believe that it will repay perusal. The plot seems well conceived and carefully developed and the language, generally speaking, popular without being vulgar. The parts in verso are good though capable of much improvement. But considering the age and the attainments of the young author, I am more pleased with the promise the work gives than with what is actually before me and sincerely trust that the talents here revealed will so be cultivated as to add materially to the literature of the land. I earnestly wish the young author will meet with every due encouragement and success.

(3) From **M. R. Ry. T. Ramakrishna Pillai Avergal, B. A., F. R. H. S., F. M. U.** *High Court of Judicature, Madras.*

I have read with the greatest pleasure your "*Sarasāṅgi*." The plot of the story is well conceived, the ideas are expressed in good language and

some of the scenes in it are really good. I am glad to congratulate you sincerely on this your first attempt in Tamil Literature.

(4) *From M. R. Ry. V. Kanakasabhai Pillai Avergal, B. A., B. L., Superintendent of Post Offices, Calicut.*

I have read with great pleasure the copy of the Drama "Sarasângi" which you kindly forwarded for my perusal. Works of this kind ought to be welcomed, as they form a distinctly new class of literature, which is sadly wanting in Tamil. The quotations from ancient Tamil classics interspersed in the work are brought in very appropriately. The songs which are mixed up with the prose dialogue may appear out of place, but I believe they are introduced with a view to please the musical tastes of the audience. I wish the work every success on the stage and I shall not be surprised if it is popular even as a novel.

(5) *From M. R. Ry. T T Kanakasundaram Pillai Avergal, B. A.—*

I write to thank you for the copy of your interesting drama Sarasângi that you so kindly sent me. From what I have seen of it and the like of its kind I am led to form a good opinion of the book. It is very creditable that at a time when the study of the ancient languages of this land is so much neglected if not despised, you should have chosen to present the public with such adaptations into Tamil of some of the leading plays of Shakespeare written in a simple and readable style. I wish you all success in your new attempt and trust that the public will accord a hearty welcome to your book.

(6) *From M.R Ry S Narayanaswami Aiyar Avergal, B. A., Lecturer, Government College, Kumbhakonam.*

I had no time to go through your book "Sarasângi" critically, yet a cursory reading of it has left in me, on the whole a very favourable impression of the production. As the first attempt of the kind, it reflects much credit on a young man like you. There is sufficient evidence in the work to show that you have powers enough which, well cultivated, will make you in course of time, one of the good writers in Tamil.

(7) *From M. R. Ry. T. Balasundara Mudaliar Avergal, Munshi to the Tamil Translator to the Government, Madras.*

I have perused your Sarasângi with great delight. I am glad to be able to say that you have spared no pains to make the work perfectly intelligible to all classes of readers, and that the plot is most edifying. It is hardly an exaggeration to say that your work deserves the appreciation of superior scholars in Tamil. I wish your work every success.

ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரைச்சேர்ந்த மங்கலம்
 வித்வான்,-இராயலு ஐயங்காரவர்கள் துமாரும்,
 ஆங்கில சமஸ்கிருத திராவிடாந்திர பாஷா வல்லவருமாகிய

ஸ்ரீநிவாச ஐயங்காரவர்கள்
 சொல்லிய

அநுஸ்டுபு.

சுமனோயத்னசஜாதே
 சரஸாப்யாஸ்யானாடக ।
 சத்பாஸ்த்ரஸ்த்ரு சுபாதுல்ய
 ததௌஜலஜலோசன: ॥

இந்ருவஜ்ஜா.

யந்நாடகாலோகநவதூசுதா
 விதூதஸபாபாஸூதிசக்ருபாஸ் ।
 யந்நாடகஸ்தோத்ருவிதிபுரஸக்தோ
 விதூஜனோ஽நந்தகூணாபிலாஸி ॥

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறைமபலம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

இது

புரசையம்பதிபு புலவாபெருமான்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ அஷ்டாவதானம்

சபாபதிழநலியாரவர்கண் மாணுக்கரும்

சென்னைக்கிறிஸ்தியன்காலேஜ்

தமிழ்ப்பணடிதருமாகிய ம-ந-ந-ஸ்ரீ

திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளையவர்கள்

சொலவிய

எண்சீர்க்கழநேடி லடியாசிரிய விருந்தம்.

புஞ்சமலத சயனமுதல்வா னவாக னானம்

போற்றுமெழி லெவ்வனாப பதிவாழ தூயோன
நேங்கமழ்செங் காந்தளநதா ரணியு மார்பன

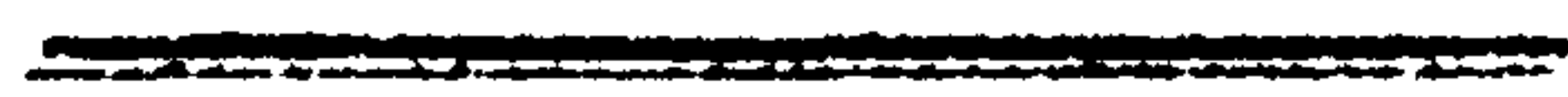
சோதிசுழநற குணராம சாமி மிக்கோ

னோங்குதவச சேயசலச லோச னன்ற

னுலகினாக னுலகியலை யெளிதிற நேறிப

பாங்குபெறச சரசாங்கி நாட கததைப

பாவலருள் வியப்பவினி தியறறி னானல்.

இ லை

மதுரைமபதி மகாவித்தவான ம-ந-ந-ஸ்ரீ,

சு. சபாபத்யதலியாவர் கண் மாணுக்கரும்

சென்கைகிறிஸ்து யானகாலேஜ

தமிழ்ப்பண்டிதருமாகிய பிரமஸ்ரீ

வி. கோ. குரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்கள்

பி. ஏ. சொல்லிய

தாவுமொச்சுக்கல்லிப்பா.

சீர்பழுத்த செழுங் மலச செமமானுத திசைமுன்றன
 போபழுத்த நாவிடதுப பிறங்கு னுறு னெணமானு
 நாரபழுத்த நண்புகொளிஇ நாடோறும வினையாடு
 மோபழுத்த பொண்டைநன குட பெவ்வுரு ரினில்வாழ்வோன.
 தேனபூத்த செங்காந்தட் செழுமபிணையல செறிபுயததான
 கானபூத்த குழல்பூத்த சுவரிபுடல பூத்தானை
 மானபூத்த சரத்தானை மறவாத சிந்தையினுன
 மீனபூத்த விண்ணகத்து விளங்குகலை மத்போல்வான.
 விற்புருவ மாந்தளிர்மா மேனியெழில் வேயிணைத்தோட்
 பொற்புடையாள புங்கவரைப போற்றுகிறகுந தனமையினுள்
 கற்பினுங்கா கரமெனுடபூங் கா வனப்பேர் மாதரசைத்
 தற்புனித்த தலைவியாத தலைக்கொண்ட தனிவேந்தன.
 பண்ணமைந்த பைந்தமிழிற் பறபலநற பதிகடகுத்
 தண்ணமிழ்தப பதிகங்கள் சாற்றியசெந நாப்புலவன்
 றெண்ணலஞ்சோ குணமுடையான் சீராம சாமியெனு
 மண்ணன்முனைந தவதீன்ற வருமபுதல்வர் தமிழினையோன்.
 சந்தமுறு மொழுக்கமுளான சந்ததமுந் தவருமற
 செந்தமிழ்தே ரியல்பினனபாச் சிறப்பறிசெவ் வியரசிக
 னந்தமில்சீ ராங்கிலமு மன்பினொடு பயிலகிறபோன
 வந்தரனை வந்திக்கும வாழ்சலச லோசனவேள்.
 அரசமொழி யாங்கிலத்தி னரியபல நாடகந
 வரசமொழு கப்புனைந்த வள்ளல்சேகப் பிரியனது
 பிரசமொழிக் கதையொன்றைப் பெரிதுளத்திற் பற்றியநங்
 குரிசின்மழ விளஞ்சயந்தன் குறிகொண்டு தமிழ்ச்செய்வான.
 பீடுறுசம் போகம்விப் பிரலம்ப மாப்பேசும்
 வீடரிய சிங்காரம் விளம்புகிறகுஞ் சோகமுத
 லாடரங்கின் சுவையனைத்து மமைந்தசுர சாங்கியெனு
 நாடகமா நானிலத்தோர் நனிவிழைய நவின்றனனே.

இவை

புரையமபதிப புலவாபெருமான்

அஷ்டாவதானம ம-ந-ந-ஸ்ரீ

சபாபதிழ்ந்தலியாவர்கண் மாணுக்கர்

ம-ந-ந-ஸ்ரீ நிருமயிலை வித்துவான்

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள்

சொல்லிய

அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரிய விருந்தம்.

திருமாலுஞ் சதுமுகப்புந் தேனாமவனறி யெகினமெனது தேடி யங்கா
ணரியபிரா னாகுமெழிற றுணுவையெரு ஞானமவல மன்பிற் செய்பு
லிருசமுகு தவமபுரிநத சிறப்புடைய தொண்டையெனு மினிய நாட்டிற்
பெருமையுறப பெறுமெவ்வு னுரினகண வதிகிறபோர பீடு சாலும.

பணியிலனந் தனுந்தருவிந் கற்பாமு மலரினிறபங் கயமுந் தெய்வ
மணியினிறகிந் தாமணியு மறையினிற்சா முமுமடவி லஞ்செ முடிதுந
தணிலிலபுசமு மலிகுடித தவரிலவலா ரியுமெனனது தமிழ்சொ லஞ்சு
மணியெனுமாலிலக்கியஞ்சொலவணிகர் தஞ்சீரெவவா றுவமு ததற்பாறேரு

சலைநாடு மாமணியாங் கந்தனெமை யாண்டருளசெங் கடம்பன வெனறி
நிலைநாடி வெஞ்சூர்மாந் தடிநதிடுநெட டிலைவேல னினைநது பாரிற்
றுலைநாடுங் கரற் தொருநல வணிகனமக வாழ்தானே தோன்று மெனனிற
புலைநாடுரு சிந்தையனே னம்மரபின புகழெவ்வன புகலற பாறேற.

இன்னமர பினினைக யொப்புரவு முதலவொருங் கெய்தி நினறு
என்னனுமபின னவனுமெனக கறேருரிங் கெடுததுரைகமுங் காம தேனு
பொன்னகனென றுலகுரைகமு புநதியினுன கவிமாரி பொழியு மேக
மெனனையுமோர் நண்பனெனக கொண்கிலகி னிசையுமிருங் சறப தாரு.

பூமனைவாழ் திருமாது கலைமாசென் திருவொரைப பொருவில் கணனா
மாமலையை யொருதாசற றநதையாக கொடுநிலவும் வடிவைக்கொன்றைத்
தாமனைதெ னனொற்றிநகரெழுததநியம பெருமாணத் தணவாத் தெய்வப
பூமகனையென றநதனெனஞ்சகமாங்கோயிலிடம்பொருநதகசொண்டோன

மன்னவர்கள் விழைநருநற குணராம சாமியென மகிப னீண்டு
முன்னியற்று மருநத வடங் குறித்தவெனப் புவியிலிவண் மொழிய நின்ற
துன்னருஞ்சீ ரெழிறபால சுந்தாவேள் சீவானந்தத் தோன்ற லினேனார்
பின்னுதித்த சலசலோ சனென்னத் தோன்றினா பெரிது மனனே.

இனையம வுருட்பின்ன ரிவண்டோன்று மினையவனறா னிந்த ஞாலத் [லங்
துனலருஞ்சீர்த தெனமொழியு மேனமொழியு மினிதுணர்ந துலப்பில கா
சுனைக்டலசூழ நிலவுலகிற காளிதா சப்பெயாசொள கவிஞ ரேறே
யெனநனனா டகமொனறை யிஞ்ஞானறி னெவருமகிழ வெயத மாதோ.

சொறசுவையும்பொருட்சுவையுந்தோமிலகப்பொருடசுவையுந்துதைநதுநி
யற்புத, சிற செழுமவணி நலனெனைதது மடைவிடற வறிஞ ராயோனறே
ரிப்பரிசிக கியாவரே யியறறுவா ரென்றுரைப்ப விருநீர் வைப்பி
வறபுடனற சாசாங்கி யெனுமபெயரிட டசமகிழவி னளி, தா னம்மா.

இ வை

சென்னை கடுமி ஸ்டாப்காலேஜ்

உதவித்தமிழ்ப்பண்டிதராகிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ காரப்பங்காடு

கோபாலாசாரியரவர்கள்

சொல்லிய

அறுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆராமஞ் சூழ்ந்திலகு திருவெவ்வுண் மாநகருக் கணியா வந்தோன்
சீராம சாமியெனும் வணிகர்பிரான செநதமிழின் செல்வன செய்த
நேரான புண்ணியமெல் லாந்திரண்டோ ருருக்கொண்டிந நிலமீ துறற
சீராள னாருசலச லோசனென நினியபெயா திகமுஞ் செமமல.

தந்தையினுஞ் சதமடங்கு குணமுடைய னெனுமொழிகுத தகுதி பூண்ட
செநதமிழின பயிற்சிவினை யாட்டுடைய னாங்கிலததுந் திறமை மிக்கோன
சுநதமொடு நவரசமுங் கற்பனையு மமைந்தசா சாங்கி யென்னும்
பந்தமுறு நாடகமொன் றியற்றினனந தூற்பெருமை பகர லாமோ.

கற்றோர்க்கு மகிழ்வளிக்குங் கற்போர்க்கொள் ளறிவளிக்குங்கருதி யாட
லுற்றோர்க்குப் புகழளிக்கு முற்றதனை யாடரங்கி லுவந்து காணப்
பெற்றோர்க்குச் சுகமளிக்கும் பின்னுமிதி னீதியினைப் பேணி நாடு
மற்றோர்க்கு நயமளிக்கு மெந்நலமு மளிக்குமிது வழங்கி னோர்க்கே.

இவை

திருமழிசை. கந்தசாமிமுதலியாரவர்கள் குமாரரும்
சொர்க்கபுரம். இராமலிங்கத்தம்பிரானவர்கண் மாணுக்கருமாகிய
ம-ந-ந-ஸ்ரீ. வடிவேலுமுதலியாரவர்கள்
சொல்லிய

அறுதீர்க்குழநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

ஆரணற்றந தருனார ணனவாழு மேவிவுணக ரம்ப திக்கட்
பெரணவும வசியாகுலபுபெருமானு வுதிததைங்கைப் பெருமான்வைவேற்
காரணைம முகனமபி கைகருயபபாங் சலிமாலை கனிநது சாற்று
மேரணலாப வருராம சாமியெனு மியறபுலவ னிருநத வத்தால.
மகனறிவு தந்தையறி வெனவுரைசகு மானரோர்கள் வாக்கி யத்து
டகனமரு மையபபா டனைவாககு மகலுமவண மவனி மீதிற்
புகனல்லக் கணவிலககி யத்தோச்சி பொருநதியிறும் பூதுண டாகக்
கனவம ரருமவியக்க வுதிசலச லோசனபபோக் காளை யிந்நாள்.
வரசாங்கி யங்கனொடு மணமுடித்த மனைவியரின வணகற் போதச்
சிரசாங்கி தெனபபுலவர் சிரமேறனொள சரிதைதனைத் தேச மெய்ச்சிப்
பரசாங்கி லேயத்தின விதிசமுலிக கத்தியம்பத தியத்தோ டோங்கச்
சரசாங்கி நாடகமொப புயாவினறி யிசைத்தானற் றமிழின் மாதோ.

இது

கயப்பாக்கம். ம-ந-ந-ஸ்ரீ

இரத்தினசெட்டியாரவர்கள் குமாரர்
சதாசிவசெட்டியாரவர்கள் பி-ஏ.

சொல்லிய

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா.

பூமகள் கணவ னாமநீ ருலக
மளந்த காலை வளர்ந்தென வுயர்ந்தே
யோங்குயா குடுமி தாங்கிய நந்திப
பொருப்பிற் றேனு விருப்பிற் பொழிந்த
பால்பெருகு பாலிக் கால்பல சூழ்ந்து
நீர்வள னேழுத லேர்வளன் வாய்ந்த
தொண்டை யெனுஞ்சீர் மண்டில மதனிற்

பானிறக் கடன்மிசை நீனிற் மேகந்
 தாமரை மலர்பல வேமுறப் பூதத்
 பச்சை மாலவ னசசிய பெருஞ்சீச
 செவ்வி வாயதரு உ மெவ்வுட் பதிதனி
 னெல்லாந் தானே வல்ல சித்தனே .
 தென்னவன முடிசகு நன்மணி பசாந்து
 மங்கைநல் லாரவ ரங்கைகளை பெய்து
 ஞாதிகள் கைப்படும பேழையின மசற்கு
 வனநெறி சென்ற தனபது யாகியுரு
 சுடரிலை நெடுவேன மிடலி னேந்தியோன்
 மூங்கை யாயபபுசழ தாங்குசங் கதார
 மாறுபடு சலக நீறுபட யுருறறியுந்
 தமமா பெய்திய மெயமமரபு வாய்ந்து
 துடியிடை பாச னடியார வேட்டன
 வில்லையென னாத னொல்லியற பசையு
 றீறையன் றரித்த மன்ற தூச சோவணஞ்
 சமனுறச் செய்த வமர்நீதி யாரு
 மனைவி யிவனென நினைவினை யொரீஇக்
 கைமமலா தடிந்த மெய்நிறை யனபரும்
 பூதி சடைமுடி சாடன நீரு
 முமமையா லுலசஞ் செமமையாண் டாரு
 மம்மையு மபபனு மெமமையு மில்லா
 னமமையே யெனனு மமமை யாரு
 மணபெண பொன்னென வெண்பெறு மூன்று
 மொட்டறத் துறந்த பட்டினத் தடிதரு
 மத்தி கிரியாசகுப் பத்தியி னுல
 வட்ட மிசைக்கு மிட்ட நமபியுந்
 தங்குலத் துதித்த பொங்குபே ரிசையும்
 வாயத்த சந்திர கோத்திர முடையா
 ராற்று பெருச்சுவப் பேற்றி னுருவென
 குளசதுழான் பெயரிய வளதெழு கோத்திர
 முதித்தவ னுலக மதித்தவன பெரிய
 னுலம ரிற்றவன் பாலமர் தோகைய
 னீறணி மேனிய னுறணி சடையின
 னடியினை யிரவியே கொடியவெம் பிறவி
 மடியிருள் கெடுக்கு மிடலுடை யனவென
 வெண்ணுறு மாபெரும் புண்ணிய மனத்தன
 மனமொழி மெய்க னெனுந்திரி கரணந்
 தம்மி னியற்று மும்மைத் தொண்டா

மனத்தின் வகைபெற நினைத்தல் வாக்கிற
 பாடுதல சையி னாடிப் புனைதலிற
 பண்டரு பாடற றெண்டே சிறப்பென
 வாலவாய குடந்தை மாலவ னெவவு
 ளிடைமரு தம்பிகை ட்டடைமா யூர
 முதல தலந்தொறும வதியுறு மமலன
 பார்பபதி யைங்கரன் சீர்த்திறம பலவகை
 சித்திரக் கவிமுற லெத்திறக கவியினு
 மியற்றுறும பெரிய வியற்றமிழ நாவலன
 ராமசாய்சீர் நாமம் புனைந்தவன்
 பவத்திற மறுக்குந் தவத்திற் றந்த
 பெருமைவாய தருஉ மருமை மைந்தருண்
 மைந்த னறிவு தந்தை யறிவெனு
 முண்மையை விளக்கும் வண்மையிற் றமிழு
 மாங்கில பாஷையும பாங்குடன் கற்றவ
 னெவவுளி னடியார பையு ளுடைத்தருள்
 கணபதி மரைமலாத துணைத்தா ளென்று
 மோவா வனபுடன் பாவாற் றுதிக்குநன
 சலசலோ சனனென்றுலகம புகழுவோன்
 தானுறு புலமை வானுற வோங்குபு
 பாவல ரெனும்பெரு நாவலர் புகழ்தரப்
 பொறபுறு மடவார் கறபி னிலைமையு
 மறுமணம புணர்நதுழி யறிவில ராயமுன்
 மைந்தரைப் பின்னே வந்தவள சொல்லின்
 வாடுற வருதது மூடர்க ணிலைமையு
 மிடுககண் மேனமே லடுததுமிக வரினுஞ்
 செம்மையி னீங்காத தன்மையர் நிலைமையுங்
 குலத்தி னளவினே நலத்தகு குணமு
 மெய்துறு மென்னும் பொய்யறு நிலைமையும்
 சங்கையொன் றினறி யங்கை நெல்லியி
 னெளியரு மறிவுற வெளிய நடையி
 னாங்கி லேயனா றாங்கிய விதியின்
 விரைசெய்ம் மாமலர்ச் சராசாங் கியெனும்
 நாடக மொன்று பாடமை தோழர்
 செய்கென வாங்கே யொய்யென விரைந்து
 கத்திய பத்திய மெத்திய சீர்த்தனை
 சேர்த்துச் செய்தனன் சீர்த்தியஃ துறவே.

இ னை வ

திருவெண்காடு

பிரமஸ்ரீ. சேஷ-சாஸ்திரியாரவர்கள்

குமாரா

சுவேதாரணியசாஸ்திரியாரவர்கள்

சொல்லிய

எழுச்சிரியச்சந்தவிருத்தம்.

மணிகொண்ட கண்டன மலர்ப்பாத மேததி மதுரநதி ஹந்த கவியா
லணிகொண்ட திவய பதிகங்கள் பாடி யருள்பெற்ற தூய புலவன
பணிகொண்ட பததர் பரவெவ்வுள் வாழும் பகர்ந்தி யான பலவுங்
கணிகொண்ட நல்ல கலையோது வல்ல கனராம சாமி யதுலன்.

செ-வேறு.

பெருந்த வத்துறு சலச லோசனன் பேசு நற்றமிழ் யாவரு
மருநதி யுட்கொள வகம கிழந்தளி யார்வு சோசா சாங்கியா
மருநத கைபுல வோர்களை செய்கவி யழகு கொண்டன னுடகந்
திருநது சொற்பொரு ளணிக ளாராதலிற் செநத மிழக்கொரு திலகமே.

இ னை வ

சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரமஸ்ரீ

வி. கோ. சூரியநாராயணசாஸ்திரியாரவர்கண் மாணாக்கர்

சருககை ம-ந-ந-ஸ்ரீ

இராமசாமியையங்காரவர்கள்

சொல்லிய

அறுசீர்க்கழ்நேடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

பாடகத்தா ணல்லெனுகு சாசாங்கித திருக்காலைப் பரிந்து நோக்கி
நாடகங்க ளெவற்றினுமே சிறந்ததிது வெனக்கூறி நாக வேந்த
மாடகப்பொற சுழிகைமணி முடிதுளக்கி நனகுபுகழந தகம கிழந்தாற
பீடுறுசீர் தனினுயர்ந்த பெரியர்முதற் பல்லோரும பேசற் பாற்றே.

நேரிசை வேண்பா.

யாரீ தியற்றியவன் யார்பயந்த தோன்றலிவ
னீருரைமின வண்டர்கா ணீடுலகி - னீரினிய
தொண்டைநாட் டெவ்வுணகர்த் தூய்ராம சாமியின்சே
யெண்சலச லோசனவே னே,

முகவுரை.

சான்றோருடைத்தெனத் தமிழ்மூதாட்டியரான் எடுத்தோதப்பட்ட தொல்பெருஞ்சீர்த்தித தொண்டைநாட்டிறகுத் தலைநகராகிய அம்பிகையறம்வளாதத திருக்காஞ்சிபுரியின்கண அரசுபுரிநதுவந்த கோலொருநாளுங் கோடாக கொற்றவ நெருவனிருந்தான். அவன சச்சந்தப் பெயரினன். பெண்ணெனத்தகும் பெண்கள் நாயகமொருத்தியைக் கடிமணம் புரிநது அக்காரிகையிடமாய் விககிரமமும் வீரமுமுருவெடுததன்ன வீக்கிரமவீரசேனர்கள் எனப்பெயர்பெற்ற ஈரான்குழவிகளையும் தாமரைதோன்றிய காமருகொடியெனுஞ் சரசாங்கி நாமத்தனிரியலாய பெண்ணருங்கலமாம பெணமக வொன்றையும் பெற்றுக்களித்ததுப் பேருவகை பூத்தனன். சின்னாட்செல்லலும் சச்சந்தன தன்றேவியை யிழசகுமாறு சம்பவித்தது. வஞ்சனைவடிவான கனகாம்புஜமெனும் கட்டழகியைமறுமணம் புரியவேண்டிக் துணந்திப் பிரபுவுடன் கோமானயோசிகக, அவன மருகனிருப்ப மணமபுரிதல் தகுதியன்று என்று அஞ்சாதிடித்துக்கூற அரசன் அவனிடம் வெறுப்புறறுக் கடுஞ்சீற்றத்தனாய்த தானகொண்டதையே சாதித்துநின்றனன். அரசன் கட்டளையை யெதிர்பார்த்தது நாட்டைவிட்டகலவதே உசிதமென்றெண்ணியகுணநிதி, அரையனமககளையமுடனழைத்துச் செல்லவேண்டுமெனனு மெண்ணத்ததுடன் தகுந்த சமயம்பார்த்தது மறைந்திருந்தான். இவ்வாறவன கருதியது அமமககளிடத் தன்பினானேயன்றி வேறன்று. அரசன் கல்யாணமகிழ்ச்சியிற் களியாட்டயர்ந்திருக்கையில், குணநிதி மச்சுளிருவரையுங் கவர்ந்து காட்டகத்தேகினான். பொற்கொடியினதினபததாழ்ந்த மன்னவனபுதல்வர்களைக் கவனியாது பூதநதுக்கிப்போயிறறென்று கவலைநீங்கிக் காலங்கழிப்பானாயினான்.

இங்ஙன மணந்தமணமகள் மாயக்கள்ளியாகையினாலே, தன்னாயகன் மூத்தாள் மகளமேல் மிகுந்த அன்புடையனாலைக் கண்ணுற்று அவ்வன்புடைமை நாட்டையவள் கொழுநன்வசமே கொடுக்கச்செய்யுமென்றறிந்து, முனையோசனையோடு முதுந்தென்னும் மூடத்தமபியைத்தனரிடம் அழைத்துவைத்துக்கொண்டு தான் அரசனைமயக்கித் தன்கைச் சூத்திரப்பாவையாக்கித் தன்னிஷ்டம்போல் அரசன் ராஜரீகம் நடாத்துமாறு செயதாள். கனகாம்புஜம் சரசாங்கியின்மேற கண்ணையுங்கருதையுந்தவருமல் வைத்திருந்தும அரண்மனையிற் குழந்தையென வளர்ந்து வந்த அழகானந்தன் மேலிருந்த உழுவலன்பின் மேலீட்டினால், அவனே கணவனெனக் கருதிய

மங்கையும் சின்னூளில் யுவதித்தன்மையையடைந்தாள். அத்தகையாளொருநாள் தண்டலையிறறனியே தங்கியவழி யாண்டெதிர்ந்த அழகானநதனும் அவளைக்கண்ணுற்றுக் காதலகொண்டான். அங்ஙனமிருவர்மனமுமொருவழிப்படர்ந்தமையால் அவர்கள் காதலருவமணமபுணர்ந்து கழிபேருவகைபூதபூர்கள். இதுநிறக.

நாட்டைத் தன்வசமே செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைத்த கனகாம்புஜம் அவர்கள்காதலை யையுற்று அரசனாடனகூறி அழகானநதனை யப்புறப்படுத்திதுமா நியற்றித் தனறமபி மூட முருநதனுக்குச் சரசாங்கியைக் கல்யாணஞ்செய்யுமபடி தீர்மானஞ்செய்தனள். சரசாங்கி தன்கணவன் துரத்தப்பட்டசெய்திபை யுணர்ந்து, மிகவும வருத்தமுற்றிருப்பசு சிற்றன்னைய்நியாளபோன்று அவளைக்கூடவழைத்துக்கொண்டு பொழிவிடைப்புக்குத் தேறுதலகூறிச்சென்றனள். சரசாங்கி பின்னும்வருநத நாய நியிடம் விடைபெற்றேகவேண்டுமென்றுவந்த அழகானநதன பிரிவறிவுறுத்தலும் அவள் ஆற்றாத்துயரத்தாழ்ந்து மூர்ச்சையாயினாள். அரசனானையஞ்சிய அழகானநதன தன்னிடமிருநத வளையொன்றையவள் கையினணிந்து அவள் விரலிலிருநத ஆழியைக்கழற்றி ஞாபகக்குறியாகத் தானுமணிந்து ஒன்றுநதோன்றாது திகைத்துநிறகுமளவிற கனகாம்புஜத்தின சூழ்ச்சியாலரசன ஆண்டுபபோதநத தஞ்சைமாபுரிக்குத் தனியேசென்றனன். அரசன தனமகளொழுகததைச் சிறிது மொவவானாயக் கடிந்துரைத்து அரசனமனையுற்றான். சரசாங்கியின் உயிர்பபாங்கியாகிய இந்துவதனை யவனைத் தேடிவர இருவரும் கனகாம்புஜம் வருமவரையிலாண்டிருந்து பிறகு யாவரும் அந்நபபுரமேகினார்.

மற்றைப்படி சென்ற அழகானந்தன் தஞ்சைமாபுரியிற் சிநேகனான ஜெயவீரன் வீட்டிறறங்கினன். போம்வழியில் தன்னுயிர்த் தோழன் சுதுணனிடந தனகாதலிகு ஒரு கடிதங்கொடுத்ததுச் சென்றனன். சரசாங்கியுங் கடிதங்கண்டு சிறிது மனததளர்ச்சியற்றுக கணவன் க்ஷேமத்திற கண்ணாயிருப்புழி முழுமகனான முருந்தன தனை மணம்புணருமபடி பலவாறு வேண்டியு மவள் கடிந்துரைப்ப வெருண்டுசென்றான்.

நதிங்ஙனமாக, ஜெயவீரன் வீட்டிறறங்கிய அழகானநதனும், துன்மார்ச்சமே உருவாயமைநத துன்மதியும் ஏனையோரும் ஒருதினம உலகிறபதி விரதைக ஞளரோவெனபதைப் பற்றிப் பேசியிருந்தார்கள். வேடிக்கை வினையாயிறறென்னு மூதுரைக்கேறபச் சரசாங்கியைச் சோதிசுருமபடி அழகானந்தனுடன் பந்தயம்போட்டுத் துன்மதி அவ்வினைமேற சொண்டு சென்றனன். துன்மதி சரசாங்கியின் கற்புநிலையைததெளிந்து ஒருதந்திரத்தால் அவள்பள்ளியறைபுகு, அயர்ந்துறங்குங்காலையிற் கைவளையைக் கழற்றிக்கொண்டதுமன்றிச்சிலகுறிகளும்நிந்துஅழகானந்தனிடஞ்சென்று பந்தயம் வென்று பழிப்பினையவள்தலையினுய்த்துத் தஞ்சைமாபுரிக்குத்தலை

வஞ்ச சந்திரசேகரன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். அரசனிடஞ் சென்ற துணைமதி சரசாங்கியின் எழிலையுணர்த்தி யவற்குககாமவிகாரத்தை யூட்டிச் சரசாங்கியை மணமகளாகக் கொடுக்கும்படி தூதனுப்பத் தூண்டினான்.

அதன்பின்னர் அழகானந்தனோ தன்காதலி வாய்மை பிழைத்தாளென்று வருந்தி யவளைக்கொல்லத் தீர்மானித்து அவ்வினைமுடிக்கச் சகுணனுக்குக் கடிதமெழுதியதனறியும் தன்காதலி யவனோடுவந்து தனனைப்பார்க்க சூமபடியாசவு மொருகடிதமெழுதியனுப்பினான். இதைக்கண்ணுற்ற சரசாங்கி சகுணனுடன் ஆணவேடநதரித்துச்சென்றாள். நடுவழியில் உண்மையை யுணர்ந்து பல்வேறுதிறத்தான் வேண்டியுந் சகுணன்கொலைபுரிய மறுக்க அவள்தனியே தன்கணவனைக் கண்ணுறுமபடி சென்றபோது சனகரம் புஜத்தினால் அமிர்ந்தசஞ்சீவியென்று கொடுக்கப்பட்ட மயக்கநதருமருந்தைச் சகுணன கொடுப்பக்கொண்டேகி வழிதப்பி யொருகுகையை யடைந்து சந்திரன் எனனும் பெயர்பூண்டிவந்திந்தான். அக்குகை வாசிகளாகிய குணரிதி விககிரமன வீரசேனன என்பார்களிவளை யாதரித்துவந்தார்கள்.

இஃசிங்ஙனமிருப்ப, சந்திரசேகரனால் அனுப்பப்பட்ட தூதன் காரிய சித்தியினறித திருமபினான். கனகாமபுஜத்தின தந்திரத்தால் அரசன சந்திரசேகரன் வேண்டிகோளிறகியையாததுமன்றி மூடமைததுனனுக்குத்தன் புத்திரியைக் கொடுக்க வொருப்பட்டுச் சரசாங்கியின் தெண்ணமறிவான் அழைத்துவருமபடி மனைவியைவேண்ட அவள் சிங்காரவல்லி யென்னுந்தன் அநதரங்கத்தோழியை யனுப்பச் சென்றவள் எங்குங்காணாது இந்துவதனையோடங்குறறு அரையனுக்கு மனோவியாகுலமுறஞ் செயதியை யரைக்க யாவருமவளைத்தேடிப் புறப்பட்டனர்.

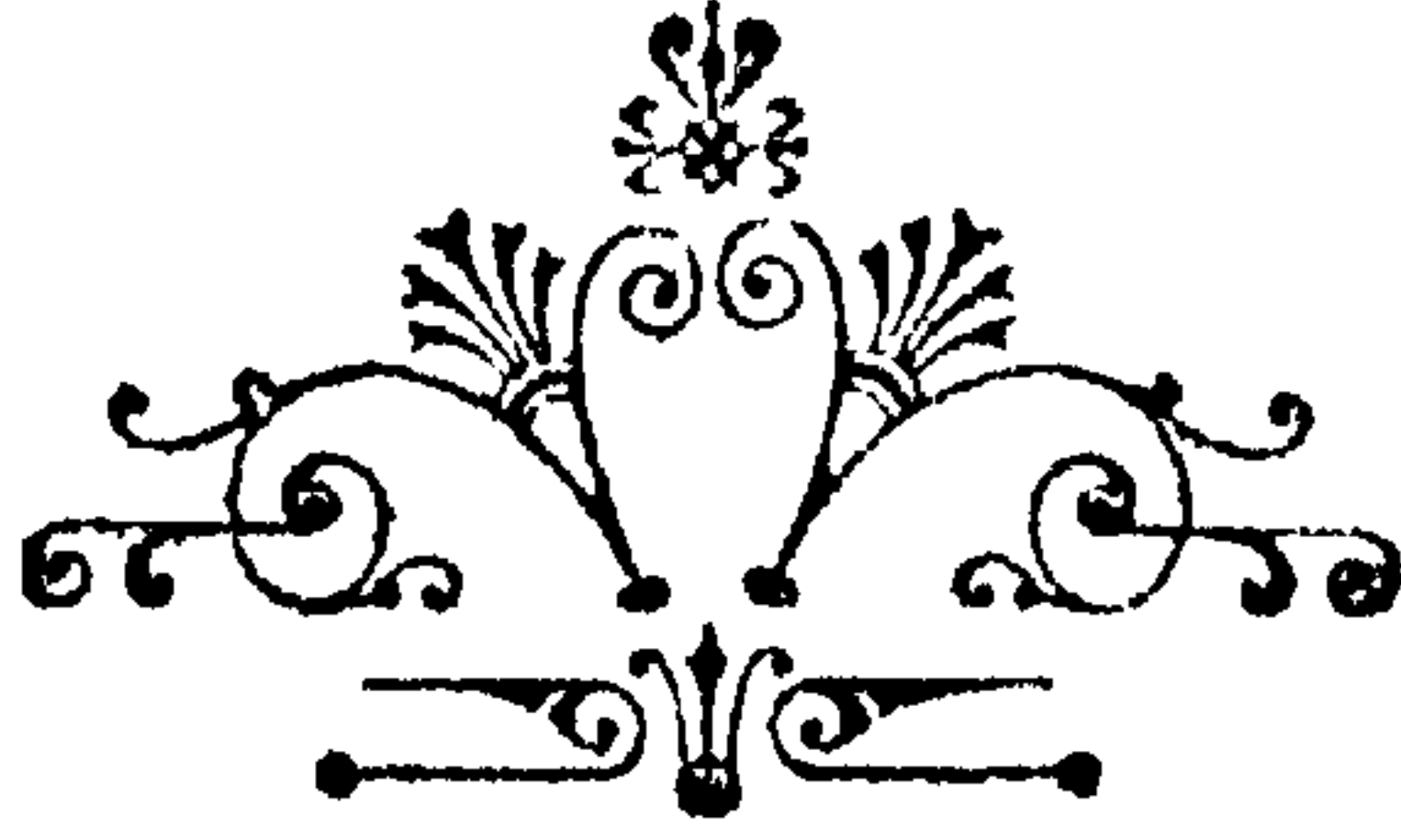
இஃதகிடையில் முகுந்தன் அழகானந்தனுடையைத்தரித்துக் காட்டகத்துப்புக்கு வீரசேனனாலிறந்துதொலைந்தான். சரசாங்கி நோயுற்றுச் சகுணன கொடுத்த மருந்தினையருந்தி மரணமூாசசையுாயினள். குகைவாசிகளாகிய குணரிதியையுள்ளிட்டார் இவளைச் சந்தரா ! சந்தரா !! என்றழைத்தும வாபதிறவாமையின் உயிாதுறந்தா ளென்று வருந்தித் தழைகளான முடிஅருகிற றலையற்ற முகுந்தனைக் காவல்வைத்துக் கலங்கிச்சென்றனர். சரசாங்கி மூாச்சைதெளிந்தெழுந்து தன்னிலையை நோக்கிக் கவனற்றறி வழிதேடித்திருமப முகுந்தனையுடையா லழகானந்த னென்னுனனிப் 'பிராணநாதா' வென்றலறிக சீழேவிழுந்து மயங்கிக்கிடந்தனள்.

நதிங்ஙனமாகக் காமவளறி லாழ்ந்தெழும்வகை பறியாதுதியங்கிச் சரசாங்கியே புணையென்று மனமுருகிய சந்திரசேகரனிடத்திற றாதுவன சச்சந்தன் கூறியதுணர்த்தப் பொறுதமனத்தனாயப்போபுரிவாணெண்ணி வச்சிவாருதேவன் என்னுஞ் சேனைத்தலைவனைச்சிறிதுபடையோடு முன்னனுப்பித் தான பின்வருவானாயினான். செல்வழியிறசோர்ந்திருந்த சரசாங்கியை யுடையாலழகிய சிறுவனென்றுனனிய சேனாதிபதி தனனிடம் வேலைக்காரனாயமைத்துத் தனமைந்தனெனக்கருதி வருவானாயினான்.

பிறகு நடந்த பெரும்போரிற் சச்சந்தன் பின்னிடைவற்கு, அழகான
ந்தன் துன்மதியினது தூர்ப்போதனைகேட்டுக் காதலியைத் துறந்தோமெ
ன்று மனமுடைந்து, சமர்க்களத்தினுழைந்துயிர் துறக்கு மனோதீரத்துடன்
சந்திரசேகரனைக் கொன்று உதவியதன்றித் துன்மதியைத் தொடைமுறிய
வடித்துப் புகழ்பூண்டனன். அவ்வமையத்துத் தமதரசனுக்குக் குணநிதி
விக்கிரமவீரசேனர்கள் ஒருங்கேயுதவிபுரிந்து பெருங்கீர்த்தி யுற்றனர். தஞ்
சைநாட்டாரெல்லோரும் வச்சிரவாகுதேவனுடன்பிடிபட்டார்கள். பின்பு
ராஜசபையில் உண்மையாவையும் ஒருங்கேவிளங்க, சச்சந்தன் இழந்தமகார்
களைக்கண் டானந்தங்கொண்டு சரசாங்கியை அழகானந்தற்குமணமுடித
துத் தஞ்சையைச் சீதனமாகக் கொடுப்பதாகவுந தீர்மானித்தனன். இத
னோடு நாடகம் முடிவுபெறுகின்றது.

இந்த நாடகமானது இந்துவாலிபநாடகசங்கீதாருக்காக என்சிற
றறிவிற்கொத்தவிதம் ஒருவாறியற்றப்பட்டது. இதன்கண்குற்றங்குறைகள்
இருக்குமாயின பேரறிவுடையோர் பிரியத்தோடும் அவையிற்றினைத் திரு
நதி யெம்மீது கிருபை புரிவாராக.

தீ. ச.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிறறம்பலம்.

கடவுள் வாழ்த்து.

விநாயகர் வணக்கம்.

நேரிசைவேண்பா.

உலகமிவள் பத்தினியென் றேதுசர சாங்கிக்
குலமகள்சீர் நாடகமாக கூறப - பலகலைகு
மாதார மான வழுகனவேண் முனனோனறன்
பாதார விந்தம பணி.

நாமகள் வணக்கம்.

நேரிசைவேண்பா.

நண்ணும புகழ்ததொண்டை நாட்டரசன் மாமகளாந்
தண்ணமுதச செஞ்சொற் சரசாங்கிப - பெண்ணணங்கி
னாடகத்தைச் செயய நளினமலா வாணிபத்
நாடகத்திற கொண்டு நனி.

நடராஜர் வணக்கம்.

நேரிசைவேண்பா.

நாடுவையே னெஞ்சே நடராஜ குமியறறு
நாடகஞ்சீர் நண்ண நயந்தருளவான் - நீடுபரி
பாகந்தாங் கன்பாற பரிந்தே புலிமுனிமா
நாகந்தாங் காணு நடம்.

அவையடக்கம்.

நேரிசைவேண்பா.

சாந்த மணியாய்த தரித்தவாதஞ் சீர்பாத
மேநது மனங்கொண் டெளியனேன - பாந்தமிக
நண்ணுஞ் சரசாங்கி நாடகஞ்சொன் னேனனோ
கண்ணியமாக கொள்வார் களித்து.

—•—

விநாயகர் துதி.

இராகம் - நாடடை, தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

கணபதியே சரணம் - கருணைசெய்வாய்
கணபதியே சரணம்.

அநுபல்லவி.

குணபூஷணப்ரதாபர் குறிக்குமூலா	தரணே
குஞ்சரத்திருமுகங் கொண்டசுபா	கரணே(கண)

சுரணங்கள்.

முககனி சருக்கரை மோதகமெள்ளு	ருண்டை
முதிராசுவைககரும்புடன்முழுத்தேங்காயுங்குறகண்டைத	
தகவன்பர் படைததுத் தகுமண	மலரிண்டை
சாத்திப்பூசிககவுண்ணுஞ்சதுருறுமெழிந	ரெண்டைக(கண)

அம்பிகை மடியிருந்தையன் செங்கையி	னீடு
மாரழற் பிழம்பையுண் ணருங்கனிபென	நாடுந்
தும்பிககையாலெளவையைச சுந்தரா சேர	னோடுந்
துங்கக் கயிலை யுயத்துச சுகமபெற வினே	யாடுங்(கண)

நற்றமிழ்ப் புலவர்க ளுள்ளங் களிக்க	நல்ல
நங்கை சரசாங்கியின் நாடகந்தனைச	சொல்ல
வறறிடுங் கஜமுகா சுரனைச சயித்து	மெல்ல
வடிபாகள் பதிவிண்ணி லோங்கிடசசெய்த	வல்ல(கண)

—

சரஸ்வதி துதி.

இராகம் - மத்தியமாவதி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

சாரதாம்பா சரணம் - தயைபுரிவாய்
சாரதாம்பா சரணம்.

அநுபல்லவி.

நாரதாதி முனிவர்கள் நிதம்	போற்றிடும்
நாவலர் மனவிருணலம்பெற	மாற்றிடும் (சார)

சரணங்கள்.

அன்ன ஓர்திதன்நாவி லமர்ந் தொளிநுஞ்செந் தேனே	
அம்புயததவிசுறுமழகியமட	மானே
பொன்னைமார்பிற்கொண்டமாலபுகழ்மாமனாகத் தானே	
புகலுமணங்கே யுன்றன் பொன்னடிமற	வேனே (சார)

உண்மைநிறை யடக்கமுயர்கலவியுடன்	சால
வொழுக்கமன்பு நிறைந்த வுத்தமர்மனம்	போல
வெண்மையதாய்த் துலங்கு மெய்யினளே	சுசீல
மேவும் பகதாகளிடம் விளங்கிடு மனு	கூல (சார)

கற்பொரு வடிவமாய்க் காசினியி	லுதித்த
கவின் சரசாங்கியின் காதையை நன்	குணாதத
விறபன நாடகத்தால விளம்பவெனது	சித்த
மிசையிருந்தருள்கலை மின்னே மொழியி	னித்த (சார)

நாடக பாத்திரங்கள்.

சச்சந்தன்:—தொண்டைநாட்டரசன்.
சந்திரசேகரன்.—சோழநாட்டரசன்.
அழகானந்தன்:—சரசாங்கியின் காதலன் ; நாடகத்தலைவன்.
முருந்தன்.—கனகாம்புஜத்தின் சகோதரன்.
சுதுணன்:—அழகானந்தன் நண்பன், ஒருபிரபு.
துன்மதி:—சரசாங்கியைக் கெடுக்கமுயன்ற கொடியன்.
ஜெயவீரன்.—அழகானந்தன் நண்பன்.
துணந்தி.—தொண்டைநாட்டுப்பிரபு.
விக்கிரமன் } சச்சந்தன் புத்திரர்.
வீரசேனன் }
வச்சிரவாதுதேவன்:—சோழநாட்டுச்சேனாதிபதி.
கனகாம்புஜம்:—சச்சந்தன் மனைவி.
சரசாங்கி:—சச்சந்தன்மகள் ; அழகானந்தன்காதலி; நாடக
சிங்காரவல்லி:—கனகாம்புஜத்தின் தோழி.
இந்துவதனை:—சரசாங்கியின் தோழி.
ஏமவதி:—அரண்மனைச் சிலதிப்பெண்.

பிரபுக்கள், மதுரை நெல்லை சேலவாசிகள், வைத்தியர், சேவகன்,
நாதன், மந்திரி, படைவீரன், சேனைத்தலைவர், காவலாளர், போரவீரர்,
முதலாயினார்.

நாடகநிகழ்விடம்.

பெரும்பான்மை தொண்டைநாட்டுத் தலைநகராகிய

காஞ்சியிலும அதற்கடுத்த காட்டிலும:

சிறுபான்மை சோழநாட்டுத்

தலைநகராகிய

தஞ்சையிலுமாம்.

ச ர சா ங் கி.

அங்கம்-I.

மு த ற் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியிலோர் உத்தியானவனம். காலம்—மாலை.

நடர்:—கனகாம்புஜம், சரசாங்கி.

கனகாம்புஜம்:—கண்ணே! சரசை! நீ ஏன் துக்கப்படுகின்றாய்? உலகிலுள்ள தந்தையர்கள் தம்அருமைமக்களைக்கண்டிப்பது அவர்கள் நன்மைக்காகவன்றோ? வயிற்றிற்பிறந்த பெண்ணைக்காட்டிலும் உன்னை எத்தனையோ மடங்கு பாராட்டிச் சீராட்டி வருகிறேனே! யான உலகிலுள்ள மாற்றாந்தாய்போலவா சீறுமாறு செய்கிறேன்? — அரண்மனையில் உன் அண்ணனைப்போல் வளர்ந்து வந்த அழகானந்தனைக்காணாமல் வருத்தமுறுகின்றாயோ? அவன் நெறிதப்பி நடந்தபடியா லல்லவோ உன் தந்தையார் கோபித்து ஊரைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார்! ஆயினுமென்? மகாராஜாவிடஞ் சொல்லி அவனை மன்னிக்கும்படி செய்கிறேன். நீ வருந்தவேண்டாம். இதோபார்! சந்திரன் எவ்வளவு அழகாகப்பிரகாசிக்கிறான்! சண்பகபூஷ்பங்களினின்றும் எவ்வளவு திவ்வியமானவாசனை வருகின்றது! மந்தமாருதம் எவ்வளவு சுகமாகவீசுகின்றது! கண்ணே! யான்சற்று அந்தபுறம் சென்றுவருகின்றேன். அழாதே! போய்வரட்டுமா?

(கனகாம்புஜம்போதல்.)

சரசாங்கி:—ஐந்து தந்திரங்களோடு ஆளுவது தந்திரமுங்கற்ற நீலி! குழந்தையையுங் கிள்ளிவிட்டுத் தொட்டிலையும் ஆட்டுவதுபோல, எந்தைக்குக்கோபததையும் மூட்டிவிட்டு, எனக்குந்தேறுதல் கூறுகின்றாளே! ஈசா! என்னைச்சற்றேனு மிரககமில்லாதவர்களிடங் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டாயே! யான்யாரை நோவேன்? என்னை நோவேனோ? விதியை நோவேனோ? பின்யாரை நோவேன்? ஐயோ! என்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேனென்று வாககளித்த பிராணநாயகரும் ஒருவார்த்தை கூடச்சொல்லாமல் தேசாந்தரம் போயவிட்டாரே! பிராணநாதா! முன் நாமிருவரும் இந்த நந்தனவனத்திலே கொஞ்சிக்குலாவியதை எப்படித்தான் மறந்துவிட்டீரோ! அதே நந்தனவனத்திலேயும்மை நினைந்து நினைந்து அனலிலிட்டமெழுகு போலுருகியுருகி யழவுந்தெய்வந் திருவுளங் கொண்டதோ!.....

(பாடுதல்)

இராகம் - சகரானு. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

தெய்வமேநா னென்ன செய்வேன்
சித்தந் தியங்குமெங் குய்வேன்.

அநுபல்லவி.

கைவரும் பொருளை	விட்டுக்	
கலங்கினேன் றுயர்ப்	பட்டு	(தெய்வமே)

சுரணங்கள்.

மனதிற் குகந்த	நேசன்	
மறவாத விசு	வாசன்	
தனைமறந் திங்கே	வாழந்	
தன்மை யொழிந்தேன்	பாழந்	(தெய்வமே)

இன்பொழிந்த பெண்	ஜன்மம்	
எடுபபதே பெருங்	கன்மம்	
அன்புகொண் டதும்	பொய்யோ	
அறியே னறியே	னையோ	(தெய்வமே)

கொடுமதியாள் சிற்	றன்னை	
கூறி யதைக கேட	டென்னை	
விடசு செய்தன னென்	னாவி	
வேந்தனைத தந்தைப்	பாவி	(தெய்வமே)

ஆ! பாழநதெய்வமே! என்னை யேன் உயிரோடுவைத்திருக்கின
றாய்? பிராணநாதா!—உம்மைப்பாராத கண்களும் கண்களோ! என்
றுகாணப்போகின்றேன்! என்று காணப்போகின்றேன்! ஐயோ!
உமது செந்தாமரைபோன்ற திருமுகத்தைக் காட்டாவிட்டால் உயிர்
தூறப்பேன்! இது நிச்சயம்!

(அழகானந்தன் “என்னுயிர்க்காதலி” யென்று கூவியருகின்றான்)

சுரங்கி — பிராண.....நாதா! (வேறொன்றும் பேசமுடியாமலவனை
யாலிங்கனஞ் செய்தவ்வண்ணமே நிற்கின்றான்.)

அழகானந்தன்:—கண்ணே! யானிப்பொழுதே இந்நகரத்தை விட்டகலவே
ண்மும். ஆதலின் எனக்குத்தாமசமின்றி விடைகொடு. யான் அதி
சீக்கிரத்தில் திரும்பிவருவேன். ராஜாக்களையோ பொல்லாதது.

போய்வருகிறேன். தாமசம்வேண்டாம். சீக்கிரமாகவிடையளி. போகட்டிமா? (சரசாங்கி மூர்ச்சையாகின்றாள்.) என் கண்முன்னாலே யேனீ மூர்ச்சித்து விழும்படியான கொடுஞ்சொற் சொல்லுமபடி நேர்ந்ததே! என்ன ஈரமில்லா நெஞ்சின னாய்விட்டேன்' இது காறும் இறவாமலிருந்த யான் சிறிதும் அன்பில்லாதவனே யானேன்!.....(மௌனம்) யான் விரைந்து செல்ல வேண்டிமே' பட்டாலிலேயே படுமென்பதுபோல என் துக்கம் மேனமேலு மதிசுப படுகின்றதே! யான் எப்படி யுன்னைவிட்டுப் பிரிவேன்?

(பாடுதல்.)

இராகம் - தேசிகத்தோடி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

எப்படி யுனைப் பிரிவேன்
என்னுசை நாயகி.

அநுபல்லவி.

இப்படியும் வரு	மென்றே
எண்ணினே னலனே	யின்றே (எப்படி)

சரணங்கள்.

முழுக் கொம்பின் றே	னுடைந்து
முடவன் கையி	லடைந்து
ஒழுக் கெடுத்தே மண்	பட்டு
ஒழிந்ததைப்போல நான்	விட்டு (எப்படி)

அமுதே நின் மொழி	யென்றும்
அகலாதென் மன	நின்றும்
நம தெணம் நிறை	வேற
நாள்வரு மட்டும்	வீற (எப்படி)

உள்ளன்ப ருத	மாதே
உயிர் சோர்ந் திருக்கும்	போதே
கள்ளனைப் போல.	ஏங்கி
கடிநகர் தனை	நங்கி (எப்படி)

யானெவ்விதமும் பிரிந்துபோக வேண்டியது தான். ஏ! வண்டு களே! என் காதலிக்கு யான் வருவே னென்று தேறுதல் சொல வீரோ? என் செய்வேன்! என் செய்வேன்!! உன்மத்தம்பிடித்தவ னானேனே! இது (கைவளை யொன்றையவள் கரத்தி லணிகின

ரூன்) உனது மெல்லிய தளிர் போன்ற கரத்தில் ஞாபகமாக இருக்கட்டும். பவளக் கொம்பும் வெட்கும்படியான உன் கை விரலிலுள்ள மோதிரத்தை யான் அணிந்து கொள்கின்றேன்! (அவள் மோதிரமொன்றைக் கழற்றித் தானணிந்து கொள்கின்றாள். உடனே அதைப்பார்த்து) இதுதான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். மூர்ச்சித்துக் கிடக்கின்ற உன்னை விட்டு யானெப்படிச் செல்வேன! என்மன மெழுந்தாலும் என்கா லெழவில்லையே! என்னங்கம் பதறுகின்றதே! ஐயோ! ஈசா! (நாலடி நகர்ந்து வருகின்றாள்.)

(சச்சந்தன் வருதல்.)

சச்சந்தன்:—அழகானந்தனா இங்கு நிற்கின்றவன்? என் கட்டளையை மீறி நடப்பவன் நீதானா? அரண்மனையில் நீ குழந்தைபோல் வளாந்துவந்தவ னானபடியால் உன்னைக் கொல்லாது ஒடிப்போகும்படி ஆச்ஞாபித்தேன்! (கனகாம்புஜம் மற்றொரு பக்கம் வர) இனி ஒரு நிமிடமாவது தாமதித்து இங்கு நிற்பாயே யானால் எனது வாளுக கிரையாகி விட்டாய்! நில்லாமல் விரைந்து செல்வாய்! (அழகானந்தன் போக அரசன் திரும்பிக் கனகாம்புஜத்தைப் பார்த்து) எங்கே நம்புதல்வி?

கனகாம்புஜம்:—சற்று முன் இங்கிருந்தாளே! சரசே! எங்கிருக்கின்றாய்? (சுற்றித் திரும்பிப் பார்த்து) இத்தென்ன கோலம்?.

சச்சந்தன்:—நமது குமாரத்தியா! இந்தவிடத்தில்! இந்நேரத்தில்! எனன் இந்த அநியாயம்!

கனகாம்புஜம் —மகாராஜா! நான் முன்னமே தங்களிடத்திற் கூறவில்லையோ? நம்பமாட்டே னென்றீர்களே! இப்பொழுது பார்த்தீர்களா? தங்கள் குமாரத்தியை மெய்ச்சி மெய்ச்சி யுச்சியிலே வைத்துக்கொண்டீர்களே! பொய்த் தூக்க மல்லவோ தூங்குகின்றாள்!

சச்சந்தன் —சரிதான். நீ சொல்லிய வெல்லாம் நிஜமே. நீ அந்தப்புரத்திற்குச் செல். இதோ விரைந்து வருகின்றேன்.

(கனகாம்புஜம் போதல்.)

என பழமையாகிய குலத்தைக் கெடுக்குங் கோடரிக் காம்பாய என வயிற்றிற் பெண்ணெனப் பிறந்த இந்தப் படு நீலியை இவ்வாளினால் இரு துண்டமாய் வெட்டி யெறிந்தா லென்ன? எனக்கும் என் சுற்றத்தார்க்கும் என்றும் மீளாப பழிச் சொல் ஏற்றி வைத்த இவளோ எனக்குப் புத்திரி? இப்படிப்பட்ட அவமானத்தை யடைந்த பின்னரும், உயிரை வைத்திருக்கலாமோ? ஐயோ! இவளைக் கொல்லும்படியாக யான் துணிந்தும், புத்திரி வாளுசை என்னைச் சுற்றிக் கொண்டு என் கையை எழும்படி செய்யவில்லையே! என திரண்டு அருமைப் புத்திரர்களை யிழந்த துக்கத்துக்கு

மேலான கொடுந் துயர்க்காளாக்கி யுறங்குகின்றாயோ? உறக்கத்தி னின்றும் விழியாமலே ஈங்கு இறவாயோ?—ஐயோ! என் மனந் துடிக்கின்றதே!—யான் நினை நொந்து கொள்வதற் பய னென ன? என் தலை விதி யுன்னை யெனக்கு மகளாகப் பிறப்பித்தது! (யோசனை செய்து கொண்டு இரண்டடி நடக்கின்றான்) உன்னைக் கொல்லவும் மனமில்லை.—

(சிங்காரவல்லி வருதல்.)

சிங்காரவல்லி! ஏனிங்கு வந்தனை?

சிங்காரவல்லி:—மகாராஜா! தங்களை ராணி யவர்கள் உடனே பார்க்க வேண்டு மென்று சொல்லி வரும்படி என்னை யனுப்பினார்கள்.

சச்சந்தன்.—கனகையா உன்னை யனுப்பினாள்? ஆயின் இதோ வந்துவிட் டேன்!

(சச்சந்தனும் சிங்காரவல்லியும் போதல்.)

சரசாங்கி:—(சற்றுக்களை தீர்ந்து) பிராணநாதா!—(கண்ணைத் துடைத்து விழித்துப் பார்த்து) விளையாடுகின்றீரோ? இப்பொழுது தானே என னுடன் விளையாட வேண்டும்? பேதையாகிய என்னிடத்தில் உமது வல்லமையைக் காட்டுவது தகுதியோ? யானிவ்வளவு தூரம் இர ங்கிக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேனே! என்மேல் உமக்குச் சிறிதே னுங்கிருபை யில்லையோ? வாருமே!...இன்னும் என் மீது உமக்குக் கோபமோ? ஐயோ! உம்மை இந்த நந்தனவனத்தில் எந்த மூலையிற் றேடிப் பிடிப்பேன்! நாவும் உலருகின்றதே! பிராண நாதா! பிராண நாதா!! சந்தடியையே காணோமே! இவ்விடத்தில் பிராண நாத ரிருந்தால் இந்நேரம் வந்திருக்க மாட்டாரோ? யான் கன வோ காண்கின்றேன்? இல்லையே! நனவுடன்ற னிருக்கிறே னெ னறு தோனறுகிறதே! பின்னே எங்கே என்னருகில் நின்ற பிரா ணநாதர்? என கண்ணை ஏதும் மறைக்கின்றதா? (கண்ணைத் துடைக் கும் பொழுது கையிலிருந்த வளையைக் கண்டு) இஃதென்ன என கையில் வளை யொன் றிருக்கிறதே! இதை யான் வரும்போ டு ணிந்திருக்க விலலையே! யார் என கரத்தி லணிந்திருக்கக் கூடும்? (கழற்றிக் கீழே வைக்கிறாள்) ஐயோ! படுநீலி சிற்றனை என்னைக் கொல்லுவதற்குச் செய்த சூழ்ச்சியோ? ஆம், அவள்தான் இங்கு வந்திருக்கக் கூடும். பின் யார் இங்கு வந்திருப்பார்கள்? இவளைக் கண்டதும் பிராணநாதர் போய்த்தானே யிருப்பார்? பிராணநாதா!

(பாடுதல்.)

இராகம் - எதுகுல காம்போதி. தாளம் - சாப்பு.

பல்லவி.

நாதா நீ எங்குற் றாயோ - என் பிராண

நாதா நீ எங்குற் றாயோ

அநுபல்லவி.

தாதார் மலர்ச் சோலையிற் றனியாய்ப் புலம்ப நீதி
தானோ வுமக்கிதனாற் றங்கிடுமோ ப்ரக் யாதி (நாதா)

சாணங்கள்..

என்னைப் பிரிந்திடநெஞ் சிரக்கமது கிஞ்சித்து
மிலலாமற் றனிவிட்டிங்கேதிலார்போல் வஞ்சித்து (நாதா)

மணியு மொளியும்போல மலரு மணமும் போல
மருவியிருந்த வென்றன் மனமுருகவே சால (நாதா)

ஆதார முனை யன்றி யவனியில் வே றுண்டோ
அடியாளிடத்திற் பிழை யமர்ந்ததும் எது கண்டோ (நாதா)

என்ன செய்யப் போகிறேன்? என்னுயிரை விட்டு விடலா மென
று பார்த்தாலும் அதுவும் உம்முடையதே யாகையினாலே, உமமு
டைய உத்தரவின்றி யானெப்படி யதைத் துறப்பது? பாக்கு
வெட்டியி லகப்பட்ட பாக்கைப்போல் நிலை குலைகின்றேனே! உம
மைப் பின் றொடர்ந்து வரலாமென் றிருந்த என்னையும் விட்டுப்
போய் விட்டீரே! — நீர் சென்றதைப் பற்றி யாரைக் கேட்டு
யான் தெரிந்து கொள்வேன். இப்பூங்காவனத்துள்ளவைகளைக்
கேட்பேனோ?

(பாடுதல்.)

“வாவு மிளமான் காள் மயில்காள் மடப்பிழகாள்
கூவுங் கரிய குயில்காள்மென் புள்ளினங்காள்
ஆவியென மேவி யகலே மெனவகன்ற
காவலன்றான் போன வழியெனக்குக் காட்டீரே.”

“நிரைவீ முருவிந் நிமிர்பொன் சொரியும்
வரையே புனலே வழையே தழையே
விரையார் பொழிலே விரிவெண் ணிலவே
புரையீ ருயிர்கா வலனுள் வழியே.”

ஏ! முல்லைக் கொடிகளே! கணவனை நினைந்து இப்படியும் ஒரு
பெண் ஏங்குவாளோ வென்று என்னை நகையாடி யிசழ்கின்றீர்
களே! இகழாமல் எனது வேண்டுகோளுக் கிரங்கி நீர் தலை யசை
த்துச் சென்ற வழியைக் காட்டினீ ரானால், என்றும் உம்மை மற
வாத எனக்குப் பேருதவி புரிந்தவராக மாட்டீரோ? ஏ! வண்டு
களே! என் கணவனும் யானும் கொஞ்சிக் குலாவியபோது, உம

முடைய பாட்டைக் கேட்டுப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து பேசினேனே ! அதற்குக் கைம்மாறாக வாவது அவர் சென்ற விடத்தைப் பறந்து காட்டுவீராயின் உம்மைச் சிரத்திற் சூழிக் கொள்ளேனோ ! ஏ ! அன்றிலே ! நீயுங் கூறமாட்டாய். கணவனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்ந்து வருந்தி யிருந்தா லல்லவோ, எனக்குக் கூறுவாய்.....உன்னை யான் நோவதிற்பயனெது ? ஏ ! வன தேவதைகள் ! நீங்களாவது சொல்லீரோ ? கால தாமதஞ் செய்வீராயின் ஒரு பெண்ணைக் கொன்ற பழி நும்மைச் சாரும். யான் உயிர் துறக்கப் பார்த்திருப்பதும் பாதக மல்லவோ ? ஏ ! சந்திரா ! என்னைப் பார்த்தால் சொல்லிவிடவேண்டி வருமென்கிற தாட்சணியத்திற்குப் பயந்து மேகமாகிய போர்வை போட்டுக்கொண்டு மறைந்து நிற்கிறாயோ ? யான் எவ்வளவு கதறிக்கத்தி நாவுலர்ந்தும் நீங்கள் இரங்கமாட்டீர்கள். ஏ ! மனமே ! நீயும் மயங்கி எனக்குத் தீங்கிழைத்தாய் ! இனி இந்த ஆபரணங்கள்தா மெனக் கென்னத்திற்கு ! ஏ ! ஆபரணங்களே ! கணவன் பிரிந்து சென்ற பிறகு நீங்களேன் இவ்வுறுப்புக்களிற் றங்கி யிருக்கின்றீர்கள் ? நீங்களும் பிரிந்து போகவேண்டியதுதான். (ஒவ்வோ ராபணமாய்க் கழற்றிக் கீழே வைக்கிறாள். மலர்மாலையையும் உதிர்த் தெறிகிறாள். கையில் மோதிரத்தைக் கழற்றி அது அங்கில்லாததைக் கண்டு திகைத்து) இதுவும் சிற்றன்னை செய்த சூழ்ச்சியோ ? ஐயோ ! என்னென்னை கொடுத்த வயிர மோதிரமாயிற்றே ! இதையும் யான் துறக்க விதி நேர்ந்ததோ ? என துக்கம் அளவில்லாம லதிகப்படுகிறது. யானே என்னைத் தேற்றிக் கொள்ள வேண்டியதுதான். பின் யார் என்னைத் தேற்றப் போகிறார்கள் ? தோழி இந்துவதனை ஒருவேளை தேடி வரலாம். அவளும் இப்பொழுது அசட்டைதானே செய்வாள் (இந்துவதனை வர) இந்துவதனே ! (என்று அலறி யவளருகிற் செல்கின்றாள்.)

(இந்துவதனை —அம்மா ! சண்களெல்லாம் என்ன கொவ்வைப்பழம் போலச்சிவந்து தோன்றுகின்றனவே ? ஏனம்மாநீங்க ளிப்படி யழவேண்டிப் ? அரண்மனைமுழுமையும் தேடிக்காணாமல் இங்குவந்திருக்கலாமோ வென்றல்லவோ பார்க்கவந்தேன். இரவில் நெடுநேர மாய்விட்டதே ! ஏன் துக்கப்படுகிறீர்கள் ?

சரசாங்கி.—உன்னிடங் கூறாமற் பின் யாரிடந்தான் கூறப்போகின்றேன். இப்பொழுது எனக்குக்கனையாக இருக்கின்றது.

(இந்துவதனை —அம்மா ! யாரோவொருவர் தங்களுக்குக் கடிதங்கொடுக்கும்படியாகத் தலைவாயிலில்வந்துநிற்கிறார் ! வாங்கிவரவா ?

சரசாங்கி.—நீபோய் இப்பொழுது பார்க்கமுடியாதென்று சொல்லிவிடு.

(இந்துவதனை:—கடிதத்தையாவது வாங்கி வரட்டுமா ?

சரசாங்கி:—வாங்கி நீயே வைத்துக்கொள். என்னால் இப்பொழுது படித்துப்பார்க்க முடியாது. (இந்துவதனைபோதல்) கடிதம் யார் எனக்கு எழுதப்போகிறார்கள்? எழுதத்தகுந்தவர்கள் ஒருவரும் இல்லையே! இதுவும் சிற்றன்னை தந்திரந்தானோ? கொல்லத்தானேபோகிறாள். இவ்விதத் துன்பங்களையெல்லாம் அதுபவிப்பதைவிட இறப்பதே நலம். தலைக்கும் மிஞ்சின ஆக்கை என்ன இருக்கிறது?

(இந்துவதனைவருதல்)

இந்துவதனை:—அம்மா! நானைவந்து தங்களைப்பார்க்கவேண்டுமாம். கடிதத் தைமட்டும் வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்திருக்கிறேன்.

சரசாங்கி:—பெண்ணே! எனக்கு அதிக களையாயிருக்கிறது, ஒன்றுந் தோன்றவில்லை.—

இந்துவதனை:—ஜலங் கொண்டுவரட்டுமா அம்மா?

சரசாங்கி:—வேண்டாம். சற்றுட்கார்ந்தாயே யானால் உன் மடியின்மீது சிறிது நேரம் நித்திராசெய்கிறேன்.

(கூறிய வண்ணமே இந்துவதனை மடியில் நித்திராபுரிகின்றாள்)

இந்துவதனை:—தாயைப் பார்க்கிலும் பத்துப்பங்கதிகமாக என்னைப்பாராட்டிச் சீராட்டிவரும் இம்மங்கைக்கு இவ்விதமாகத் துக்கப்பட்டமும்படியான காரணம் என்ன நேர்ந்திருக்கவேண்டும்? ஒருநாளும் கண்ணீர் விட்டதைப்பார்த்ததே இல்லையே! எதையாவது கண்டு பயந்தாளோ? தகப்பனார் தாம் வைதாரோ? சிற்றன்னை கோபித்துக் கொண்டாளோ? ...அரண்மனைக்குச் சென்றதும் திருஷ்டிகழிப்பேன். சாயங்காலவேளையில் என்னுடன் பந்தாடுவதையு மறந்து கிளியுடன் வார்த்தையாடுவதையுந் துறந்து இந்நரதனவனத்திலே இந்நேரம்வரையும் இருந்தாளே! என்னகாரணம்? ஒருவேளை அழகானந்தரை நினைந்து இங்குவந்து துக்கித்துக் கொண்டிருந்தாளோ? இருக்கலாம். 'என்னின்னுயிரினுஞ் சிறந்தவ'னென்றெத்தனைமுறை கூறியிருக்கின்றாள். யானும் மறந்தேனே!

(கழற்றி வைத்திருந்த நகைகளைப்பார்த்து)

இதென்ன பளிச்சென்கிறதே! முத்து மாலைபோல் தோனுகிறதே! அதென்ன மலர்மாலையோ? ஆம். பதிவிரதைகளுக்குப் புருடனைப்பிரிந்திருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் ஒவ்வொரு யுகமென்கிறார்களே! புஷ்பமும் ஆபரணங்களு மணியமாட்டார்களென்கிறார்களே! இவளிடத்திலேதான் அந்தத்தன்மையை இன்று கண்டேன். உலகத்தில் சிலபெண்கள் கணவன் எப்போதுவெளியே யொழிவானோவென்று எதிர் பார்த்திருந்து தெருவில்வந்து முலைகுலுங்கநகைக்கிறார்களே! (கனகாம்புஜமும் சிங்காரவல்லியும் வருதல்)

கனகாம்புஜம்:—இந்துவதனை! எனன உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறாய்?

இந்துவதனை:—இல்லை. தமது குமாரத்தியை எங்குந் தேடிக்காணாமல் இங் குவந்து பார்க்கக் களைத்திருந்தார்கள். களையாவிருக்கிறதென்று என்மடிமீது சயனித்துக் கொண்டார்கள்.

கனகாம்புஜம்.—களையா யிருக்கிறதென்று சொன்னால் உடனே அரண் மனைக் கல்லவோ அழைத்துவரவேண்டும்?

இந்துவதனை:—இல்லை.....

கனகாம்புஜம்.—எதிலும் இப்படித்தானே! உனக்குச் சிறிதேனும் புத்தி யிருக்கிறதோ? (சிங்காரவல்லியைப் பார்த்து) சிங்காரவல்லி! நீ சென்று பனிநீர்ச் செம்பும் விசிறியும் எடுத்துக்கொண்டு அதிசீக் கிரத்தில் ஓடிவா.

சிங்காரவல்லி.—இதோ வந்துவிட்டேன். அம்மணி!

(சிங்காரவல்லி போதல்.)

கனகாம்புஜம் —(இந்துவதனையைப் பார்த்து) வன தேவதைகளைப் பற றிச் சிறிதும் யோசிக்கவில்லையோ? சந்திரனும் மறைகின்ற சமய மாய் விட்டதே! நாழிகை இவ்வளவாகியும் இங்கிருப்பது தகு தியோ?—(அவள் மறுமொழி கூறுவாளோவென்று சிறிது நிதா னித்துப்பிறகு)பேசாமலிருப்பதே நன்மையென்று நினைத்துக் கொ ண்டிருக்கின்றாய்?—(சிங்காரவல்லி விசிறியும் பனிநீருங் கைக்கொ ண்டுவருதல்.)

சிங்காரவல்லி! பனிநீரையும் விசிறியையும் இப்படிக் கொடு.

சிங்காரவல்லி:—யான விசிறுகின்றேனே!

கனகாம்புஜம் —வேண்டாம். கொடு. (அவள் கையினின்றும் வாங்கிப் பனிநீரைச் சரசாங்கியின் முகத்திற நெளித்துச் சந்தன விசிறியால் விசிறுகிறாள்.)

சரசாங்கி —(மூச்சைத் தெளிந்து) இந்துவதனை! அரண்மனைக்குச் செல வேமா?

கனகாம்புஜம் —சரசா! எழுந்திரு. வருகிறேனென்று போன யான மறந்தாறபோல அரண்மனைக்குப்போய் விட்டேன். நீ அநதிக் காலத்தில வழக்கம்போல அரண்மனைக்கு வந்திருப்பா யென்றல் லவோ நினைத்திருந்தேன். என் சொற்படி தவறாது நடக்க வேண்டு மென்று நினைத்தாலும் நீ யுத்தாயுத்தம் பார்க்கவேண்டுமல்லவோ? வா! போவோம். (யாவரும் போதல்.)

இ ர ண் டா ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியில் இராஜவீதி. காலம்:—காலை.

நடர்:—முதந்தன், பிரபுக்கள்.

முதற்பிரபு:—புதிய மாப்பிள்ளை! வாரும். (மண்ணாங் கட்டிப்) பலாகாரம் நன்றாயிருந்தது போலும். என்ன உத்தரிய மெல்லா மண்ணா யிருக்கின்றதே! என்ன விசேஷம்? அதி காலையிலேயே இவ்வழியாய் வருகின்றீரே!

இரண்டாம்பிரபு:—(தனக்குள்) மாப்பிள்ளை மண் தின்றார்! கேட்க வேண்டுமா பிள்ளையின் திறம்? இது அணிற்பிள்ளை தென்னம பிள்ளையா? அன்று. மாப்பிள்ளை, தலை யுடையாமல் வந்து சேர்ந்தது அககாளுக்குச் சந்தோஷந்தான்.

முதந்தன்:—ஐயா! நானெங்கே பலாகாரஞ் சாப்பிட்டேன்? அழகானத் தனோடு முட்டி யுத்த மல்லவோ செய்தேன்!

முதற்பிரபு:—முட்டி யுத்தமா செய்தீர்! பின்னே இங்கு எப்படி வந்து சேர்ந்தீர்! தெற்கே உங்களுருக் கல்லவோ ஏகி யிருக்க வேண்டும? (அடிபட்டிக்) கெட்டு அக்காள் வீட்டிற்கு வரலாமோ?

இரண்டாம்பிரபு:—(தனக்குள்) முட்டி யுத்தம்! பேர் யா கறறுக் கொடுத்தார்கள்? மட்டிப் பயலுக்கு முட்டி யுத்தமோ? முஷடி யுத்தஞ் செய்திருந்தால் பிழைத்து வருவது கஷ்டந்தானே!

முதந்தன்:—இதற்குள்ளே இரண்டுபே ரல்லவா வந்து தடுத்து விட்டார்கள்!

இரண்டாம்பிரபு:—(தனக்குள்) புரட்டிப் புரட்டி யுதைத்தாலும் இவனுக்கு மீசையில் மண்பட வில்லையாம்!

முதற்பிரபு:—அப்படியா! அதனாலேதான் பிழைத்தீர். இல்லாவிட்டால வைவச்சுத பட்டினத்திற்கு யாத்திரை போயிருக்கமாட்டீரா?

முதந்தன்:—ஆம் போயிருப்பேன். போயிருப்பேன்.

முதற்பிரபு:—ஆம் போயிருப்பேன்! சரிதான். அதிருக்கட்டும். எப்போதையா கல்யாணம?

இரண்டாம்பிரபு:—(தனக்குள்) கல்யாண மேது கல்லெடுப்புத்தான்.

முதந்தன்:—அந்தப் பயல் பயந்தல்லவோ ஓடிப்போய விட்டான்? இனி விவாதந்தான்.

(விவாகந்தான் என்பதைவிவாதந்தான் என்று வாய்தவறிச் சொல்கின்றான்.)

முதற்பிரபு:—விவாதந்தான். தடை யென்ன? விவாகத்தைப்பற்றி நினைக்கிறது விவேக சூனியந்தான், நீர் சொல்வதில் ஏதாவது அணுபிசகிருக்கின்றதா? நீர்சொன்னது சொன்னபடியே நடக்கப்போகிறது

இரண்டாம்பிரபு:—எலி வளை யல்லவோ தேடிக்கொண்டிருக்கிறான் உம
க்குப் பயந்து ஒளித்துக் கொள்வதற்கு.*

முதந்தன்:—தடை யென்ன? சரசாங்கிதான் என் பெண்டாட்டி.

இரண்டாம்பிரபு:—ஒதியமரம் உத்திரத்திற்கானால் நீயும் அவள் புரு
ஷன்தான்.

முதந்தன்:—இல்லை ஐயா! அவளுக்கு அழகுக்குத் தகுந்த புத்தியே யில்லை.

முதற்பிரபு:—ஆமாம் ஐயா! நீர் சொல்வதில் ஏதாவது பிசகிருக்கிற
தென்று சொன்னேனா? ஆம். அவளுக்கு அழகுக்குத்தகுந்தபடி
கெட்டபுத்தி இல்லவே இல்லை.

இரண்டாம்பிரபு:—ஐயோ! பாவம்! புத்தி உலக்கைக் கொழுந்தும் குந்
தாணி வேருமாய்த்தெற்கு வடக்குகளிலன்றோ ஓடுகின்றது? உம்
முடைய பத்திக்கு அவள்புத்தி நடாமா? சீ! அப்படிச் சொல்ல
லாகாது.

முதந்தன்:—இங்குவாருமையா? என்னவோ குந்தாணி உலக்கை என்கின்
றீரே! அதென்ன ஐயா? அதென்ன.

இரண்டாம்பிரபு:—இது தெரியாதா உமக்கு? குந்தாணியைப்போல வி
சாலமான புத்தி உம்முடையபுத்தி. உலக்கையைப்போலக் கூர்மை
யானபுத்தி உம்முடையபுத்தி. இதுசொல்லியதற்கு ஏனையா கோபி
த்துக்கொள்கின்றீரே!

முதந்தன்:—ஹ ஹ ஹ! பார்த்தீரா? நீர் வெகுநல்லவர். ஹ! ஹ! அந்தப்ப
யலைக்கலயாணம் பண்ணப்போகிறாளாமே!

முதற்பிரபு —எந்தப்பயலை?

முதந்தன்:—ஒடிப்போனானே அழகானந்தன் அவனை.

முதற்பிரபு —அவனையா!—உம்மையல்லவா பண்ணிக்கொள்ளவேண்டும்?

இரண்டாம்பிரபு —தடையேயில்லை. அவள் இந்த முழுமக்கள்பெரு
மானைத் தான் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்!

முதந்தன் —முழுமக்கள் பெருமானென்றால் என்ன?

இரண்டாம்பிரபு:—முட்டாள்களுக் கெல்லாம் முதற்றும்பூலம் பெறுகிற
வர். வேறென்ன?

முதந்தன்:—அப்படியா! முதல் தாம்பூலம்! நமக்கென்னகுறைச்சல்?

இரண்டாம்பிரபு:—உமக்குக்குடைச்சலே யில்லை. போம். போம்.

முதந்தன்:—எங்கேபோகச் சொல்கிறீர்? இங்குத் தானிருப்பேன்.

இரண்டாம்பிரபு —இரும் ஐயா இரும். உம்மையார் வேண்டாமென்று
சொல்லுகின்றீர்கள்? யான் “அரண்மனைக்குப்போம். பின்னே வரு

* இநதவாக்கியத்தைக் கவனித்துநோக்க இருபொருள் பயக்கும்.

கிறே”மென்றல்லவோசொல்ல வாரம்பித்தேன்? இதற்குள்ளே உமக்கு என்ன கோபம்?

முதந்தன்.—நாழியாச்சு ஐயா நாழியாச்சு. நீர் நல்லவரையா. ரூபக மூட்டினீரே! வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் ஐயா! வாரும்.

இரண்டாம்பிரபு.—(தனக்குள்) ஊத்தை வாயில் அரண்மனையென்று ஏன வரும்? நாயைத் தவிசேற்றி நடுவீட்டில் வைத்தாலும் அது அங்கிருக்குமா? (முகுந்தனைப்பார்த்து) எந்தக் குட்டிச்சுவர் வீட்டுக்குப் போகப் போகிறீர்? மோட்சத்திற்குப் போகப் போகிறீரோ? அங்கு யாம் வரமாட்டோம்.

முதற்பிரபு.—அரண்மனை என்பதற்கு, வீடென்று வாய்தவறிச் சொல்லி விட்டார்!

முதந்தன்.—வாரும் போவோம். போவோம் வாரும்.

முதற்பிரபு.—இதோவந்து விட்டேனையா.

முதந்தன்.—நீ என்ன ஐயா?

இரண்டாம்பிரபு.—இதோ (தெத்திப் பேசுவதுபோல் நடித்து முகுந்தனை மேற்காரியுமிழ்ந்து) வந்துவிட்டேன் ஐயா! (யாவரும் போதல்.)

மூ ன் ரு ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியிற் சரசாங்கியின்கன்னிமாடம். காலம்:—காலை.

நடர்.—சரசாங்கி, இந்துவதனை.

சரசாங்கி.—இந்துவதனை! நேற்று யாரோகடிதங்கொண்டு வந்த தாகவும, வாங்கி வைத்திருப்பதாகவுங் கூறினாயே! எங்கேஅந்தக்கடிதம்?

இந்துவதனை.—அம்மா! இதோ இருக்கிறது.(கடிதத்தைச் சரசாங்கியிடங் கொடுக்க அவள் பிரித்து வாசிக்கிறாள்.)

சரசாங்கி.—“என்னுயிரினுஞ்சிறந்த தெள்ளமிழ்தே! இக்கடிதத்தைக்கண்டு நீ கவலைப்படுதலொழிக.”—எனனைவிட்டுப்பிரிந்தது மனறிததேறு தலுங் கூறியிருக்கிறீரே! நன்றாயிருந்தது தும்மன்பு?

இந்துவதனை.—அம்மா! தாங்கள் மூர்ச்சை யாயிருக்கிறபோது பிரிந்திருக்கவே மாட்டாரே! முழுமையும் படித்துப் பார்க்கலாமே! தாமும அவசரப்படலாமோ?

சரசாங்கி.—(மறுபடியும் வாசிக்கின்றாள்) “நீமூர்ச்சையாக் கிடந்தபோது பிரிய மனமில்லாம லிருந்ததனாலும் இராஜ ஆக்ஞைப்படி நடக்க வேண்டுமென்பதனாலும் உனக்குப் பிரக்ஞை வந்தவுடன் விடை

பெற்றுச் செல்லலாமென்றெண்ணி நினது கரத்தில் ஓர் வளையைத் தரித்து உனசிறுவிரலி லிருந்த மோதிரத்தை யானும் ஞாபகக்குறி யாக அணிந்து கொண்டேன். அதுதான் உனக்குப்பிரதிநிதி யாயி ருநது எனனைக் காப்பாற்றுகிறது. உன்னை விட்டகலக் கைகா லெ ழாம லிருக்குந்தருணத்தில் நின்றந்தை யங்குவந்த படியால் யான நின்னிடம் விடைபெறாமற்போக நோந்தது. கோபித்துக் கொள்ள வேண்டாம். உன்னை யான்மனப்படத்திலன்றோ எழுதிவைத்திருக்கி றேன்? இக்கடிதம்கொண்டுவருபவா எனது பிராணசினேகிதர். அவ ரிடம் யாதும் ஒளிககாமற் கூறலாம். யானகுறித்தநகரஞ் சென்று சேர்ந்ததும் கடிதமெழுதுவேன. கண்ணே! நீதுக்கப்பட்டிக் கொ ண்டிருப்பது நனநன்று. அதிசீக்கிரத்தில் நின்னைக் காண்பேன.

நினது காதலன
அழகான ந த ன்.”

இத்துவதனை—அம்மா! காரணமில்லாமல் அவர் அப்படிப் போயிருக்கமா ட்டாரென்று நான் சொல்ல வில்லையோ?—(ஏமவதிவர) அம்மா ! ஏமவதிவருகின்றாள்.

சரசாங்கி.—ஏமவதி! இப்பொழு தெங்குவந்தனை?

ஏமவதி —இல்லை. யாரோஒருவர் தங்களைப் பார்க்கும்படி தலைவாயிலில வந்து காத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.

சரசாங்கி —அப்படியா? நீபோய் அவரை இங்கு வரும்படி அனுப்பி விட் டு அங்கேயே யான் சொல்லியனுப்புகிற வரையில் இரு.

ஏமவதி —அப்படியே செய்கின்றேன் அம்மா.

(ஏமவதி போதல்.)

சரசாங்கி.—இத்துவதனை! இந்தக்கடிதத்தில் தான்போகக்கருதியிருக்கிற இடத்தைப்பற்றி எழுதினாரிலையே!

இத்துவதனை —காரணமில்லாமலா எழுதாமலிருப்பாரா? ஏதோஒருகாரண மிருக்கத்தான் வேண்டும்.

சரசாங்கி.—என்ன காரணமிருக்கக்கூடும்? யோசித்துச்சொல் பார்க் லாம. (சுருணைவருதல்) ஐயா! வாருங்கள். இந்த ஆசனத்தில் இருங்கள். நீங்கள்தாமோ நேற்றுக்கடிதங் கொண்டுவந்தவா?

சுருணைன்.—ஆம்.

சரசாங்கி —அப்படியானால் அவர் எத்திசை நோக்கிச் சென்றனர்? தங்க ளுக்குத் தெரியுமே!

சுருணைன் —அம்மா! அவர் குறித்த விடம் சேர்ந்ததும் கடித மெழுதித் தெரிவிப்பதாக வாக்குத்தத்தஞ் செய்திருக்கிறார். அவர் சத்தியவா னுபடியால் கூறியதிற் சிறிதுந் தவறி நடக்கமாட்டாரா.

சரசாங்கி:—யானும் அறிவேன். ஆயினும் அவரைப்பற்றித் தாங்கள் அடிக்
கடி கடித முதலியவைகளாற் றெரிந்து கொள்வதை யுடனுக்குட்
னே எனக்குக் கூறுவீர்களெனத் தங்களை மிகவும் பிரார்த்தித்தாக
கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

சுதுணன்:—தங்கள் ஊழியனாகிய எனக்கு என்ன கட்டளையிட்டபோதி
லும் சித்தமாய்ச் செய்பக காத்துக்கொண்டிருக்கிறேனே!

சரசாங்கி:—நல்லது. அவர் தங்களைப் பார்க்கும்படி வந்தபோதும், தங்க
ளிடம் விடைபெற்றுச் செல்லும்போதும், எவ்விதமாக இருந்தார்?

சுதுணன்:—அம்மா! அவரை யான் காணும்போது அடையாளமே தெரி
யவில்லை. யான் கண்டதுமுதல் அவர் சென்றது வரையிலும்
தாமரை பனியினால் வாடியதுபோல், அவரது முகம் பொலி விழ
ந்திருந்தது. கைவிரலி லணிந்திருந்த மோதிரத்தைக் கண்ணுற்றுக்
கண்ணுற்றுக், “காதலி! உன்னை எப்பொழுது காண்பேன்? என் கண்
ணை! உயிரே! அமிர்தே!” என்று முத்துமுத்தாகக் கண்ணீர் பெருக்
கியும், மோதிரத்தைப் பலதரமும் முத்தமிட்டும் விசனப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தார்.

சரசாங்கி:—இவ்விதமாகவோ என் பிராணநாதர் துக்கித்திருந்தார்?
இதைக் கேட்டும் உயிர்நீத்திலேனே! யான் கொடும்பாவி!

(பாடுதல்.)

இராகம் - பிலகரி. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

பாவியானேன் - யான்கொடும்
பாவியானேன்.

அநுபல்லவி.

ஆவிக் குகந்த நாத
அலலும் பகலு மேகக

னீங்க
மோங்கப் (பாவி)

சாணங்கள்.

தனியா யிங்குத் தயங்க
சஞ்சரித் தெங்கும் மனமுஞ்
எனையா என்ப னிருக்க
இன்னுயிர் துறக் காத்

வகன்று
சுழன்று
நீங்கரும்
மாபெரும் (பாவி)

செய்வினை வலிச செயலோ	அறியேன்
செல்லும் போதுற்ற தியக்கங்	குறியேன்
மெய்ப்பு மறந்திடும் வேளை	பிரிந்த
விற்ப னனுடன் போகா	திருந்த (பாவி)
மொய்யளி கொண்ட முகார	விந்தன்
மொழிதற் கரிய அழகா	னந்தன்
செய்ய பாதச சேவையே	செய்யச
சேரு நாளெது வோநான்	ஐய (பாவி)

இந்துவதனை! யான் பெரும்பாவியாய் விட்டேன்.

இந்துவதனை!—(சுகுணனை நோக்கி) அவர் சீக்கிரமாக வரமாட்டாரோ?
தாமதமீரே!

சுகுணன்:—அதி சீக்கிரத்தில் திரும்புவதாக என்னிடங் கூறிச் சென்ற
னர். (சரசாங்கியைப் பார்த்து) அம்மா! நீங்கள் துக்கப்பட ஏது
ஒன்று மில்லை. வருததப்படவேண்டாம்.

சரசாங்கி:—என் சிறு விரல் மோதிரஞ் செய்த பாக்கியமும் யான் பெற
வில்லையே! என்னைவிட்டு நீங்கும்போது இரண்டு வார்த்தை கூடச
சரியாகப் பேசவில்லையே! ஐயோ! எனது எண்ணங்களெல்லாம்
காற்றின்வாய்ப்பட்ட பூனைமலர் போலாயினவே! எப்பொழுது
அவரதின்கொ லமுதத்தையுண்டு களிக்கப்போகிறேன்! (சத்தங்
கேட்டுத்திடுக்கிட்டு)

ஏதோ! சந்தடி கேட்கிறதே!— (சிங்காரவல்லிவருதல்.)

சிங்காரவல்லி! என்னவிசேஷம்?

சிங்காரவல்லி —ஒன்றுமில்லை. தமது சிறியதாயார் தம்மை உடனே
அழைத்துவரும்படி எனக்கு ஆக்ஞாபித்தார்கள்.

சரசாங்கி.—அப்படியா இதோவந்து விட்டேன். (சுகுணனைப் பார்த்து)
ஐயா! பிறகுநும்மைக் காண்பேன்.

சுகுணன்.—போய்வருகிறேன். அம்மணி!

(யாவரும் போதல்.)

நா ன் கா ங் க ள ம்.

இடம்:—தஞ்சையில் ஜெயவீரன்வீடு. காலம்:—நண்பகல.

நடர்:—ஜெயவீரன், துன்மதி, மதுரை சேல நெல்லைவாசிகள்.

துன்மதி:—ஜெயவீரரே! உமதுவீட்டில் நேற்றுப்புதிதாக ஒருவர்வந்தி
ருக்கிறாரே! அவர் யார்? உமக்குப்பந்துவா?—நேற்றுச் சேலவாசி

யோடு அவரைப்பற்றி உயர்வு நவீற்சியினும் உயர்வு நவீற்சியாகப் புகழ்ந்து புகழ்ந்து கூறினீர் ! அதைப்பற்றி நமக்குக்கொஞ்சம் சந்தேகமிருக்கின்றது.

ஜெயவீரன்:—நண்பரே! பந்துவல்லர். ஆயினும் பந்துவைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தநண்பர். அவர் தகப்பனாரும் யானும் ஒரேகுருவினிடத்து இளம்பருவத்தில்விலித்தை கற்று வந்தோம். அவரும் யானும் ஒத்த தோழர்கள். அவர் என்னைப்பலமுறையுங்காத்தூரகூழித்தவர். அவரது இளையகுமாரராகிய இவருக்கு மனம் வாக்குக்காயங்களில் யாதும் ஒன்றுக் கொன்று முரண்படா. தொண்டை நாட்டரசன் புத்திரி இவர்மீது காதல்கொண்டதற்காக, இவரை ஊரைவிட்டுப் போகு ம்படி அரசன் ஆக்ஞாபிக்க இங்கு என்னிடம் வந்திருக்கிறார்.

சேலவாசி:—அவரைப்பார்க்கும்போதே தாம் கூறியன வெவ்லாம் உண் மையாயிருக்கவேண்டு மென்றே தோன்றுகிறது. நெல்லையாரே! நீரென்ன நினைக்கின்றீர்?

நெல்லைமதுவாசிகள்:—சந்தேகமேயில்லை!

“அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங் கடுததது காட்டு முகம்.”

என்று வீணாகவா தேவர் கூறினார்?

துன்மதி:—ஜெயவீரரே! ராஜகுமாரத்தி இவரிடம் காதலுடையவ னென்பதுமட்டும் சந்தேகமாகத்தான் தோன்றுகின்றது! (யாவரையும் பார்த்து) நீங்களெல்லாம் யோசித்துப்பாருங்கள்! மெய்க்காதல் கொண்டிருந்தால் இவரேன் தனியே வரவேண்டும?

ழவரும்:—நீர் சொல்வதையும் சற்று யோசிக்கவேண்டியதுதான்.—

ஜெயவீரன்:—நீங்களேன் வாதம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? அவரும் வருநேர மாய்விட்டது. அவரிடம் நேராகப் பேசிப்பார்த்தால் அவரை நீங்களே என்னைவிட நூறுபங்காகப்புகழ்ந்து பேசப்போகின்றீர்கள்! அவர் தொண்டைநாட்டுச் சேனாதிபதி குமாரரானபடியால் தகுந்த மரியாதையுடன் நாம் எதிர் கொள்ள வேண்டுமென நினைக்கின்றேன்.

(அழகானந்தன் வருதல்.)

யாவரும்:—வாருங்கள்.—வீற்றிருங்கள்.

சேலவாசி:—இதுநல்ல வேளைதான். சிநேகர்களெல்லாம் ஒரேயிடத்தில் சந்தித்தோமே! (அழகானந்தனைப் பார்த்து) ஐயா தங்களை யான்காசியாத்திரை போகும்போதும் பார்த்திருக்கிற ஞாபகமிருக்கிறது. நேற்றிரவு முதல் தங்களுடன் வார்த்தையாடவேண்டுமென்று மிகவும் ஆவல்கொண்டிருக்கிறேன்.

அழகானந்தன்:—காஞ்சிநகர் வழியாய்ப் போயிருந்தால் பார்த்தேயிருக்கலாம். நல்லவர்களோடு ஒரு நிமிஷகாலம் வார்த்தையாடினும் அவர்கள் அதை என்றுமே மறப்பதில்லை.

துன்மதி:—யானும் தங்கள் குணதிசயங்களைப்பற்றி நமது நண்பரிடந்தெரிந்துகொண்டேன்.— (அழகானந்தன் முகத்தைப் பார்த்து) ஒரு வேளை நகரத்தைவிட்டுப் பிரிந்தவருத்தமோ என்னவோ முகம் வேறுபட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது!

சேலவாசி:—யாருக்குத்தானிராதையா! அழகு, அன்பு, குணம், கல்வி, வயது, குலம் முதலியவை ஒத்திருக்கப் பெற்றவளாய் கற்பினுக்கரசியாய் விளங்கும் பெண்ணைப்பிரிந்து வந்தால், முகம் வேறுபாடடையாதோ? மனம வேறுபடாதோ? அப்பெண்மணியைப் போன்றவர் எமது நடுநாட்டிலும் கூட இல்லையென்று நேற்றுச் சாயங்காலம் பறபல தேசத்து ஸ்திரீகளைப்பற்றி நாங்கள் வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது அவர் கூறினாரே! அப்பெண்மணி போன்ற ஒரு கண்மணியை நீர் பிரிந்திருந்தாலல்லவோ தெரியும்?

துன்மதி:—ஐயா சேலத்தாரே! போதும். போதும். நிறுத்தும். உலகத்தில் அவரவர்கண்டதை அவரவர்கள் விசேஷமாய்ப் பேசுவதுவழக்கந்தானே! இதிலெல்லாம் யான்மிகவும் தெரிந்தவன். எத்தனைபேரிடம் ஏமாந்திருக்கின்றேன்? பழகினவனுக்குத்தான் தெரியும். எவன்மிகவும் பயந்தவள்போல நடிக்கிறாளோ அவள்தானையா முழுத்திருடி. ஏனையா! நீங்களெல்லாம் யோசித்துப் பாருங்கள்! யான சொல்வது பொய்யா? பத்துப்பொன் ஆசைப்படாத பதிவிரை உலகத்திலேயே கிடையாதையா!

நெல்லைவாசி.—ஆம். ஆம்.

“பெண்ணெனப் படுவ கேண்மோ
பீடில பிறப்பு நோக்கா
உண்ணிறை யுடைய வல்ல
வொராயிர மனத்த வாசும்
எண்ணிப்பத் தங்கை யிட்டா
லிந்திரன் மகளு மாங்கே
வெண்ணெய்க்குன் றெரியுற றுற்போல
மெலிந்துபின் னிற்கு மன்றே.”

எனத்தேவருங் கூறியிருக்கிறார் ஐயா!

மதுவாசி.—அதற்குச் சந்தேகமுண்டோ?

“அன்புநா லாக வின்சொ
லலர்தொடுத் தமைந்த காத

வின்பஞ்செய் காமச் சாந்த்
கைபுனைந் தேற்ற மாலை
நன்பகற் சூட்டி விள்ளா
தொழுகினு நங்கை.மார்க்குப்
பின்செலும் பிறர்க னுள்ளம்
பிணையனார்க் கடிய தன்றே.”

என்றும் கூறியிருக்கிறதையா! படுநீலிகள்! நம்பவே கூடாதையா!
ஜெயவீரன்:—உலகத்திலே பதிவிரதை ஒருத்திகூடக் கிடைக்கவே கிடை
யாளா? ஏன் ஐயா!

‘பெண்டிரி லொருவர் கொழுநன்வழி நிற்பார்’
என்பது பெரியோர் கூறியதன்றோ?

துன்மதி:—அதுகூட இல்லை யென்று நிச்சயமாய்க் கூறுவேன் ஐயா!

அழகானந்தன்:—ஒருத்திகூட உலகிலில்லை யென்று நிச்சயமாய்க் கூறு
வீரோ?

துன்மதி:—நான்தான் நிச்சயமாய்க் கூறுகிறேனே!

அழகானந்தன்:—நிச்சயமாய்க் கூறுவீரோ?

துன்மதி:—மறுபடியும் மறுபடியும் கேட்கிறீர்! நான்தான் முன்பே கூறி
விட்டேனே!

சேலவாசி:—ஒருவேளை இவர் பெண்சாதி ஒப்பற்ற பதிவிரதையா யிருப
பாள்போ லிருக்கிறது.

அழகானந்தன்:—நேற்றுச் சாயங்காலமே காதலின் நிலைமையைக் கூறி
னேனே! இவர் உலகத்திற் பதிவிரதை ஒருத்தி கூட இல்லை என்
பதை ரூபிக்கக் கூடுமா?

துன்மதி —ஐயா நீர் கோபித்துக் கொள்ளுகிறீர்! பதிவிரதைகளைப்பற்றிப்
பேசுவதை விட்டுவிடும். என்னதான் நீர்வற்புறுத்திக் கூறினபோ
திலும் உமதுகாதலி எமது சோனாட்டு ஸ்திரீகளைவிட எதிலும் உய
ர்ந்தவளல்ல ளென்பது நிச்சயந்தான்.

அழகானந்தன்:—என்ன ஏதுவைக் கொண்டு நீரிப்படிக்க் கூறுகிறீர்?

துன்மதி:—காரணமில்லாமற் காரியம் நிகழுமா? நீர் சிறு விரலி லணிந்
துகொண்டிருக்கின்றீரே மோதிரம் இது யான் பார்த்திருக்கின்ற
வயிர மோதிரங்க ளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்ததுதான். இதுபோல
வே உமது பெண்சாதியும் ரூபத்தில் மற்றைப்பெண்களைவிடச் சிறந்
திருக்கலாம். ஆனால் பெண்களை ரூபத்தினாலே உயர்த்திக் கூறுகிற

தா? மனப் பரிசுத்தத்தாலல்லவோ அவர்கள் சிறப்படைய வேண்டும்? ரூபத்திற்கும் மனத்திற்கும் எவ்வளவோ வித்யாசமிருக்கின்றது. ரூபவதிகளிற் பலர் கற்பில்லாதவர்களாக விருக்கிறார்களென்று துமச்குத தெரியாதோ? எது கண்ணைக் கவருகிறதோ அந்தவஸ்துவின்மேல் பலர்க்கும் எண்ணந்தானே!

அழகானந்தன்:—நீர் சொல்வனவெல்லாம் எனதுகாதலியினிடம் இல்லை என்கிற நிச்சயத்தினு லல்லவோ இவ்வளவு தைரியமாய்க் கூறினேன். அதுவும் பிசகோ? இமமோதிரம் உமது புத்தியாலுயர்ந்ததாகத் தோன்றியதுபோல அவளையும் உலகின மாதரிற் சிறந்தவளென்று காண்பீர். ஆதலால் அவளை நினைத்தலை யொழியேன். இதையும் ஒருவருக்குங் கொடேன்.

துன்மதி:—சாலவேறுபாட்டால் மோதிரத்தை இழக்கும்படியும் நேரும். அவளையும் இழப்பீர்.

அழகானந்தன்:—இதை ஒருவேளை விற்கலாம். அவளைவிற்கவும் கூடுமோ?

துன்மதி:—விற்பதைப்பற்றி இங்கென்ன பேச்சு? இதைத் திருடன் கவாந்து செல்லானோ? அவளையும் அழகுள்ள ஓர் ஆண்மகன் தன்வசப்படுத்தானோ?

அழகானந்தன்:—எத்தகைய அழகமைந்த ஆண்மகனது மயக்கத்திற்கு முட்படா ளென்றுறுதியாய்க் கூறுவேன்.

ஜெயவீரன்:—நீங்கள் இதைப்பற்றி இனிவார்த்தையாட வேண்டாம்.

அழகானந்தன் —உமதிஷ்டப்படியே!—முதல் முதற காணும்பொழுதே மிகவும பழகினவர்போல் வார்த்தை ஆடுகிறாரே!

துன்மதி —ஆம். உமது அழகியநேச மனையாட்டியையும் மயங்கும்படி பேச வல்லவனென் றறியீரோ? ஆனால் அவளிடத்தில் சற்றுப்பேசும்படியான சந்தர்ப்பந்தான் வேண்டும்.

அழகானந்தன் —திரிமூர்த்திகளாலும் முடியாத காரியம் உம்மா லாகப் போகிறதோ?

துன்மதி:—உமது நம்பிக்கை முழுப் பொய் என்பதை இப்பொழுதே காண்பிக்கிறேன்! வேண்டுமானால் எனது ஆஸ்தி முழுவதும் பந்தயமாக வைக்கிறேன். நீர் உமது மோதிரத்தைப் பந்தயமாக வைக்கிறீரா?—(அழகானந்தன் கோபித்துநோக்க) ஐயா! நீர் கோபித்துக்கொள்ள வேண்டாம். உலகத்திலுள்ள எந்தப் பெண்பிள்ளையையும் நம்பக் கூடாது என்பதை உமக்குப் புலப்படுத்தும்படி கூறினேனே யன்றி வேறன்று.

அழகானந்தன்:—ஐயா! நீர் மூடத்தனமாய் உரலிற் றலை விட்டுக்கொண்
டு பின்பு ஒன்றும் தோன்றாது விழிப்பீரெனத் தோன்றுகிறது!—
துன்மதி:—ஏன்?

அழகானந்தன்:—ஏனென்றால் கற்புநிலை த்வரூப் பெண்களிடம் உமது
வன்மை வீணாவதன்றி அதற்காகத் தகுந்த தண்டனையையு மடை
வீர்.

ஜெயவீரன்:—ஐயா! நீங்கள் உங்கள் வாதத்தை விட்டு விடுங்கள். விளை
யாட்டுச் சண்டை விளையாட்ப். போய்விடப் போகின்றது! நீங்கள்
மனம் ஒருப்பட்ட சிநேகர்களாகவேண்டும்.

துன்மதி:—இருக்கட்டும் ஐயா! அவரிடங்கண்டிப்பாய் யான்சொல்லு
வது நிஜமென்று எனது ஆஸ்திமுழுவதும், பந்தயமாக வைத்தே
னே! இனி ஏன் மயங்குகிறார்?

அழகானந்தன்:—யான் ஏன் மயங்கவேண்டும்? இப்பொழுது எந்தப்
பெண்மணியைக் கெடுக்கக் கங்கணங் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறீர்?

துன்மதி:—யாவரினுஞ் சிறந்தவளென்று புகழ்ந்து கூறுகின்றீரே, அந்தப்
பெண்மணியாகிய உமது கண்மணியைத்தான்! ஆனால் கணப்பொ
ழுதாவது பேசும்படியான சந்தர்ப்பம் வேண்டும். உமது கைம்மோ
திரத்திற்கும் என்பதினாயிரம் பொன்னுக்கும் பந்தயம்!

அழகானந்தன்:—பொன்னுக்குப் பொன்னல்லவோ பந்தயமாக வைக்க
வேண்டும்? மோதிரத்தைப் பந்தயமாக வைக்கமாட்டேன்! அதை
விட்டுயான் பிரியேன்.

துன்மதி:—உமக்கு நம்பிக்கையில்லாத விஷயத்தில் நீர் ஏன் தலையிட்டுக்
கொள்ளுகிறீர்? நீர் ஜெயமடைந்தால், மோதிரம் பொன் எல்லாம்
நும்மதுதானே? பயப்படுகிறார் பாரும்! ஐயா!

அழகானந்தன்:—சரிதான் ஐயா! யான் எப்படி உம்மை நம்புவது? நீர்
எனனை வெற்றிகொண்டதற் கடையாளமாக அவள் கையிலணிந்
திருக்கும் வளையைக் கொண்டுவந்தீராயின்.—

துன்மதி:—தடை இல்லாமற் கொண்டுவருவேன்!

அழகானந்தன்:—தோற்றுப் போனீராயின்?—எனது மனைவியை அவமதி
த்துக்கூறியதும் நாவை இருதுண்டாக அறுத்தெறிவேன்! வெற்றி
கொண்டீராகில் மோதிரம் பொன்யாவும் உம்முடையனவே.

துன்மதி:—ஐயா! நீங்களெல்லாம் சாட்சி. யான்போய்வருகிறேன்.

(துன்மதிபோதல்.)

அழகானந்தன்:—இவர் யார் ஐயா? மகாகுணசாலியா யிருக்கின்றாரே!
இவர் சோனாட்டில் எந்த மூலையிலுள்ளவர்?

ஜெயவீரன்:—இவர் கும்பகோணத்தார்!

அழகானந்தன்:—கும்ப கோணத்தாரோ? சரி. யான்போய்வருகிறேன்?
(அழகானந்தன்போதல்.)

ஜெயவீரன்:—நாமும் இவர்கள் பின் சென்று இவர்களைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். ஐயா!

சேலவாசி:—கும்ப கோணத்தான் கொலைகளுக்கஞ்சாடேன்! அவன்பிடித்த முயற்சு மூனறேகால்தானையா! இந்நேரம் பேசி இருந்ததினாற் றங்களுக்கு விளங்க வில்லையோ?

மதுரைநெல்லைவாசிகள்:—ஆம். ஆம்.

ஜெயவீரன்:—ஆயினும் போய் நம்மாலானவரையில் சமாதானப்படுத்தும் படி பார்க்கலாம்.

மதுரைநெல்லைவாசிகள்:—ஆம். ஆம். நாமும் போவோம்.

சேலவாசி:—யானும் வருகின்றேன்.

(யாவரும்போதல்.)

ஐ ந் த ா ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியிற்கனகாம்புஜத்தினந்தப்புரம். காலம்:—காலை.

நடர்:—கனகாம்புஜம், சிங்காரவல்லி.

கனகாம்புஜம்:—சிங்காரவல்லி! நீசென்று ஏமவதியையும் இந்துவதனையையும், இன்னும் சற்றுநேரத்திற்குள் வரும்படியாய்ச் சொல்லி விட்டு, விரைந்துவரவேண்டும். காரிய மிருக்கின்றது. எதோ வந்தாயா?

சிங்காரவல்லி:—இதோ வந்துவிட்டேன்! அம்மணி!

(சிங்காரவல்லிபோதல்.)

கனகாம்புஜம் —தம்பி முகுந்தனுக்கு யான் எத்தனைவிதமாகப் புத்தி கூறினபோதிலும், கேட்பதில்லையே! “சும்மாவிரு. யானெப்படியாவது காரியத்தைப்பூர்த்திசெய்து விடுகிறே”னென்று எத்தனைமுறை சொன்ன போதிலும் அவை எல்லாம் கேட்டும் கேளாததுபோல் நடக்கிறானே! சர்வ மூடனாயிருக்கிறானே! இவன் எப்படிப்பிழைக்கப்போகிறான்? நம்முடைய வயிற்றிலும் ஒருபிள்ளைபிறப்பதற்கும் ஏதுவில்லையே! என் எண்ணத்திற்குக் கல்லைப் போடுகிறானே! இவன்

ஏன் அழகானந்தனைச் சண்டைக்கிழுக்கவேண்டும்?—ஆயினும் இவ னாற்றான் நமதுகாரியத்தைச் சித்திபெறச்செய்யவேண்டும்! தனனை த்தானே முட்டாளாக்கிக்கொள்ளுகிறானே! பேசாமல் கௌரவ மாக இருக்கப்படாதா?—என்னாலியன்ற வரையிலும் பார்க்கின றேன்! “முயற்சியுடையா ரிகழ்ச்சியுடையார்” என்று ஒளவை யாருங் கூறியிருக்கின்றாரே! பார்ப்போம்.

(சிங்காரவல்லிவருதல்.)

சிங்காரவல்லி:—அம்மா! யாவரும் அதிசிக்கிரத்தில் இங்குவந்து சேரு வார்கள்.*

கனகாம்புஜம்:—சரி. இன்னும் ஏதாவது விசேஷசமாசாரம் உண்டா?

சிங்காரவல்லி:—முகுந்தர் அழகானந்தரோடு முஷ்டியுததம் புரிந்தவர லாற்றை முன்பே கூறினேனே! முக்கியமானவிஷயம் ஒன்று சொல்ல மறந்துவிட்டேன்! அரண்மனைக்கு யாரோ ஒருவர் அடிக் கடிவந்து சரசாங்கியுடன் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருக்கின்றார். அவர் அழகானந்தரின் நண்பராம்! பெயர் சுருணராம்! ஒருநாள தங்கள் கட்டளைப்படி சரசாங்கியைக் கூப்பிடச் சென்றபொழுது அவர் அவருடன் வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்தார்.

கனகாம்புஜம்:—சரிதான். அது தெரிந்த விஷயந்தான்.—

(இந்துவதனையும் ஏமவதியும்வர)

நீங்களிருவருஞ்சென்று நந்தனவனத்திற்புஷ்பம்பறித்துக்கொண்டு வாருங்கள். சிங்காரவல்லி! புஷ்பங்களின் பெயரெழுதிய விப ரக்குறிப்பை ஏமவதியிடங் கொடு. (சிங்காரவல்லி விபரக்குறிப்புக் கொடுத்தல்.) விரைவில் வரவேண்டும். (சிங்காரவல்லியைப்பார் த்து)நீயும்சென்று வைத்தியரையான் சொல்லியபடிமருந்துஎடுத்தது வரும்படி கூறிவிட்டுவா. ஒருவேளை சுருணன் சரசாங்கியைத்தே டிக்கொண்டு வரலாம்! அவனைக்கண்டால் தந்திரமாய் இங்கு அழை த்து வந்துவிடு.—

(சிங்காரவல்லிபோதல்.)

இராஜாவைத் தான் நமது வசப்படுத்திவிட்டோம். சரசாங்கியை ஏமாற்ற முடியவில்லையே! அழகானந்தனை நினைந்துமிகவும் உருகித் தேய்கின்றானே! நம்காரியம் சுருணனாற்றான் ஆகவேண்டும்! வாயி ருந்தாலல்லவோ பிள்ளைபிழைக்கும்? இருக்கட்டும். காதலர்வவிவா காதானே செய்துகொண்டாள்? இருந்தால் என்ன? நம்தம்பியைக் கொண்டு ஒருதாலியைக் கட்டிவிட்டால் பிறகு பார்த்துக்கொள் வோம்.

(வைத்தியர்வருதல்.)

வைத்தியரே! வாரும். க்ஷேமந்தானே?

வைத்தியர்:—அம்மணி! தங்கள் கிருபாகடாஷத்தினால் க்ஷேமந்தான். தங்கள் கட்டளை காதில் விழுந்ததுதான் நோயாளிகளை எல்லாம் அங்குனே விட்டு விட்டு ஓடிவந்தேன்! அம்மணி!

கனகாம்புஜம்:—கூவாதீர்! அதிருக்கட்டும். நீர் யான் நும்மிடம் சொல்லிய மருந்தைக் கொண்டுவந்தீரா?

வைத்தியர்:—அதை மறப்பேனோ! (தனக்குள்) அதைமறந்தால் சிரசை மறக்கவேண்டியதுதானே? என்னம்மாள் சூர்ப்பணகைக்குத் தமக்கை யல்லனோ? (வெளியாய்) மடியிலேயே பத்திரமாய் வைத்தெடுத்து வந்தேன். அம்மணி! இதோ இருக்கிறதீ.

கனகாம்புஜம்:—நல்லது. இதை எப்படி உபயோகிப்பது?

வைத்தியர்:—இதற்கு மாண்தூதி அல்லது பரமபத சிந்தாமணி என்று பெயர். இதை உள்ளுக்குக்கொள்ள இரண்டு நாழிகைப் பொழுதிலேயே பரமபதத்திற சேர்த்துவிடும். ஆனால் சாப்பிடவோ வெகு ருசியாயிருக்கும்.

கனகாம்புஜம்:—நல்லது.....சிலதைலங்கள் முடிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. (சிங்காரவல்லிவர அவளருகிற் சென்று இரகசியமாய் வார்த்தையாடிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.)

வைத்தியர்:—(தனக்குள்) மகாராணியவர்கள் குணம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரியுமே! தெரிந்தும் கிணற்றில் விழவேண்டுமா?

“சசசமறக கிளைகுலங்கள் வேரோ டற்றுத்
தரணிதனில வெகுபாவந் தலையின் மேற்கொண்
டிசசையற வெழுநரகில் வீழ்வ தல்லால்
இகபரமொன் றில்லாமல் ஏங்கு வீரே.”

“கோத்திரங் கிளையொடு குலங்கள் வேரற
வீழ்த்திட நரகினில வீழ்தல திண்ணமே.”

என்று அகஸ்தியர் முதலிய பிரபல ஆயுள்வேதபண்டிதர்கள் கூறியிருக்கின்றாகளே! அம்மாள் நனமையடைவதற்கு நாம் மீளா நரகிறகாளாகலாமோ? யான் மயக்கத்தைச் செய்யுமபடியான மருந்தைக் கொடுத்தேனே யன்றி உயிரைப்போக்கத்தக்ககொடிய பாவாணத்தைக் கொடுக்கவில்லை! காக்கைக்கு வைத்துப் பரிகாஷ பாக்கப்போகின்றாள். அதுவும் நல்லது தான். இவள் எல்லாருக்கும் நாமம் சாத்தினால் யான் பட்டைநாமம் பெரிதாய்ச்சாத்தினேன்! ஏமாறப்போகிறாளே! எமனுக்கும் ஒரு நமன் இருப்பானென்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை!

(சுகுணன்வருதல்.)

கனகாம்புஜம்:—என்ன காலடிச் சப்தம்?

சிங்காரவல்லி:—சுகுணர் வருகின்றார் அம்மணி!

கனகாம்புஜம்:—வாரும் சுகுணரே! (வைத்தியரைப்பார்த்து) வைத்தியரே! வியாதியஸ்தர்களுல்லாம் கார்த்துக்கொண் டிருப்பார்கள். நீர்போம்! பின்பு விசாரித்துக் கொள்கிறேன்.

வைத்தியர்:—அம்மணி! மிகவும் கஷ்டம். மறந்துவிடப்படாது! மறந்துவிடப்படாது!!

கனகாம்புஜம்:—சரியாய் விசாரித்துக் கொள்கின்றேன். போம்.

வைத்தியர்:—அம்மணி! பயமாய் இருக்கின்றதே!

கனகாம்புஜம்:—வைத்தியரே! பயப்படாமற்போம். (வைத்தியர்போதல்.) (தனக்குள்) சனியொழிந்தது! (சுகுணனைப்பார்த்து) நும்மைப்பற்றி மிகவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் எவருடைய துன்பங்களையு நீக் கவல்லவரென்று! (கண்ணாற் சிங்காரவல்லியைப்போக ஜாடை செய்கின்றாள்.) (சிங்காரவல்லிபோதல்.)

சிங்காரவல்லியிடம் யாவுந்தெரிந்து கொண்டிருப்பீர். யான்மறு படியும் நும்மிடங் கூறுவது அனாவசியந்தான்!..... நீர் எவ்வ கையினாலாவது சரசாங்கியின் மனத்தைத்திருப்பி எனது தம்பியை ப்பலருமறிய மணம்புரியும்படி செய்வீராயின் நுமக்குவேண்டி யது எதுவானாலும் அதைத் தடையின்றிப் பெற்றுக்கொள்வீர். அழகானந்தன் திரும்பி வருவதற்கு யாதொரு ஏதுவும் இல்லை. அவனைப்பற்றி யவள் நினைந்துகொண்டிருப்பது வீண்தானே! எல்லாந் தெரிந்த உமக்கு யான் என்ன சொல்லிக் கொடுக்கப் போகின்றேன்? நீர் எப்படியாவது என் கோரிக்கையை நிறை வேற்றிவிட்டால் நீர் பெறும்படியான பெரும் பாக்கியத்தை யா ன் கூறவேண்டிவதில்லை! கரைப்பவர் கரைத்தாற் கல்லுங்கரை யாதோ? சற்று ஞாபக மிருக்கவேண்டும். (வாங்கியமருநதைக் கீழே நழுவவிடுகிறாள். சுகுணன் அதை எடுத்துக் கொடுக்க) நீரே வைத்துக்கொள்ளும். இது அமிர்தசஞ்சீவி என்னும் சிறந்த ஔஷதம்! இவ் வெளஷதப்பிரயோகத்தால் மகாராஜா அவர்கள் ஐந துதரம் தீராவியாதியினின்று நீங்கினார்! உமது கஷ்டத்திற்கு முன்னாலேயே ஒரு வெகுமதி கொடுக்கும்படி, ஈசரசமமதியும் உண்டென்பதைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டே அதுவுங்கீழே விழுந்தது! எனமனம்போல நடப்பீராயின் ராஜாவிடங்கூறி எது விரும்புகின்றீரோ அதை யுமக்களிக்கும்படி செய்வதன்றி, யா னும் தகுந்தபடி நடந்து கொள்வதற்குத் தடையேயில்லை! நாழிகையாய்விட்டது! நந்தனவனத்திற்குப் புஷ்பம் பறிக்கச் சென்ற பெண்கள் வருநேரமாய்விட்டது!—ஐயா! நீர் இந்தவழி

யாகச் செல்வீராயின் அரண்மனைத் தெருவாயிலிற் கொண்டு
போய்விடும்! உம்மை மறுபடியும் பார்ப்பேன். யான் கூறியவை
கள் ஞாபக மிருக்குமா?

சுதுணன்:—எதற்கும் தங்களை மறுபடியும் வந்து பார்க்கினேன்.
அம்மணி!

கனகாம்புஜம்.—சரி! அப்படியே! ஞாபகம் இருக்கவேண்டும். போய்வ
ருகினீரா?

சுதுணன்.—(போகும்போது தனக்குள்) எனது நண்பனுக்கா யானது
ரோகம் நினைக்கவேண்டும்? அதைவிட இறத்தல் ஒரு பெரிய
காரியமனதே! (சுதுணனபோதல்.)

கனகாம்புஜம்:—திருட்டுப்பயல்! சற்றுவது அசைகின்றானா? இவனை
நமபுவதிற் பிரயோசனமேயில்லை. இவனைக் கொன்றுவிட்டாற்
பிறகு சரசாங்கிக்கு அழகானந்தன் செய்தி கூறுவோர் யாரிரு
க்கின்றார்கள்? அதனாற்றான் வைத்தியர் யாததிரை மருந்தை உதா
ரமபோற் கொடுத்தேன்.—இறப்பது நிச்சயம்! பணமென்றால்
யாரும் ஆசைப்பட்டு எந்தக்காரியமும் செய்யத் துணிவார்கள!
இவன் முகக்குறிப்பால் அதை லக்ஷியம் பண்ணினவனென்று சிறி
தேனுந் தோனறவில்லை!—இருக்கட்டும்! பிறகு சரசாங்கி நமது
தம்பியை யன்றி யாரை மணம் புரிவாள்? பார்ப்போம். இரா
ஜாவிடம் சற்று முடிக்கினால் நமதெண்ணம் நிறை வேறுகின்றது!
(சிங்காரவல்லிவர) என்கே நந்தனவனததுக்குச் சென்ற பெண
கள்?

சிங்காரவல்லி.—இதோவருகிறார்கள்.

(இந்துவதனையும் ஏமவதியுமவருதல்.)

கனகாம்புஜம் —வாருங்கள். புஷ்பங்கள் நல்லவாசனை வீசுகின்றன. ஹை
லமிறக்குவதற்குத் தகுந்தவைகளே! என்ன என்ன புஷ்பங்
கொண்டுவந்தீர்கள்? என்கே பார்ப்போம்?

(கைநீட்டல்.)

இந்துவதனையும் ஏமவதியும்.—

(பாடுதல்.)

இராகம் - கலயாணி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

பாராய - அம்மா - பாராய - மலர்

பறிததுச - சிரத்தையுடன

கரத்திற கொண்டு வந்தோம்.

(பாராய்)

அநுபல்லவி.

ஏரார் மன்மதபாணம் எழின்மனோரஞ்சிதம்
சீரார் நந்தியாவட்டம்செழித்த மருக்கொழுந்தும் (பாராய்)

சரணங்கள்.

மல்லிகை முலலையு மருவிரு வாட்சியும்
விலவமுங் கோங்கும் விலாமிசசம் வேருமே (பாராய்)

பாரிசாதமெனும் பவளமல்லி சண்பகம்
நீரிற் செங்கழுநீர் நிறைமணப் பாடலம் (பாராய்)

பகரருளு சமபங்கி பனிநீர் புடபமொடு
மகிழங் கொன்றை புன்னை வனந்தனி லுளவிலை (பாராய்)

கனகாம்புஜம்:—சரி. மற்றைப்புஷ்பவகைகளை ஆளனுப்பிக்கொண்டுவரச்
செய்வோம். இவற்றைப்பத்திரமாய் நமது அறையிற் கொண்டு
போய்ச்சேருங்கள்.—

(இந்துவதனையும் ஏமவதியும் போக)

இதோ யானும் வருகின்றேன். (யாவரும்போதல்.)

ஆ ரு ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியிற் சரசாங்கியின்கன்னிமாடம். காலம்:—காலை.

நடி —சரசாங்கி.

சரசாங்கி.—தகப்பனாரோ கொடுமைக் குணமுடையவராக இருக்கின்றார்!
நயவஞ்சகி சிறியதாயோ வாழை மேலே குளிர்ந்து உள்ளே வெப
பங்காட்டுவதுபோல, உதட்டி லொன்றும் மனதிலொன்று முடைய
வளாயிருக்கின்றாள்! மணம்புரிந்த என்னை முகுந்தன் கல்யா
ணஞ்செய்துகொள்ளப் போகின்றானாம்! ஓ! என் அனபே! நீயோ
அயலூரிலிருக்கின்றாய்! என மனமோ தாமரையிலே நீர் போலத்த
தளிக்கின்றது! என்னைப்போல் இவ்விதத்துன்ப மறுபவிப்பவர்கள்
உலகிலிருப்பார்களோ? என்னை என் சகோதரர்களைப்போலப் பூதந்
துக்கிக்கொண்டு போயிருக்கப்படாதா? யான்ராஜகுமாரியாய்ப்
பிறந்தென்ன பிரயோசனம்? இதைவிடக்கவலையில்லாத இடையர்
மகளாய்ப் பிறந்து காலத்தைத்துன்பமின்றிக் கழிக்கலாகாதா? நச்
சுரன் வருத்தமென்பதையே ய்றுபவிக்க என்னைப் பெண்ணாய்ப்
பிறப்பித்தான்!—ஐயோ!— (ஏமவதிவருதல்.)

ஏமவதி.—ஆம்மா! சுருணரும் மற்றொருவரும் தம்மைப்பார்க்க வந்திருக்கின்றார்கள்!

சரசாங்கி.—வரச்சொல். (ஏமவதிபோதல்.) [தனக்குள்] சுருணரே! உமமைத்தான் எனக்குற்றதுணை யென நமபியிருக்கின்றேன்!—

(சுருணரும் துன்மதியும் வருதல்.)

சுருணர்.—ஆம்மா! தஞ்சைமா நகரத்திலுள்ள தமது கணவரிடமிருந்து இவர் கடிதங்கொண்டு வந்திருக்கின்றா!

துன்மதி.—(சரசாங்கியையுற்றுப்பார்த்து) ஆம்மா! என்ன உங்கள்முகம் வாடுகின்றதே! தமது கணவர் க்ஷேமமாயிருக்கின்றா! தங்களை நினையாமலிருப்பதும் (கடிதம் கொடுக்கின்றான்.) இல்லை.

சரசாங்கி.—ஐயா! மிகுதியும்வந்தனம்! உட்காருங்கள்!—

துன்மதி.—(தனக்குள்) இவள் நடையுமுடையும் (சரசாங்கி மௌனமாய்க் கடிதம் வாசிக்கின்றாள்.) வாரதையும் மரியாதையும் மனததைக் கவர்கின்றன.—இதற்குத் தகுந்தபடி மனமும் நிலைப்படடிருந்தால் இவளே பெண்ணாவாள்?

“பெண்ணிற பெருந்தகை யாவுள கற்பென்னுந்
திண்மையுண் டாகப் பெறின்.”—

யான பந்தயம் இழக்கவேண்டியதுதான்..... மனமே! அதைரியப் படுகின்றாயா! எனன! அஞ்சாதே! ஒருவழி யில்லாவிட்டால் மற்றொருவழி யிருக்கின்றது! ஒருகை பாரப்போம்!

சரசாங்கி —(கடிதத்தை வெளியாய்வாசிக்கின்றாள்.) “இவர்மிகவும் பெரிய மனிதர்! இவாமிது மிகுதியும் ரூபகமிருக்கவேண்டும' என மீதுள்ள நேசத்தைப்பாராட்டி நன்றிப் விசாரிக்கவேண்டும!”— ஐயா! எனனாலானவரையும் தங்களை யுபசரிப்பதற்குத் தடையேயில்லை!

துன்மதி —நல்லதமமா!—(திரும்பி) உலகத்து மனிதர்களெல்லாம் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள்! அவர்களுக்குகசண் எனபதே கிடையாது! நல்லது கெட்டது தெரிந்துகொள்வதேயில்லை!—

சரசாங்கி.—ஏனப்படி கூறுகின்றீர்கள்?

துன்மதி.—இல்லை. தெரியாமற் கணற்றில் விழுந்து தத்தளிக்கின்றார்கள்!

சரசாங்கி —என்ன சமாசாரம்?

துன்மதி —ஒன்றுமில்லை. (சுருணனைப்பார்த்து) ஐயா! நீர் தயவுசெய்து, என்னோடுவந்தவர் இந்த ஊர்ப்பழக்கமில்லாதவர்! ஆதலால்.—

சுருணர்.—இதோபோய் அவருக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்கிறேன்!

(சுருணனபோதல்.)

துன்மதி:—இலக்குமிபோலும் மனைவியராவீட்டில் வைத்துவிட்டுக் குறத்திபோன்ற ஸ்திரீகள்மேல் மோகங்கொண்டு அவர்களுககுக் குறறேவலும் புரிகின்றார்களே! ஐயோ! பாவம்!

சரசாங்கி —கேழமமாயிருக்கின்றாரோ எனது நாயகர்?

துன்மதி:—சுகமாக விருக்கின்றார்! (திருட்டுச்சிரிப்புச்சிரிக்கின்றான்.)

சரசாங்கி:—சந்தோஷமாக விருக்கின்றாரோ? இல்லையோ?

துன்மதி:—சந்தோஷத்திற் கென்ன குறைச்சல்? சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு தானிருக்கின்றார்!

சரசாங்கி:—இங்கிருக்குமபோது துக்கமாயிருப்பது வழக்கம்! அப்படி ஏதாவது அங்கும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றாரோ வென்பதைத் தெரிந்துகொள்ளும்படியாகக் கேட்டேன். வேறொன்றுமில்லை.

துன்மதி:—அவர் ஒரு கணமேனுந் துக்கமாய் இருந்ததைப்பார்த்ததே இல்லையே! எங்களோடு சேலத்தார் ஒருவர்வந்திருக்கின்றார். அவர் நகரத்திலிருக்கும் தமது பெண்சாதியை நினைந்து நினைந்து உருகுவார்! அதைக்கண்டு நுமதுகாதலர் பரிகாசஞ்செய்வதனறி ஒரு பெண்ணைப்பற்றி இப்படியும் வருந்தலாமோ வென்று கண்டிப்பபா.

சரசாங்கி:—எனது கணவரா?

துன்மதி—ஆம். தடையிலலாமல்! அவர் பரிகாசஞ்செய்வதைப்பார்க்க மகாவேடிக்கையா யிருக்குமே!

சரசாங்கி.—அப்படி நடக்கமாட்டாரே ஒருபொழுதும்!

துன்மதி:—நடக்கவாமாட்டார்? நடக்கின்றாரே! அவரையும் பார்த்து உங்களையும் பார்த்தால எனக்கு கினறது!

சரசாங்கி.—என்ன காரணமோ?

துன்மதி:—என்ன காரணம்! நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வில்லையோ? மிகவுருதுக்கத்தை விளைக்கத் தருந்ததே!

சரசாங்கி:—ஐயா! தயவுகூர்ந்து சற்று வெளிப்படையாகக் கூறவேண்டும! என்னத்திற்காக என்மீதிரகப்படுகின்றீர்?

துன்மதி:—தங்களுடைய சுகத்தை!—யான் ஏன் கூறவேண்டும்?—

சரசாங்கி:—என்னைப்பற்றிய சிலவிஷயங்கள் தாங்கள் அறிந்திருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகின்றது! தாங்கூறினாலன்றோ அதைஒழுங்குபடுத்தும்படி பார்க்கக்கூடும்? சொல்லும்படிவாயெடுத்து ஏன் அடக்கி விடுகின்றீர்கள்?

துன்மதி:—இப்பேர்ப்பட்ட முகவிலாசமுடைய பெண்சாதியைப் பிரிந்தாலும் படத்திலெழுதிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோ? பரஸ்திரீகளை நினைக்கவும் மனமவருமோ?

சரசாங்கி:—எனது பிராணநாயகா தொண்டைநாட்டை முழுது மறந்தார்போலும்!

துன்மதி:—யான் கூறவேண்டா மென்று பார்த்தாலும் தங்கள் முகச் சோதி எனனை மயக்கிக்கூறும்படி செய்கின்றது! அவர் அங்கே தாசி மயக்கத்தில் விழுந்து தத்தளிக்கின்றார்! நீங்கள் ஏன் இப்படி வருந்தியிருக்கவேண்டும்? தகுந்த புருஷனோடு கூடி ஒத்த அன்பின ராய்ச் சுகிப்பதுதானே? இளமைப் பருவத்தை வீணாக ஏனெழிக்க வேண்டும்? பிறகு வயோதிகதையில் இளமையை நினைந்து கண்கலங்கவேண்டி வருமே!

சரசாங்கி:—இனி இவ்வாற்றைகள் என் காதில் விழவேண்டாம்! ஐயா!

துன்மதி:—தமது குயில் மயங்கும் வார்த்தையைக்கேட்டும் தமது தேக சௌந்தரியங்களைக்கண்டும், தமமைக்கட்டியணைத்த சுகந்தோனறக களிததும் நின்ற ஒருவனோ பரஸ்திரீகளைக் கையாற்றொடுவது? பாறசாதத்தைவிட்டுப் புளிச்சாதத்தை விரும்புவானோ? பாலடிசில் அதனை நுகருந தனமை யுடையவனுக்கன்றோ உபயோகப்படல் வேண்டும்?

சரசாங்கி:—என்ன வீணான விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்!

துன்மதி:—மயிலும் வெட்கம சாயலை யுடையவளே! உன் நலம் வீணாய்ப் போவதைப்பாராக எனக்கு மனம் வரவில்லை! உனதிளமை பயன்படும்படி அநுபவிக்கத் தகுந்தவனன்றோ அநுபவிக்கவேண்டும்?

சரசாங்கி:—உமக்குத் தகாத விஷயங்களைக் குறித்து நீர் வார்த்தையாட வேண்டாம்!

துன்மதி:—கண்ணே! எனன கோபித்துக் கொள்கின்றாய்? உன்னைச் சிறிதேனும் நினைக்காதவனை நினைத்து நீ ஏன் கனவு காண்கின்றாய்? உனது ஒரு முதத்ததிற்குப் பதினாயிரம் பொன்னுங் குறைந்த விலையன்றோ? எனனை உனக்கே காணிக்கையாகக் கொடுத்திடுகின்றேன்! மடலும் ஏறததுணிந்தேன்! எப்போதும் உன்னை விட்டுப் பிரியாமல் உனக்குக் குற்றேவல் செய்து கொண்டிருப்பேன்! கண்ணே!—

(அவள்கையைப்பிடிக்கப்போகின்றான்.)

சரசாங்கி:—ஐயோ! சுகுணரே! எங்குச்சென்றீர்?

துன்மதி.—தேனே! எங்கே ஒருமுத்தங் கொடு. பாரப்போம். நாண்மோ என்ன? பிணங்கிக்கொள்கின்றாயோ? என்னிடத்தில் என்ன உனக்குப்பிணக்கு?

சரசாங்கி.—தூர நில்லும்! கிட்டே வராதீர்!— துஷ்டரே!— உமது வார்த்தைக்குச் செவிகொடுத்த எனது காதையான அறுத்தெறிய வேண்டும்! நன்மை கூறுவது போலக் கெடுக்கவந்தீரே! நல்ல யோக்கியதை! சிநேகனுக்குச் செய்கின்றனனி நன்றியிருந்தது! நீ கூறியன வெல்லாம் அபத்தம் என்று தெரிந்தது கொண்டேன! பாவி! கடிதம் வாசித்தேனே! அதிற் குறிப்பித் திருந்ததையுமறந்தேனே!—சுகுணரே! எங்குச் சென்றீர்? (துன்மதியைநோக்கி) எனது தகப்பனாரிடங்கூறியும்மைச் சிரசாக்கை புரியுமபடி செய்கின்றேன்!—ஐயோ! சுகுணரே! எங்குச் சென்றீர்?

துன்மதி.—ஓ! என்னருமைத்தோழா! நீயன்றோ கொடுத்தவைத்தவன? ஓ! அழகானந்தா! உன்குணத்திற்குத் தகுந்தவளே சரசாங்கி! இப்படியிருக்கின்ற ஸ்திரீபுமான்களை யான் உலகிற்சண்டதேயில்லையே! புண்ணியம் பண்ணினால் உன்னைப்போற் புண்ணியம் பண்ணவேண்டும்! நீகூறியதைவிடப் பத்துப்பங்கு அதிகமேயன்றிச் சிறிதுந் தவறில்லை!—(சரசாங்கியைப்பார்த்து) அம்மா! தங்களிடம் இவ்விதமாக வார்த்தையாடின வெல்லாம் தங்களைப்பரிசோதித் தறியவேண்டியன்றிவேறன்று. உங்களுடைய மானத்தைப்போக்க நினைத்தவனல்லேன்! தாங்கள் ஒருவேளை சம்மதித்திருந்தாலும் தங்களை நிராகரிப்பேனேயன்றி ஒப்புக்கொள்ளேன்! சிநேகன மனைவி தன்தாயல்லளேற் சகோதரி, பெண்ணல்லளோ? இது யானறியேனோ? அன்னமிடம்வீட்டிற் கன்னமிடலாமோ? உமது மனவுறுதியைக் கண்டறிந்தேன்! அழகானந்தனைப் போன்றசனவனை யுலகத்திற்காணவுங்கூடுமோ? அவனைப்போல் மனவுறுதியையுடையபுருடரும் உலகிலுண்டோ?

சரசாங்கி —திருப்பிக் கோக்கின்றீரோ?

துன்மதி.—இராமனுஞ் சீதையும் போன்றவர்கள் அவரும் நீருமனறியேறையெவருமில்லை! நீரே யுலக மெய்ச்சத் தகும பதிவிரதை!

(பாடுதல்.)

இராகம் - சாவேரி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

தகுந்தகும் பதிவிரதா செந்தேனே - யுன்றன்
சங்கதி யறியாமல் வந்தேனே.

அநுபல்லவி.

புகுங்கருமங் கருதாப் புன்மை யாள னென்னது
புநதி விளங்கிட வுன் புருஷ னன்று சொன்னது (தகுந்)

‘சரணங்கள்.

கோதமன் சதியிந்த்ரன் கொள்கைக் குடன் பட்டாளே
கோகன்னனை த்ரோளபதி கூடவெண்ண மிடடாளே
மாதுதாரை சந்த்ரனை மருவிமானங் கெட்டாளே
மங்கையேயவர்போலெண்ணிவழுத்தியயான்முட்டாளே(தகுந்)

மகிழநன் பிரிந்தசந்தர மதியும் வழுவி லாத
வனபபுடைய சீதையும் வாய்ந்தகற பழி யாத
புகழ்சேர் தமயந்தியும் புனியிலும மையும் போதப
போற்றிச் சமமாமநலல புத்தியுடையாரொன் றோதத(தகுந்)

பேதைமைக் கலன்கொண்ட பெண்கள் மதி மயக்கல
பெரியதன்றென்றுரைக்குமபேசசிங்கதி சயிக்க
ஏதுநான்பசப்பியும் இணங்கிநலம் பயக்க
விடங்கொடாமற கற்பினை ஏந்துமுனை வியக்கத(தகுந்)

ஏ! ராஜபுத்திரி! உனக்கமைந்த சணவனே கணவன்! மலரும் மண
மும் தீபமும் ஒளியும்போன்று பிரகாசிக்கின்றீர்கள்! யான தங்க
ளுக்குக் கோபமூட்டியும் கோபிததுக் கொள்ளாமலிருந்தீர்களே!
உங்களைப்போற குணசாலியை யுலகிற் காண்பதரிதரிது! தாங்கள்
மன்னிக்கவேண்டும்! அம்மணி!

சரசாங்கி.—நல்லது ஐயா! தாங்கள் இன்று இங்கேயே போசனஞ் செய
யுங்கள்!

துன்மதி.—அம்மணி! ஒருவிண்ணப்பம். அதைப்பற்றித் தாங்கள் கொஞ்
சங் கவனிக்க வேண்டும்.

சரசாங்கி:—என்ன அது?

துன்மதி —நாங்கள் சோழநாட்டரசருக்குக் காணிக்கை செலுத்த யோ
சித்திருந்தோம். அதற்காகச் சில விலையுயர்ந்த சாமான்கள் வாங்
கிவைத்திருக்கின்றோம்! அந்தப்பெட்டியைத் தாங்கள் காப்பாற
றிக் கொடுக்கவேண்டும்!

சரசாங்கி:—எனது கணவரும் அதிலொருவரானபடியால் அவசியம் கொ
ண்டிவாருங்கள். இங்கு என்படுக்கையறையில் பத்திரமாயிருக்
கும்.

துன்மதி:—மிகவும் சந்தோஷம்! எனது வேலைக்காரர் வசமனுப்புகின்றேன்! இன்றிரவு மாத்திரமே! நாளைக்கு ஊருக்குப் புறப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

ச ர ச ா ங கி:—சிலதினங்களிங்கிருந்து செல்வதுதானே?

துன்மதி:—தங்களிடம் கடிதம் கொடுக்கும்படியாகவே இரண்டு நாட்பிரயாணம் வரும்படி நேரிட்டது! யான் இனி நிறக நாளில்லை. கடிதம் ஏதாவது எழுதும்படி யிருந்தால் இன்றிரவே எழுதிவையுங்கள்.

ச ர ச ா ங கி:—அப்படியே எழுதிவைக்கின்றேன். பெட்டியை யனுப்புகள். அதி சாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றித் தங்களிடம் ஒப்புவிக் கப்படும். ஏமவதி!—

(ஏமவதிவர)

இவரை அரண்மனை வாசலிற் கொண்டுபோய விட்டுவிடு.

(ஆனமதியும் ஏமவதியும் போதல்.)

இந்துவதனை ஏன் இன்னும் வரவில்லை? எங்கிருப்பாள்? அவசியம் பார்க்க வேண்டுமே! (போதல்.)

முதலங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம் - II.

முதற்களம்.

இடம்:—அரண்மனைவாயின்முற்றம். காலம்:—மாலை.

நடர் —முதந்தன், பிரபுக்கள்.

முதந்தன் —நீங்கள் எல்லாம் இருந்தும் பிரயோசனமே இல்லை. ஐயா!

முதற்பிரபு —என்ன ஐயா! என்ன?

இரண்டாம்பிரபு —என்ன ஐயா! அப்படிக்கூலுகின்றீரே! உம்மை நன்றாய் விசாரிக்கின்றதில்லை என்கின்றீரா?

முதந்தன் —ஆமாம். ஐயா!

முதற்பிரபு —ஆமாம். ஐயா! மறந்துவிட்டேனே! பார்த்தீரா? ஆமாம். ஐயா! கல்யாணசமாசாரம் எப்படி இருக்கின்றது? ஐயா!

இரண்டாம்பிரபு —(தனக்குள்) எத்தனைபேர் விசாரிக்கின்றார்கள்! இன்னும் நாமும் விசாரிக்கவேண்டுமா? விசாரிப்பதற்கு ஆயுதநதான அகப்படவில்லை!—(வெளியாய்) கல்யாணம் இருக்கிறபடி யிருந்து கொண்டிருக்கின்றது!

முதந்தன் —ஆமாம். ஐயா! .

முதற்பிரபு —ஆமாம். ஐயா! இழுப்பிலே இருக்கிறது! அப்படித்தானே!

இரண்டாம்பிரபு —பின்னென்ன? அப்படித்தான். இழுப்புத்தான்!

முதந்தன்.—ஆமாம். ஐயா! இல்லை ஐயா! இல்லை ஐயா! சித்திபாபாபாபா கல்யாணநதான. ஐயா!

முதற்பிரபு —யாருக்கு?

இரண்டாம்பிரபு —அழகானநதனுக்கு!

முதந்தன்.—ஆமாம். ஐயா! இல்லை ஐயா! இல்லை ஐயா! எனக்கு.

முதற்பிரபு —உமக்கா! நல்லது.

இரண்டாம்பிரபு.—பெண் எங்கே ஐயா!

முதந்தன் —சரசாங்கிதான்! வேறேயார்? ஆமாம். ஐயா!

முதற்பிரபு —உமது பாட்டன் யாரோ ஒருவன் அழகானநதனிடமிருந்து வந்திருக்கின்றானே! அது தெரியாதாவுமக்கு?

முதந்தன்.—அழகானந்தனாவந்தான்? முன்னேதான் இரண்டுபேர் தடுத்து விட்டார்கள். ஒடிப்போனான். இப்போதுகூடவா? உதைத்துவிட்டு வருகின்றேன்! விடுங்கள் ஐயா! என்னை.

(இருவரும்முகுந்தனைப்போக வொட்டாமற் றடித்தல்.)

முதற்பிரபு—முன்னே உதைபட்டதுபோதும். ஐயா! அவசரம் வேண்டாம்! சற்றுநில்லும். ஐயா!

இரண்டாம்பிரபு—இதை மாத்திரம் கேட்டுவிட்டுப்போம். ஐயா!

முதந்தன்—என்ன ஐயா! தப்பி ஒடிப்போகப் போகின்றான்! சீக்கிரம் சொல்லும். விடுங்கள். ஐயா! என்னை.

முதற்பிரபு—யான் சொன்னது தெரிந்ததா!

முதந்தன்:—நீர் சொன்னது தெரிந்தது.

இரண்டாம்பிரபு—மட்டைக்கு இரண்டு கீற்றென்றுதானே தெரிந்தது! இருக்கட்டும். இப்போது போகப்போகின்றீரே! என்ன ஐயா! உதைப்பதாகக் கூறினீரே! ஒருகாலிலேயா அல்லது இரண்டுகாலிலேயா உதைத்துக்கொள்ளப்போகின்றீர்? இதை மாத்திரஞ் சொல்லி விட்டுப்போம்.

முதந்தன்.—ஆமாம். ஐயா! நல்லகேள்விகேட்டீர்! ஒருகாலிலே யுதைத்தால் சரியன்று. ஐயா! நீர் சொன்னீரே நல்லயுத்தி! இரண்டுகாலிலே யுதைத்துக்கொள்ளப் போகின்றேன்!

(இரண்டுகாலிலே யுதைத்துக்கொல்லப் போகின்றேன் என்பதற்கு வாய்தவறியுதைத்ததுக் கொள்ளப்போகின்றேன் என்கின்றான்.)

இரண்டாம்பிரபு—*ஆனால் அதுவேசரிப்பட்டங் கொடுக்கும் ஐயா! இரண்டுகாலையும் உதைத்துக்கொண்டு மண்டையுடைந்து கீழேவிழுந் துபல்லை யிளித்துத் திருவடிதீக்ஷசெய்து கொண்டால் கல்யாணநாதான். ஆம். ஆம்.

முதந்தன்:—வேசரி என்றால் என்ன? ஐயா!

இரண்டாம்பிரபு—இது தெரியாதா! கேசரி என்றால் சிங்கம்! வேசரி என்றால் கழுதை!

முதற்பிரபு:—யான் சொன்னதில் நீரென்ன தெரிந்துகொண்டீர்?

முதந்தன்:—அழகானந்தன் வந்தான் என்றாயே. ஐயா!

முதற்பிரபு—இல்லை ஐயா! இல்லை ஐயா! அழகானந்தனிடமிருந்து கடிதம் சரசாங்கிக்கு வந்ததென்றன்றோ சொன்னேன்?

* இந்த வாக்கியத்தை யுற்றுநோக்க விருபொருள்பயகமும்.

இரண்டாம்பிரபு—(தனக்குள்) மண்டையிலே களிமண்தானே அடைத்து வைத்திருக்கிறது! அங்கே ஏன் அணுத்துணைபுத்தியாவதிருக்கும்?— நல்லது முகுந்தரே! இப்படிவாரும். நீர் கல்யாணம் கல்யாணமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கின்றீரே! சரசாங்கிக்குச் சம்மதந தானா?

முதந்தன்.—எனக்குச் சம்மதந்தான்! இப்போது அழகானந்தன்தான் வரப் போகிறதில்லையே' என்னைமல்லாமற் பின்யானாக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளப் போகின்றாள்?

இரண்டாம்பிரபு—மனப்பால் குழுகின்றீரோ? இங்குவாரும்! யான் சொல்வதைக்கேளும். நேராசப்போய் 'என்னைக் கல்யாணம்பண்ணிக்கொள்' என்று கேளுமே!

முதற்பிரபு—இவரைத் திரும்பித்தான் பார்ப்பதில்லையே! இவரெங்கே நேராசப்போகிறது?

முதந்தன்.—ஆமாம். ஐயா! அதுமுடியாது! வேறு ஏதாவது ஒருதந்திரம் சொல்லுமே!

முதற்பிரபு—இப்போது சொன்னீரே! இரண்டுகாலாலுதைத்துக் கொள்ளும்படி அதைப்போல் ஒருதந்திரம் சொல்லுமே!

இரண்டாம்பிரபு—ஆனால் சொல்லுகின்றேன்! யோசிக்கின்றேன்!—அவள்காலிலேவிழுமே!

முதந்தன் —நானா ஐயா' காலில்விழுகிறது?

இரண்டாம்பிரபு —உம்மை யான்சொல்லவில்லை! கோபித்துக்கொள்ளாதீர்! ஐயா! வேறொன்று சொல்லுகின்றேன்! நீர்நீதிநூல் வாசித்ததில்லையோ? அதில் 'தையலரைப் பாடிமகிழ விக்க வேண்டு' மென்பது நமக்குத்தெரியாதோ?

முதற்பிரபு —நீர்சொல்லுகிறது மெந்தச்சரி! ஐயா!

முதந்தன்.—நீர்சொன்ன தென்ன? நன்றாய்ச்சொல்லுங்கள். ஐயா!

இரண்டாம்பிரபு —பெண்பிள்ளைகளுக்குப் பாட்டுப்பாடவேண்டும். ஐயா! அப்போதுதான் அவர்கள் கல்யாணஞ்செய்து கொள்வார்கள்!

முதந்தன் —ஆமாம். ஐயா! ஆனால் எனக்குப் பாடத்தெரியாதே!

இரண்டாம்பிரபு —உமக்கு முன்னமே வேசரிப்பட்டங் கொடுத்திருக்கின்றதே! நிரேன்பயப்படுகின்றீர்? வாயைத் திறந்தால் வண்ணான வருவான்! வந்தால் நுமக்கென்னபயம்? (முதற்பிரபுவைப்பார்த்து) ஏன் ஐயா? இவர்பேசினால் குயில்கூவுகிறாற்போல் இல்லை? அவருடைய செட்டிக்காரத்தினம் அவருக்குத் தெரியவில்லை!

முதந்தன்:—எனக்கு ஒருபாட்டும் தெரியாதே!

முதற்பிரபு:—நீரேன ஐயா! வருத்தப்படுகின்றீர்? யான் சொல்லிக்கொடுக்கின்றேன். வாரும்.

முதந்தன்:—சொல்லிக் கொடுக்கின்றீரா?—இங்கேயே சொல்லிக்கொடும. இப்பொழுதே சொல்லிக்கொடுக்க வேண்டும்.

முதற்பிரபு:—வாரும்! சொல்லிக் கொடுக்கின்றேன்.

முதந்தன்:—வேண்டாம். இங்கேதான் சொல்லிக்கொடும.

முதற்பிரபு:—அப்படியானால் யான் பாடும்போது நீர் கூடப்பாடுகின்றீரா?

முதந்தன்:—ஆ ஆ அப்படியே பாடுகின்றேன். சொல்லிக்கொடும.

முதற்பிரபு:—

(பல்லவிபிடித்துப் பாடுதல்.)

இராகம் - தன்யாசி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

சரசி யடியென் கண்ணே-கூடவிது

தருணந் தருணம் பெண்ணே.

முகுந்தரே! சும்மாவிருக்கின்றீரே! பாடும்.

முதந்தன்:—நீர்மற்றதும் பாடிமுடித்தபின்பு பாடுகின்றேன்.

முதற்பிரபு:—ஆனந்தசரி. (பாடுதல்.)

அநுபல்லவி.

கரிசீற வெதிர வந்து

கனிந்துவாய முத்தந் தந்து

(சரசி)

சாணங்கள்.

வில்லெனும் புருவத்தால் விளைந்திடுங் காமன் போரை

வலலிமிகவு மாற்றில வர்ணிப்பே னுன்றன் சீரைச (சரசி)

மார்பை யிலக்கு வைத்து மன்மதன் வில லெடுத்துப்

பாரில் வருத்துகின்றான் பஞ்ச பாணந் தொடுததுச (சரசி)

ஏதடி யுனக் கென்மே லிந்த வஞ்சனை சாற்று

காதல மீறுமே மனங் கனிந்தெனைக காப பாறறு (சரசி)

பாடல்முடிந்தது. நீர்பாடுகிறதானே!

முதந்தன்:—இந்தப்பாட்டு வேண்டாம். ஐயா! வேறொருபாட்டுச் சொல்லிக்கொடும.

முதற்பிரபு — ஏன் ஐயா?

முதந்தன்:—இது பெரியபாட்டாயிருக்கிறது! இதுவேண்டாம். வேறொன்று சொல்லிக்கொடும.

முதற்பிரபு — அப்படியானால், வாரும் சொல்லிக் கொடுக்கின்றேன்.

முதந்தன் — சொல்லிக் கொடுக்கின்றீரா? இதோவந்து விட்டேன.
(இரண்டாமபிரபுவைப்பார்த்தது) நீர்வரமாட்டீரோ?

இரண்டாமபிரபு:—நீங்கள் போங்கள். இதோவருகின்றேன்.—

(முகுந்தனும் முதற்பிரபுவும் போதல்.)

முகுந்தா! அடேமூடா! பெற்றார்களே உன்னையும் பிள்ளையாய்! அவர்கள் பெற்ற பாககியமே பாக்கியம்! உனது தமக்கையையும் உன்னையும் ஒரேயயிற்றிற்றானே பெற்றாள் உனதுதாய்? அப்படியிருக்க அவளது புத்திசாலித்தனத்திலும் நயவஞ்சகத்திலும், பதினாயிரத்திலே யொருபங்கு கூட உன்னிடமில்லையே! ஏனோ?—அழகும் அன்புமே யுருவாயமைந்த சரசாங்கி! நீ நனராயிரு! சுகமாயிரு! அழகானந்தனோடுவாழ்ந்திரு! ஈச்சுரன் நாம மிருவர் மனத்திலும் இருமபுக்குங் காரதத்துக்கு முள்ள ஒற்றுமையை யுண்டாகாட்டிம! சிறுநனையினது நயவஞ்சகத்திற கிணங்கி மயங்காதே!.. முகுந்தன் குலைககப்போகின்றான்! யானும் போகின்றேன்.

(போதல்.)

இ ர ண் ட ர ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியிறசரசாங்கியில் சயனகிருகம். காலம்:—நள்ளிரவு

நடர்:—சரசாங்கி, இந்துவதனை.

[சரசாங்கி வாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

இந்துவதனை நினைவு கொண்டிருக்கின்றாள்.

ஒருமூலையில் ஒருபெட்டி யிருக்கின்றது.]

சரசாங்கி — இந்துவதனை!

இந்துவதனை — ஏன் அம்மா?

சரசாங்கி — நாழிகை எவ்வளவு ஆயிற்று?

இந்துவதனை — பதினைந்து நாழிகை!

சரசாங்கி — அப்படியானால் அதிசநாழிகையாய் விட்டது! இநதப்புத்தத்தில் இவ்விடத்திற் குறியிட்டுவைப்பாய். நீயும்சென்று சயனித்திரு. (இந்துவதனை தீபத்தைவிக்கச்செல்ல) விளக்கெரியட்டும்.

அதை ஏன் அவிக்கின்றாய்? விடிய நான்கு நாழிகைப் பொழுது
 ச்கு, எழுந்திருக்கக் கூடுமானால் இங்குவந்தெனனை எழுப்புகி
 றாயா?—நித்தினாயோ என்கண்ணை மயச்சுகின்றது.—

(இந்துவதனைபோகின்றாள்.)

(பாடுதல்.)

பைங்கண்ணு நழகா னந்தப் பார்த்திபன் வாரா னுகி
 வெங்கண்ணு னுனென்றன் வேதனை யென்ன சொலவேன்
 எங்கண்ணு யகனே தேவ ரிடர்கெடுத் தின்ப நலகும்
 அங்கண்ணு தமிழேன் றன்னை யாண்டருள புரிவாய் போற்றி.
 என்றுமே ஈறங்க லேனா யிடர்ப்படா நின்ற வென்னை
 இன்றுதா னுறகக மெலலா மெதிர்த்துடற் சிறையி லிடடு
 நன்றிமைக் கதவ மூட நயந்தது மெற்றி னுககோ
 ஒன்றுமே யறிய கிலலே னுமபர்நா யகனே போற்றி.

எந்தையே யெம்பி ரானே யிமையவாக் கரசே யன்பே
 கந்தினை யடர்க்கும் வெற்றிக் களிற்றுகி போர்த்த நாதா
 சிந்தைநின் னிடத்தில வைத்தேன் திருவருள் செய்ய வேண
 அந்தமு மாதி யில்லா வருமறைப் பொருளே போற்றி.[டும

ஏ! ஈசா! இவ்வேழையைக் காப்பாயாக. (படுத்தறங்குகின்றாள்.)

(துன்மதி பெட்டியைத்திறந்து வெளியில்வருதல்.)

துன்மதி.—உலகத்துயிர்கள் எல்லாம் அயர்ந்து நித்திரை புரியும்படியான
 காலம் இதுவே! நல்ல பதினைந்து நாழிகை நிசிப்பொழுதும் வந
 துவிட்டது.— நம்மைப்போன்ற வஞ்சகர்களுக்கும் காமாதூர்
 களுக்கும் நெஞ்சில் ஈரமில்லாத கொலைகளவாளிகளுக்கும் தகு
 நதசமயமே!—இந்திரன் அகலியையினைக் கெடுக்க எண்ணங்கொ
 ண்டி கௌதமர் உருவங்கொண்டானல்லனோ? நாம் என்ன உரு
 வமடைவோம்? அழகானந்தன் உருவங்கொண்டால் நமசெண்
 ணங்கள் எல்லாம் பூர்த்தியாய்விடும்!—அஃது எவ்வாறு நிகழும்?
 இவள் அகலியையைப்போன்றவ ளல்லளே!—ஒருபோதும் நட
 வாது!—அவ்வாறு நடக்கக் கூடுமாயினும் அவ்வுருவெடுக்கு மாற
 றல்தானும் நமக்குண்டோ? இல்லையே!...ஏன் யான் பலவந்தரு
 செய்து என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ளக் கூடாது?
 இங்கு யாரிருக்கின்றார்கள்? கதவும மூடித்தானே யிருக்கின்றது.
 அவள் கூச்சலிடாத விதமாயொரு ஷற்பாடு செய்தால!—(மௌ
 னம்) மனமே! நின்யோசனை வெகு நன்று! வெகு நன்று!!—

(பாடுதல்.)

‘தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை’யென்றே - யையமிலா
தான்றோக ளேத்து மருணிறைசெந் நாப்போதா
ளுன்றி யுனாதததுபொய் யோ?

கற்றவாசொற கற்புமலா நிறைகொம்பைக்
காமனெனுங் கடைக்காற றாலும்
பற்றியசைத தம்மலரைச சிதறுறசசெய்
திடலிந்தப பாரி லுண்டோ
வெற்றுளாயே காட்டிடத்தும மலையிடத்து
மில்லிடத்து மேவி னாலுரு
சுற்றினுநதீச சுடர்செய்யு மங்குகுணம்
பிறழநதிடுமோ சொல்லாய சொல்லாய்.

வஞ்சகம்பொய் சூளுரைத்தல பெருமபாவ
முதலியவும வாதப பேயு
நெஞ்சமுதத முடையநெடும் பூதகண
முதற்பலவு நிகரில லாத
வஞ்சுகொடுஞ் சாபமுமிக் கறபெரிமுன்
சருகாக வவியு மன்றி
நஞ்சுகளங் கொண்டவன்மால் பிரமனவள்
சீருரையி னடப்பர் மாதோ.

ஒண்டொடியும பத்தினியென் றுணர்ந்தனைந்
கண்ணகியென் றொருபோ பெற்ற
பெண்கொடியாற கடலுலக திலகமெனு
மதுரைநகர் பிறந்த தீயின்
விண்டசையுங் கொடிமாடம் வெறுநீரு
யெரிந்ததுவும் வேடன் றுன்முன்
றண்டருசொற றமயநதி திருவாக்கா
லுயிரையிழந் தமைபு மோராய்.

ஆம். பைசாசத்தன்மையா யதுபவித்தலி லின்பமுண்டோ? இல்லை.
இல்லை. அந்த எண்ணம் வேண்டாம்.—ஆனாலும் அழகானந்தனைப்
பந்தயந் தோற்கச்செய்யும் மார்க்கத்தையாவது தேடுவேன். அதிற்
பின்னடைவேனோ?—இனிச் சந்தடி தெரிந்து விழித்துக் கொண்
ண்டாளானால் யாம் எப்படித் தப்பிச்செல்வது? இதற்காகவே

நாம் கால்களிற் றுணி சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோமே! இனி என்னபயம்? சந்தடி தெரியாமல் மெல்ல மெல்ல நடந்து அவ ளருகிறசெல்வோம்!—(சரசாங்கி அருகிலவந்து அவளைக்கண்ணுற்று) “கண்ணி னோடு பிறந்தது காரிகை, வண்ணங் காண்டற கன்றோ.”—யான் பிறந்த பயனின்றடைந்தேன.—ஏ! பாவாய! (பாடுதல்.)

பளிங்கதனா வியற்றுறுநற் பாவையினும்
பதின்மடங்காயப் பலரு மேத்தும்
விளங்கொளியும் வனப்பமைவும பொதிந்தவொரு
செய்யநிற மேவும் பாவாய.
ஏ! ரதியே! ரதியைப்போல் அழகைப் படைத்தவள் நீதானே!—
(பாடுதல்.)

இராகம் - பைரவி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

அழகைப் படைத்தவள் நீ தானே - இன்னும
யாராயுனக் கொப்பிடு வேனே.

அநுபல்லவி.

மழைமுகிற் கருங்குழல் வாளர வுமிழ்ந்திடும
வருசடா விடுமதி துதலெனப் புகழ்ந்திடும்(அழகை)

சாணங்கள்.

வேனிலான் வருத்திட விடுங்குவளைப் பகழி
தானபுதையுள் மறைந்த தன்மைத் துயிலும விழி(அழகை)
எள்ளின் மலர்க்குமிழை யெள்ளநன்மணம் வீசி
உள்ளத்தை யுருக்கழ கொழுகி விளங்கு நாசி(அழகை)
செம்பவளத் துண்டெனிற றீஞ்சுவையத னிலும
இன்ப மளிகக வுத விடுமிதழ் முருக கிலும்(அழகை)
சயனித்திருக்கினற உணைப்பார்க்களன்கண்களுமகூசுகினறனவே!
ஆண்மைக்குரிய அறிவு நிறை யோப்புக் கடைப்பிடி யென்னும
நான்கரண்களும் புனல்வழிப் புற்சாயந்தாற்போ லாயினவே!—
(பாடுதல்.)

அன்னப்பு ளொலிக்குரலாற கண்கூற்ற
மென்றுநாதத தறிந்தி லேனாற
கன்னலினு மினியநறு மொழியுடையா
ளிமைமூடிக் கண்ணு றங்க

வின்னலிலை யென்றெமக்கு வாய்திறவா
 வெடுத்துரைக்கு மிணைப்பா தத்துப்
 பன்னருநற் கிண்கிணியைக் கருத்திலமைத்
 துறவுகொளப் பயன்ப டாவே.

அன்பைக்காட்ட ஒரு முத்தமிடுவென்றெழுந்தாலு மவையிணங்
 குவன வல்லவே! யான் வேறு எவ்விதம் கைம்மாறவற்றிற்குச் செ
 யவது!—தெய்வலோகத்திலே மேனகை, அரம்பை, ஊர்வசி, திலோ
 த்தமை, என்னும் அப்சரஸ்திரீகள் மிகுதியும் அழகு வாய்த்தவரென
 க்கேட்டதுண்டு. அவர்களும் நினைக்கண்டால் மோகிக்க வேண்டு
 வதுதான்! தம்மைப் புருஷர்களாகப் பிறப்பிக்கவில்லையே யென்று
 பிரமனையும் வைவார்கள்! நினக்குக் குற்றேவல் புரியவுநதுணி
 வார்கள்!—வாடாதபூவே! உன்னைப் பூவிலுறைகின்ற இலக்குமி
 யென்று தான்கூறுவதோ? அவளுக்கும் மேம்பட்டவளே! ஆத
 லால் நீயவள் திலகமாகின்றாய்! அவள் தன்னைவிட அழகில் மிகுந
 தவர்களில்லை யென்னும் நினைப்பை யொழிக்கவே இப்புவிப்பிறந
 தாய்! உன்னை யினியாருக்குச் சமானமாக யான் கூறுவது? உன
 க்கொப்புமில்லை யுயர்வுமில்லை! உன்னை யுனக்கே ஒப்பிடவேண்டு
 வதுதான்!—காந்தள் மலராகிய கரத்தினிடத்திற் குறுவேர்வையரு
 மபியிருப்பதைக்கண்டு முத்தும் மயங்குமே! ஒருமுத்தங் கொள்
 ளவா? ஒரேமுத்தம்! வேறுவேண்டிவதில்லை! ஐயோ! தொடுவே
 னோ? தொட்டாற் சுடுமே! பதிவிரதாக்கி சுட்டெரித்துவிடும!
 நிச்சயம்! சாம்பலாக வேண்டிவதுதான்! சந்தேகமேயில்லை! யோ
 சிக்கவேண்டிவதில்லை!—

(பாடுதல்.)

செங்கமல மலரின்கீழ்க் காந்தண்மல
 ரலர்ந்ததெனச் செழும லர்க்கை
 தங்குநிழ லாடியெனுங் கவுட்புறத்தைக்
 கவர்ந்ததனாற் றரிக்கி லாது
 பொங்கியெழுந் தொதுங்கினதா லிருபுறமுந்
 தூவியணை பொருமை மேற்கொண்
 டங்குநிலைத் திணைப்பொருளுங் கோதைநலன்
 விரும்பினவென் றெண்ணு நின்றேன்.

ஐயோ! இம்மங்கையினது பரிசுவின்பத்தை என்றும் அநுபவிக்க
 கும்பொருள்களுள் ஒன்றாகவாவது பிறந்தேனில்லையே!—மனமே!
 ஏன் வீண்யோசனை?—பவளமும் சரியாமோ இவ்வதரங்களுக்கு?

தாமரைப் புஷ்பமும் வெட்கித்தலைகுனியும் இவளது முகவிலாசத்
தைக்கண்டு!—இதென்ன! இவ்வறையிற் சண்பக மலரிருக்கின்
றதோ? வாசனைமூக்கைத் தொளைக்கின்றதே! இல்லை! இல்லை!!
இவள் உயிர்ப்பே நறுநாற்றத்தையுடையது! நல்ல பத்மினிஜாதி
ஸ்திரீயல்லளா? கூறுவானேன்!...விளக்கேன் மங்கியெயிரினின்றது?
மாணிக்கமாகிய இவளது இளஞ்சூரிய ஒளிக்கு விளக்கு மழுங்கிப்
போகாமல்என்செய்யும்? மரகதமும் ஒளிகுன்றும்படியாகப் பச்சை
நரம்புகள் என்ன விநோதமாக இவள்கையிற் படிந்திருக்கின்றன!
ஆ!ஆ! வைரமும் இவளது கூட்டுறவை வேட்டு இவளுறுப்புக்களிற்
படிந்திருக்கின்றதுபோலும்!—வந்தகாரியத்தை விட்டு இவளை நினை
த்து உருகி வர்ணித்துக்கொண்டிருந்தால் நாழிகையாக என்ன
தடை? பின்பு திரிதிரியென்று விழிக்கவேண்டிவரும்! நாம் ஆரி
யக்கூத்தானாலும் காரியத்தின் மேற்கண்ணுயிருக்கவேண்டாமா?
நமதுகாரியத்தைப்பார்ப்போம்!—இந்த அறையில் என்ன என்ன
விசித்திரங்களிருக்கின்றன? இவற்றை எல்லாம் ஞாபகப்படுத்திவ
தற்குக்கூடுமோ? கூடாது! இவற்றை யெல்லாம் எழுதி உருப்
போட்டு விட்டால் அழகானந்தனிடம் தடதடவென்று வொப்ப
வித்து விடலாம். ஆம். இதுவே தகுந்தயோசனை!

(கடிதமும் தீட்டுங்கோலும்
உடையினின்றும் எடுத்தது
எழுத வாரம்பிக்கின்றான்.)

இங்குத் தொங்கவிடப்பட்ட விளக்குகள், படங்கள், கட்டிலின
விசேஷம், யாவும் எழுதியாயின!—இனி என்ன எழுதவேண்டும்?
ஒன்றுமில்லை. இதைக்கூறினால் அழகானந்தன் நம்புவானோ? ஒரு
காலும் நம்பமாட்டான்! அவள் தேகத்திலுள்ள அடையாளங்
களைப்பற்றி ஏதாவது கூறினாலன்றோ நம்புவான்! ஆம். ஆம். அது
ஒன்றுதானும் தெரிந்துகொண்டால் இப்பொழுது எழுதிக்கொண்
டவைகளைக்காட்டிலும், அவளை ஏமாற்றுவதற்கு நல்லது! ஸ்.
மறந்துவிட்டேனே! அவள் கையிலிருக்கின்றவளை! ஆ! ஆ! அதில்
லாவிடற் பந்தயம் போய்விடாதோ! (சரசாங்கி யுறங்கும்போது
'பிராணநாதா!' என்கின்றாள். துன்மதி விழித்தாளென்று நினை
த்து ஒளிக்கமுயல்கின்றான்.—பிறகு அதுபொய் யென்றறிநது)
துங்கும்போதும் அழகானந்தனை நினைத்துக் கனவுகாண்கிறாளே!—
அதைப்பற்றி நாமேன் நினைக்கவேண்டும்? நமது கண்ணுங்கருத்
தும் இப்பொழுது அவள் கையிலணிந்திருக்கும் வளையின்மீது!—
ஏ!சீதேவிக்கு மூத்த மூதேவியே! எனக்குச்சுற்றுத்துணைவரவேண்
டும்! என்கே உனது செளரியத்தைப் பார்ப்போம்! அவள் கண்ணை
விழிக்கவொட்டாமல் தயைபுரி!—

(பாடுதல்.)

பச்சைநிறப் படுக்கையினிற் கரமொன்று
 பொருந்தவதிற் பகரும் வேர்வை
 யிச்சகத்திற் பசும்புல்லின் றறாமேற்சேங்.
 காந்தளினி லினிய முத்தம்
 வைசசமுத்தி யதுபோலும் பனிநீரின்
 றுளிகள் பல வதிதன் மானு
 மசசமுறா தெங்ஙனங்கை வளைகவர
 மனமிசைவே னசசோ வச்சோ.

ஆனாலும் கழற்றித்தான் ஆகவேண்டும்.—பந்தயம். (ஆருகிற்செ
 ன்று வளையைக்கழற்றிக் கொள்கின்றான்.) இவை யெல்லாம் பெரி
 யனவல்ல! அவள் தேகத்தில் ஓர் அடையாளங்கண்டு பிடிப்பதே
 பெருங்காரியம்! (விளக்கெடுத்துப் பார்க்கின்றான்.)

(பாடுதல்.)

வெண்டுகிலி னித்திலநற் கச்சினுளே
 மதன்முடிபோல விளங்கா நிற்குங்
 கண்டனினீ னிறமணிசெ யிணைக்கொங்கை
 யுயிர்ப்பதனாற் கதித்துத் தாழ்தன்
 மண்டலத்தி லிருசக்ர வாகமெனும்
 பட்சிகளோர் வலையி னுட்பட்
 டெண்டிசையிற் செலவெழுந்து வலைப்பாரந்
 தலையழுத்த விறங்கன் மானும்.

ஹபட்சிகளை யென்கையிற்கொண்டு முத்தமிடுவதற்குங் கொஞ்
 சுவதற்கு மிடமில்லையே! சொந்தக்காரனன்றோ விடுவிததெடுத
 துக் கொஞ்சதல் கூடும்!—என்காரியம் ஜெயம்! ஜெயம்!! பயோ
 தரங்களுக்குமேலும் கந்தரத்திற்குக் கீழும் உரத்தில் ஒரு திவ்ய
 மான மச்சமிருக்கின்றது!—மச்சமா? அன்று. அன்று. கொங்கைக்
 கண்ணீலச் சாயல்தான்.—வார் வேய்ந்திருக்கும்போது சாயல்
 நிகழக்காரணமில்லையே!—கருவிழியின் சாயலோ?—இமைமூடி
 யுறங்கும்போதா?—அன்று. அன்று. தங்கச்செப்பிற் பதித்த நீல
 மணியிற் றெறித்ததுண்டமோ!—பெருமயக்கம். அதுவுமன்று. என்
 மனக்களங்கந்தானோ?—இல்லை. இல்லை. பின்னென்ன இது? (தான்
 மதி திரும்பி, ஆண்டுள்ள நீலப்பணியணிந்து நீலவுடைதரித்து நீல
 மலர் சூடிய ஒருமோகினிப் பதுமையைக்கண்ணுற்று) அலர்ந்துள்ள

மலரின்சாயல்தான். கூந்தற் கறுப்பன்றிவேறு கறுப்பென் பதிவள் சந்நிதானத்தில் வரக்காரணமில்லையே!—ஆம். ஆம்.— அப்படியாயின் அச்சாயல் இவ்வெண்டுகிலில் ஏன் தோன்ற வில்லை! ஆதலின் இதுவுங்காரணமாகாது. இது புருஷனுக்கின்பளிக்கும் மச்சமே!—மச்சந்தான். இதுவொன்றே அவன் கண்களில் மிளகு பொடி தூவுவதற்குச் சாட்சியாகும்! தீர்ந்தது ஐயாகாரியம! இதையுங் குறித்துக் கொள்வோமா? இதுமறக்காது! மறக்காது!! வேண்டாம்! வேண்டாம்!! இதைக் கூறினதும் தன்பெண்சாதி கபடமன முடையவள் என்றும் நினைக்கத்தடையே இல்லை!—நாழிகையாய் விட்டது!—படித்துக் கொண்டிருந்தாளே!—அதென்ன புத்தகம்?— இராமாயணமோ?—ஆம்.—

(பாடுதல்.)

வெண்டுகிலே மேலுடுத்து வயிரத்தா
லிலங்குபணி விளங்கப் பூண்டு
மண்டலத்திற் கலைவிளங்க வுதித்ததனாற்
கலைமகளாய் வழுத்த லாமே.

நல்லது.—(மோகினிப் பதுமையைப் பார்த்து) இப்பதுமைக் கணிந திருக்கின்ற நீலமலர் தன்னாயகனாகிய சந்திரனினின்றும் இச்சயனக் கிருகத்தால் மறைக்கப்பட்டும் மலர்ந்திருக்கின்றன. இவள் முகச் சந்திரனிடத்துள்ள குவளைப்போ திரண்டும் குவிந்திருக்கின்றன. இனித் தாமரைநாயகன்வரக் குவளைப்போது குவியும். இவள் கண் மலர்கள் விகசிக்கும். ஆதலால் இவற்றை நீலப்போ தென்றெண்ணிய வெனக்குத் தாம் செந்தாமரைமலரே யென்று வற்புறுத்திக் கூறுகின்றன.—இதென்ன இப்பதுமைக்கணிந்த நீலமலர் குவிகின்றனவே!—சரி! விடியுங்காலமாய்விட்டது. இனித் தாமதித்து நிற்பதுதகாது. பெட்டியிற் போய்ப் பதுங்கிக்கொள்ள வேண்டும்!—(சங்கமுழக்கங்கேட்டு) நான்கு நாழிகைச் சங்கும் முழங்குகின்றது! (திரும்பி) இவள் ஆபரணவொளியும் மழுங்குகின்றது. இனித்தாம தித்தால் உயிர்போய்விடும். (பெட்டியில் ஒளித்துக்கொள்கின்றாள்.)

[இக்களம் இதனோடு முடிவு பெறுகின்றது.]

மூ ன் று ங் க ள ம்.

இடம்:—சரசாங்கி அறையின் தாழ்வாரம். காலம்:—காலை.

நடன்:—முதுந்தன்.

முதுந்தன்:—நம்மோடு கூடவந்தவர்—அவர்பெயர் என்ன? ஞாபகத்திற்கு வரவில்லையே! அவர்சொல்லிக் கொடுத்தாரேபாட்டு அது நல்ல

பாட்டு! அதைப்பாடினால் சரசாங்கி மயங்கி என்னைக்கல்யாணம்
பண்ணிக்கொள்வாள்! ஆமாம். ஐயா! ஆமாம்.

(பாடுதல்.)

இராகம் - கமாஸ். தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

மோகங் கொண்டேனே - பெண்ணே கண்ணே
மோகங் கொண்டேனே.

அநுபல்லவி.

மோகங் கொண்டுள் முன்னே நின்றேன்
மோடி செய்ய லாமோ வின்றே (மோகங்)

சரணங்கள்.

இந்தச் சமயம் வந்தென் னேடுஞ்
சொந்த மாகம கிழ்ந்து கூடும் (மோகங்)

தாமதஞ் செய்யுந் தன்மை யேது
காமக் கடல்க டக்கநின் மீது (மோகங்)

பாவை யென்பரி தாபம் பார்த்துக்
கோவை யிதழ்கொ டுப்பாய் வேர்தது (மோகங்)

பொழுதுதான் விடிந்ததே! நுங்கி எழுந்திருப்பாள்! ஆமாம். ஐயா!
ஆமாம். நார்பாடினபாட்டுக்கு மயக்கமடைந் திருப்பாள்! நம்மை
வந்துதேடுவாள்! நான் ஒளித்திருப்பேன்.—(சற்றுப்பொறுத்து)
இதுநல்லயுக்தியன்று. பலிக்கவில்லை. அவனைநேரே கேட்டுப்பார்ப
பேன். அதற்குமுடியாமற் போனால் அவள் நல்ல அழகாகத்தானே
யிருக்கின்றாள். அவள் காலிலேவிழுந்தால் தானென்ன? நேற்றுச்
சொன்னாரே—அவர் நல்ல புத்திசாலி. இப்போதுதான் அவர் சொன
னது நல்லயுக்தியென்று தெரிகிறது.--(கதவிடிக்கின்றான்.) இப்
போது கதவுதிறக்கிறதற்கு அவள் தோழிதானே வரப்போகின
றாள். அவள்கையிலே பணங்கொடுத்து நம்மைக் கல்யாணம் பண்
ணிக் கொள்ளுமாறு சொல்லும்படி சொன்னால் நம்மைக் கல்யா
ணம் பண்ணிக்கொள்வாள்! தோழிசொன்னால்—நம்ம சரசாங்கி
நல்லவள். கேட்பாள். (கதவிடிக்கின்றான்.)

* இந்தக்கீர்த்தனையைச் சொற்களை விழுங்கியும் திரித்தும் பிற்கூற
வேண்டியதை முற்கூறியும் முன்னுரைப்பதைப் பின்னுரைத்தும் மறந்து
விட்டதைப் பிற்பெய்துரைத்தும் பலராகங்களைக் கலந்தும் கண்டோர்
யாவரும் நகைக்கும்படி முகுந்தன் பரிகின்றுன்.

இந்துவதனை:—யார் ததவிடிக்கின்றது?

முதந்தன்:—ஒரு பெரிய மனுஷன்!

இந்துவதனை:—யார் ஐயா நீர்?

முதந்தன்:—ஒரு பெரியமனுஷிதம்பி! (இந்துவதனைவருதல்.)

இந்துவதனை:—ஏனிங்கு வந்தீர்?

முதந்தன்:—சரசாங்கி இங்கேவரமாட்டாள் இப்போது?

இந்துவதனை:—வரமாட்டார்களென்று நினைக்கின்றேன்.

முதந்தன்:—யான் பணங்கொடுக்கின்றேன். நீ என்னைக்கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளும்படி யவளுக்குச் சொல்லுகின்றாயா?

இந்துவதனை:—பணமா! யாருக்குப்பணம்?— (சரசாங்கிவருதல்.)
அம்மா!

முதந்தன்:—(சரசாங்கியைப் பார்த்து) என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்வதற் கென்னதடை?

சரசாங்கி:—ஐயா! நீரேன் இவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டு இவ்வளவு காலை யிலே வரவேண்டும்? நீர்பேசுவது நன்றாயில்லை! நீ உமதுகாரியத் தைப் பாரும்!

முதந்தன்:—எனக்காசையா யிருக்கிறதே!

சரசாங்கி:—ஐயா! எவ்வளவு மரியாதையோ அவ்வளவு மரியாதையுடன் நீர்பேசும்! ஏன் வீணானவார்த்தைகளைப் பேசுகின்றீர்?

முதந்தன்:—இதுவா எனக்குப்பதில்?

சரசாங்கி:—யான் இனி உம்மோடுவார்த்தை யாடுவதுகூடாது! நீர் வந்தவழியைப் பார்த்துநடவும்!

முதந்தன்:—(காலில்விழுந்து) இப்பொழுதாவது என்னைக்கல்யாணம் பண்ணிக்கொள்ளேன்!

சரசாங்கி:—அடேமூடா! ஒருவன் மனைவி மற்றொருவனுக் கெப்படி மனைவியாவாள்? உனக்குச் சிறிதும் புத்தியில்லையோ? பெண்பிள்ளை யின் காலில்விழலாமா? பெண்பிள்ளையைக் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளென்று நேரிற்றான் கேட்கலாமா? உனக்கு வெட்கமில்லையோ? உனக்குத் தேகங் குன்ற வில்லையா?

முதந்தன்:—பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது! இல்லாவிட்டால் இப்படி எல்லாம் பேசமாட்டாய்!

சரசாங்கி:—உமக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருப்பதாற்றான் இப்படியெல்லாம் பேசவாரம்பித்தீர். புத்தி சுவாதினத்திலிருந்தாற் செய்யத் தகாத காரியங்களெல்லாஞ் செய்வீரா?

முதந்தன்:—தாயார் தகப்பனார் சொல்வதைக் கேட்காதே!—பிச்சைக்காரப் பயல் அழகானந்தனை நினைந்துகொண்டிருக்கின்றாயோ?

சரசாங்கி:—நீர் இந்திரகுமார ராயினும், அவரது செருப்படியிற் பொடியொன்றிற்கு நிகராவீரோ? அந்தமகா புருஷனை நிந்தித்த உனக்கு என்னநேரிடுமோ? சர்வேசா! இந்தத்துஷ்டன் அவரை அநீதியாகவையும் வார்த்தைகளையான் கேட்கும்படியாகவும் விதிநேர்ந்ததே!

முதந்தன்:—போனவன் திரும்பிவரப் போகின்றானோ?—அவன் காற் செருப்பாநான்?

சரசாங்கி:—உம்மை யாராயா அதைப்பற்றிக் கேட்கின்றார்கள்? அதற்குக் கூட நிகராகமாட்டார் என்பதும் பொய்யோ?

முதந்தன்:—அவன் காற் செருப்பா நான்?

சரசாங்கி:—(கையில் வளையில்லாததைக்கண்டு திடுக்கிட்டு அருகில் நின்று ருந்த இந்நுவதனையைப்பார்த்துப்)பெண்ணே! எங்கே என்கையில் ருந்தவனை?

முதந்தன்:—அவன்காற் செருப்பாநான்?

சரசாங்கி:—என்ன இந்த வீண்முண்டத்தோடு வார்த்தை யாடினேன்?

இந்நுவதனை:—வளையை எங்காவது கழற்றிவைத்திருக் கின்றீர்களோ?

சரசாங்கி:—இல்லையே! ஐயோ! நேற்றிராத்திரி என்கையிலிருந்ததே!

இந்நுவதனை:—ஆமாம் அம்மா!

சரசாங்கி:—எனது நாயகருக்கு என் தன்மையைச் சொல்லிவரும்படி சென்றிருக்குமோ?—அடி! பெண்ணே! அங்கு எங்கேயாவது நழுவி விழுந்திருக்கும்! அதைத்தேடி யெடுத்தவா.—ஒருவேளை தவறிவிட்டதோ?—

இந்நுவதனை:—அது தவறியே யிருக்காதே!

சரசாங்கி —யானும் அப்படித்தான் நினைக்கின்றேன். ஆனாலும் நீபடுக்கையறையைப்போய்ப்பார். (இந்நுவதனைபோகின்றாள்.)

முதந்தன்:—நீ என்னை அவன்காற் செருப்பென்று திட்டினாயே!

சரசாங்கி:—ஆமாமையா! அதற்கென்ன செய்யப் போகின்றீர்? நீர்செய்வதைச் செய்துபாரும்!

முதந்தன்:—உனது தகப்பனாரிடங் கூறுகின்றேன்!

சரசாங்கி:—உமது தமக்கையிடமுங் கூறுகின்றதுதானே! உம்மையார வேண்டா மென்கின்றார்கள்? இனி உம்மோடு வார்த்தையாடுதல் எனக்குச்சரியன்று. (போதல்.)

முதந்தன்:—அவன்காற் செருப்பு இரு இரு உன்னை!— (போதல்.)

நா ன் கா ங் க ள ம்.

இடம்:—தஞ்சையில் ஜெயவீரன்வீடு. காலம்:—மாலை.

நடர்:—ஜெயவீரன், அழகானந்தன்.

அழகானந்தன்:—அதைப்பற்றி நாமேன் பயப்படவேண்டும்? அவளது மானத்திற்கு யாதொருபழுதும் வரவேமாட்டாது! யானும் அதி சீக்கிரத்தில் அரசனிடம் போய்ச்சேருவே னென்பதற்குச் சந தேகமேயில்லை!

ஜெயவீரன்:—தாம் கூறுவன வற்றிற்குத் தகுந்தகாரணங்கள் இருக்கின்றனவோ?

அழகானந்தன்:—அப்படி யொன்றையுங் காணோம்! காலமென்பது ஒன்றை மற் றொன்றாகவுஞ் செய்யுமே! நல்லகாலம் வரின் தொட்டவை யெல்லாம் பொன்னாகாவோ? யான் ஏன் அதைப்பற்றிக் கூறவேண்டும்? அந்த நம்பிக்கையன்றி வேறொன்றுமில்லை. ஈச்சரன்கிருபை புரியாவிட்டால் உமது ரணத்திற்காளாகியிறக்க வேண்டிவதுதான்.

ஜெயவீரன்:—நீர் ஏன் அப்படிக்கூறவேண்டும்? உமது நற்குணத்திற்கே நீர் என்றும் என்னுடனே யிருக்கலாகாதாவென்று ஈச்சரனைத் துதிக்கின்றேனே! (துன்மதிவர) இதோபாரும் துன்மதிவருகின்றார்!

அழகானந்தன்:—காற்றினுங் கடுகிவழிநடந்து வந்தார்பேலும்! மனோ வேகமும் இவர்வேகத்திற் கொடுங்க வேண்டிவதுதான்.

ஜெயவீரன்:—வாருங்கள். ஐயா!

அழகானந்தன்:—தாங்கள்வந்த வேகத்தைப் பார்க்கும்போதே பந்தயந் தோற்றுவிட்டதாகத் தெரிகின்றதே!

துன்மதி:—ஐயா! உமது பெண்சாதி யான் பார்த்தவர்களுக்குள் அழகிற சிறந்தவள்தான்!

அழகானந்தன்:—அவள் குணமும்படியே யென்பதற்கையமுண்டோ!

துன்மதி:—இதோ தங்களுக்கு உமதுநாயகி கொடுத்தகடிதம்.

(துன்மதி அழகானந்தனிடங் கடிதங்கொடுக்கின்றான்.)

அழகானந்தன்:—கடிதத்திற் குற்றமொன்று மில்லையென்றே நினைக்கின்றேன். (கடிதத்தை ஒருமுறை இருமுறை மும்முறைவாசிக்கின்றான்.)

துன்மதி:—அதேது?— (பாடுதல்.)

* காஞ்சியே காம்பர நாகா பரணக் கவினனைத்தும்

வாஞ்சை மணிவணன் பள்ளிகொள் கோலமும் வார் † குடந்தக

காஞ்சன நற்கும்ப லிங்கமுங் கண்டு கருத்துடைந்து

ஒஞ்சங் காரென வைர்தெழுத் தோர்ந்துணர் வொன்றினனே.

* இப்பாடல் இருபொருள் படும். † குடந்தம்-கும்பகோணம்; திரட்சி.

ஜெயவீரன்:—சென்றீரே! தொண்டைநாடு செழிப்பாயிருக்கின்றதா?

துன்மதி:—கண்ணிற் கெட்டியதூரம் எல்லாம் மருதநிலமே நிறைந்துசெந்
நெற்பயிரும் கருப்பஞ்சோலைகளும் செறிந்து தென்னைமரங்கள்
சிறந்து தோன்றும் தேசமதுவே! அந்நாட்டைப்போலும் நிலம்
நீர் குடி வளங்களிற் சிறந்தநாடில்லையென்பது நிச்சயம்! அது
நமது சோனாட்டுக்கும் வளங்களிற் குறையாது!

ஜெயவீரன்:—சரி! ஏதேனும் விசேஷ முண்டோ?

துன்மதி:—

(பாடுதல்.)

சிங்கமி ரிந்திடச சிந்தூர நிற்பதை
யங்கொரு மான்கண்ட தம்பனி மூடிய
தங்கமென் குன்றுரத் தாணுகுழைத்ததை
யங்கணிற் கண்டன னன்பரே யோரதிரால.

மாலயன் காஞ்ச சிவபெரு மானார் மலையொன்றினைச்
சால வணக்கினர் நாண்பூட டினரென்றல சாலபுடைத்தோ
வால மடந்தை மலையிரண் டிற்கொரு வார்பிணித்துச்
சீலம் பெறுகுண நாண்பூண் டனருடற் றேயத்திலே.

அழகானந்தன்:—மனஸ் திருப்தியாகவே யிருக்கின்றது! எனது சிறு
விரலை யுறைவிடமாகக் கொண்டமோதிரம் பிரகாசத்திற் குறைந்
திருக்கின்றதோ! அது நமது கரத்திற் சேர்வதில்லை என்பதற்கை
யமுமுளதோ?

துன்மதி —அம்மோதிரத்தை விற்குயினும், இரண்டுதரம் அத்தொண்டை
நாட்டையனுசிச் சிறிது பொழுதாயினும் ஆனந்தவாரிதியிலழுந்து
வதற்கிடமிருக்க, நீர் ஏன் அதைத்தோறகாதுருப்பீர்?

அழகானந்தன்:—வீணுக்கு வீம்பென் பேசுகின்றீர்?

துன்மதி.—வீம்பென்ன? உமது பெண்சாதிதான் கற்பிற்றவறினாளே!

அழகானந்தன்:—வினையாடு கின்றீரா என்ன? இனியெனக்குக கோபம்
வரும்!

துன்மதி:—கோபம் ஏன் ஐயாவரும்? உமக்கு ஏன் வரவேண்டும்? உமது
நாயகிக்கும் ஏன் வரவேண்டும்? உங்களிருவர் வேண்டுகோளினை
படி தானேயான் நடந்தேன்!

அழகானந்தன்:—நீர் கூறுவது நம்பக்கூடியதாயன்றோ விருக்கவேண்
டும்? பின் ஏன் மயங்குகின்றீர்?

துன்மதி:—மயக்கம் ஒன்றுமில்லையே!

அழகானந்தன்:—சொல்ல வாரம்பிப்பதுதானே நடந்த சங்கதிகளை!

துன்மதி:—ஆஹர்சரி. ஆ! ஆ!! அவள் சயனக்கிருகம்!

(பாடுதல்.)

இராகம் - செஞ்சுருட்டி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

சயனக கிருகத்தின் சிங்கார - முரைக்கத
தரமல எவ்வெவர்க்கு மரிதா மிகு காம்பிர (சயன)

அநுபல்லவி.

நயனமீ ராயிரத்தும் நாடிப் பார்த்துப் புயங்க
நாத னுள்ளத்தில நித நயந்து வியக்குந துங்க(சயன)

சரணம்.

அம்ச தூளிகா மஞ்சம் - ரத்ன
ஹார மணிவி தானம்
ஆர்ப துமைநி தானம்
சம்சய மேனோ கஞ்சம் - திவ்ய
தாம மருவி நால
மாம ணிக்கதிர் கால
இமசை தீர முன மிரட்டுஞ் சாமரை கந்த
மெங்கு மணக்கத் தூண்டா திலங்கு விளக்கமைந்த(சயன)
என்னவினோதமீ யமைந்திருக்கின்றது! படங்களும், பற்பலவிளக்
குக்களும் தொங்க விடப்பட்டுத் திவ்யமான சலவைக்கற்களாலமை
க்கப்பட்டன்றோ விருக்கின்றது?

அழகானந்தன்:—இவை ஒவ்வொரு சயனக்கிருகத்திலு மிருப்பனவே
யாம்! நீரென்ன அதிசயங்கூறுகின்றீர்?

துன்மதி:—இதற்குள்ளே என்ன அவசரம்! முற்றுங்கூறமாட்டேனோ?
ஆ! ஆ! அவ்வறையி னொருபக்கத்தில் ஒருநிலைக்கண்ணாடியிருக்
கின்றதே! தெரியுமா?—பிறகு இருமூலையிலும் இரண்டு சிறுமூலை
நாற்காலிகளில் விசித்திரமான பதுமைகளிருக்கின்றன வல்லவோ?

அழகானந்தன்:—இவற்றை யெல்லாம் யாராவது சொல்ல நீர் தெரிந்து
கொண்டிருத்தல் கூடாதோ?

துன்மதி:—இரண்டு வர்ணக்கிளிகளும் சிறகோடுகூடிய பதுமைகளும்
நிறைந்து பணிநீர்ச் செம்பும் சந்தனக்கண்ணியும் ஒரு புறங்கொ
ண்டிருக்க வில்லையோ?

அழகானந்தன்:—இதை நீர் கூறுவதனாலே அவள் கற்புக்குக் கேடுவந்ததோ? நன்று! நன்று!! இவற்றை யெல்லாம் ஞாபகமாக விடாமற் கூறுகின்றீரே! துமது சக்தியை என்னென்றுரைப்பது?

துன்மதி:—ஆறாசரி.—இதோபார்த்தீரா? துமது நாயகிகைவளை! இப்போதென்ன கூறுவீர்? எங்கே மோதிரம்?

அழகானந்தன்:—ஈசா!—எங்கே? கொடும் பார்ப்போம். யான் அவள்கரத்தி லணிந்த வளை இதுவா?—இதுவா அவள் கைவளை?

துன்மதி:—நன்றாய்ப்பாரும். அவள்தன் கையினின்றும் கழற்றியளித்தவளையிதுவே! அவள் கழற்றும்போது அவள் செய்கை என்னவாயிருந்தது. பார்க்கப் பதினாயிரங் கண்வேண்டிமே! அஃது என்மனசில் எப்படித் தோன்றுகின்றது! சழற்றி என் கையிற்கொடுத்ததன்றி ஒருகாலத்தில் அதைமதித்ததாகவுங் கூறினள்!

அழகானந்தன்:—ஒருவேளை—கழற்றிக்கொடுத்தது என்னிடங் கொடுக்கும் படி உமக்குச் சொல்லியிருப்பாள்!

துன்மதி:—

(பாடுதல்.)

457b4.

“வாரம படடுழித் தீயவு நல்லவாந்
தீரக காயந்துழி நல்லவுந் தீயவா
மோரும வையத தியற்கையன் றே”

சுடிதத்திலெழுதி யிருக்கின்றாளோ! கண்ணைப் பிடுங்கிவைத்தும இன்னும் இநதிரஜால விதையோ?

அழகானந்தன்:—இல்லை! இல்லை!! இம்மோதிரமும் தும்முடையதே! எடுத்துக்கொள்ளும்!—(மோதிரங்கொடுக்கின்றான்.) எங்கே அழகிருக்கின்றதோ அங்குக் சற்பென்பதிலதுபோலும்.

ஜெயவீரன்:—அவசர மென்னதிற்கு? உம்முடைய மோதிரத்தை நீர் பெற்றுக்கொள்ளும்! இன்னமும் இவர்பந்தயம் வென்றவராக மாட்டாரா! ஒருவேளை யவள்கையினின்றும் நழுவி விழுந்திருக்கலாம்! அல்லது அவள் தோழிகளுள் ஒருத்திகவர்ந்துகொடுத்தது இவரிடம் பணம்பெற்றுக் கொண்டிருக்கலாம்! இது நடக்கக்கூடிய விஷயந்தானே!

அழகானந்தன்:—நீர் கூறுவதும் உண்மையே! (துன்மதியைப்பார்த்து) மோதிரத்தைக்கொடும்! அவள் தேகத்தில் ஏதாவதோரடையாளம கூறுவீராயின் நம்பக்கூடியதுதான!

துன்மதி:—குருவாணையாக அவள் கையினின்றும் கொண்டேனே யான்!—

அழகானந்தன்:—ஜெயவீரரே! பார்த்தீரா? அவராணையிடுகின்றார்! பிசகிராது!—(துன்மதியைப்பார்த்து) மோதிரத்தை நீரே வைத்துக் கொள்ளும்.

ஜெயவீரன்:—இரும். ஐயா. மகா அவசரக்காரர் நீர். (துன்மதியைப்பார்த்து) எதற்காக அவள் தன்கைவிருந்த வளையைக்கழற்றிக் கொடுத்தாள்?—நீர் அழகானந்தன் வளைவேண்டினானென வலிந்துகேடபத்தனது நாபகனது நண்பராமென நும்மிடங் கொடுத்திருக்கலாம். அப்படித்தானிருக்க வேண்டும்; வேறுகாரணமேது? ஒன்று மிராதே!

துன்மதி:—காரண மிருக்கின்றது. அஃதென்னை யென்றுகேளும்.—தன தரண்தனைக்காக்க மகுடந்துலங்கப் பத்மாசனத்தின கணிநுநது வில்லு மம்புங்கொண்டு பறையறைந்து தனது வெற்றியையவளிட மாய் மன்மதன் தெரிவிக்க, யான் அருகுசென்று அரணழிதது மகுடங்கைக்கொண்டு உடல்வருந்தச்சாட என்னை மிக்கோனெனமதித்துத் தான் தோற்றதற் கறிகுறியாய்க் காணிக்கை செலுத்திய வளையன்றோ ஈது?—ஜெயவீரரே! யான் அவளிடமிருந்தேகொண்டேன். இனியஞ்சந்தேக முமக்கேன்?—

அழகானந்தன்:—அவள் அந்தவளையைத் தொலைப்பதற்கும் இடமில்லை. தோழிமார்களும் அப்படிவஞ்சனை புரியார்கள்! அதுநன்றாயெனக்குத்தெரியும். அவர்கள் கவர்ந்திருப்பார்களா?—ஒருகாலுமில்லை. அதுமுடியாத காரியம்! அவளையிவர் அதுபவித்திருப்பாரெனபதற்கையமில்லை. அதற்கு இவ்வளையே சாட்சி பகருகின்றது! ஐயோ!

ஜெயவீரன்:—சற்று நிதானியும்! ஏன் அவசரம்? 'அவசரக்காரனுக்குப் புத்திமட்டு' என்பதைக் கேட்டதில்லையோ? (துன்மதியைப்பார்த்து) ஐயா! இதனால் நும்மை நம்ப இடமேயில்லை!

அழகானந்தன்:—ஜெயவீரரே! இதைப்பற்றி இன்னும் ஏன் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றீர்? அவள் தவறியிருக்கவே வேண்டும்!

துன்மதி:—இன்னமும் உமக்கு நம்பிக்கை வரத்தகுந்த விஷயமொன்று கூறுகின்றேன். அதையுங் கேளுங்கள். அவளது கந்தரத்தின் கீழிடத்தில் அழகிய மச்சமொன்றிருக்கின்றது! அதை நீர் கவனித்ததுண்டோ? என்ன சிங்காரமாக விருக்கின்றது!—

(பாடுதல்.)

சுந்தரியின் பாதத்திற் கொப்பு நோக்கிற்

நுருமந்தான் கருநிறமாய்த் தோன்றல கண்டாரு

சந்தமிகு மாயிரத்தோ டெட்டு மாற்றுச்

சாம்பூந தப்பொன்றைச் சமைந்த மேனிக

கெந்தவித மிதுவென்று பார்ப்பார் போல

வெழிலுடைய தோழியர்பத் தரைமாற நுப்பொன

கந்தரத்துக் கீழிடத்தின் மச்சங் கொண்டு

காண்டகச்சோத் திட்டதுவே நீல மச்சம்.

எத்தனைதரம் முத்தங்கொண்டும் மனமார வில்லையே! மறுபடியும்
என்று சென்று அதைக்கண்ணுறுவது?—நீர் இந்தக்களங்கத்தைஅவ
ளிடங் கண்டவர்தாமே! இனியும் சந்தேகமோ!

அழகானந்தன்:—அந்தக் களங்கத்தை விடப் பெரியகளங்கத்தையும் இன்று
கண்டேன்! இனியென்?—

துன்மதி:—இன்னங் கூறட்டுமா?

அழகானந்தன்:—நீர் கணக்கிற பெரியரெனவெனக்குத தெரியும். போதும்.
இனி யொன்றுஞ் சொல்லாதீர்!

துன்மதி:—ஒருவார்த்தை!—

அழகானந்தன்:—நீருரைத்தது பிசகென்று கூறப்போகின்றீரா? அப்படி
யானால் இப்பொழுதே உழிமை யமலோகத்திற்கு விருநதினராய்
அனுப்பிவிடேனோ?

துன்மதி:—ஒன்று மில்லை!—

அழகானந்தன் — (தனக்குள்) அவள் என்னருகிலிருந்தாற சித்திரவதை
செயது விடமாட்டேனோ?—

(பாடுதல்.)

பெண்ணென்றுருகேன் பிறந்த விடம்பாரேன்
வண்ண வுடற்குருதி வாள்சிவப்பப்—பண்ண
மனந்தங்கு நெஞ்சை மருளாமற் போழ்ந்தென்
னினந்தங்கு வாழுவே னிவண்.

யான் தொண்டைநாட்டிற்குச் சென்று அவளை யிருதுண்டாய்
வெட்டி யெறிகின்றேன்!— (வெளியாய்) சற்றுக்காரிய மிருக்கின
றது! (போதல்.)

ஜெயவீரன்:—துன்மதிப பிரபுவே! நீரேஜெயங் கொண்டவரானீர்!
ஆயினும் அவரைச் சமாதானப்படுத்த வரலாகாதோ? ஒருவேளை
தற்கொலைபுரியப்போகின்றார்! வாரும். போகலாம்.

(ஜெயவீரன்போதல்.)

துன்மதி —அப்படியே தடையின்றி இதோவருகின்றேன்.—(தனக்குள்)
அவனுக்கவள் கிட்டாதவழியை யான் தேடுகின்றேன். இவன் ஒரு
வேளை அவளைக்கொன்றாலுங் கொல்வான்! (போதல்.)

ஐ ந் தா ங் க ள ம்.

இடம:—தஞ்சையில ஜெயவீரன் வீடு. காலம்:—யாமம்.

நடன்:—அழகானந்தன்.

அழகானந்தன்:—ஆ! என்னமதி யீனனாய்ப்போய்விட்டேன்! அந்தோ!
சிறிதும் யோசித்திலேனே நீான்! யான்கண்டு கேட்டறிந்தவை

யெல்லாம் ஒரு பெண்ணால் மயங்கிமறந்தேனே! என்னைப்போ
 லும் அறிவில்லாதவரும் உலகில் உளரோ! ஐயோ! வீணான எண்
 ணம் கொண்டதன்றி வீண்சபதமுஞ்செய்து மனப்பால் குடித்தே
 னே! ஏ! சரசாங்கீ! நீ இப்படிமோசஞ் செய்வாயென்று ஒரு சிறி
 தும் நினைத்தேனில்லையே! உன்னையான் மணம்புரிந்தது உன்னு
 டையகட்டழகுக்குமயங்கியா? அல்லது உன் தகப்பன் நினக்களிக
 கும் சீதனத்தைகருதியா? அன்றி உன்னை மணததலால் தொண
 டைநாட்டரச னாசலா மெனகிற வீண் எண்ணத்தைக் கொண்டா?
 எதுவுமில்லை! எதுவுமில்லை!! யான் பணத்தை அலட்சியஞ் செய
 பவனென்றும் வனப்பை நோக்கினவனல்லனென்றும் நீயறியா
 யோ? உனது குணத்தைக் கண்டேயன்றோ வுன்னை எனது மணமக
 ளாகக்கருதினேன்! அதனாலன்றோ யானு மிப்பெருந்துன்ப மனுப
 விக்கவும் நேர்ந்தது! யானே மதித்தநிள்குணமும் இப்படி மாறுந்
 தகையினதாயிற்றோ? அந்தோ! இனி யென்செய்வது? இனியென
 செய்வது? நீ எனமீது காதல்கொண்டா யென்று யானும் நினமீது
 காதல்கொண்டேனே! நம்மிருவர்தேகமு மிரண்டேயாயினும் அக
 கினியிற்சூடுபோலவும் மணியின்கனொளிபோலவும் நம்மிருவர்மன
 மும் ஒன்றேயாயிருக்கின்ற தென்றல்லவோ நம்பியிருந்தேன்! உன
 நமபிக்கை வீண் என்பதைத் தெரிவிக்கவா இக்காரியஞ் செய்தனை?
 என்மனமெல்லாம நின்னிடமே குடிகொண்டிருந்ததே! அக்கினியி
 னின்று சூடும் பிரிக்கப்படுமோ! மணியினினொளியும் பிரிக்கப்
 படுமோ?— எவ்வண்ணம் பிரிக்கக்கூடும்? சாக்ஷாத் திரிமூர்த்திக
 ளாலும் செய்யமுடியாத காரியமே! அவ்வண்ணமே காதலின் மகி
 மையென்றுணர்ந்து நான் நீ யென்கிறபேதமற்று நானே நீ யென்று
 நினைத்த என்னை நானவேறு நீவேறு என்று காட்டுதல்போல் எனக்
 குத் தீங்கிழைத்தனை! என்னெஞ்சம் துடி துடிக்கின்றது! என் கண்
 னோ சுழலுகின்றது! என்மனம் கொதிக்கின்றது! என்னறிவு அழி
 கின்றது!— எனக்கு யாரிங்குத்தேறுதல் கூறுவார்கள்? ஏ! சுருணா!
 சுருணா!! என்னருமைத் தோழனே! நீ நன்றாயிருக்கின்றாயோ?
 உன்னோடு கூறியாறுவேனோ? அதற்கு மிடமில்லையே! இனியுன
 னைக்காண்பேனோ? அன்றி யிங்கேயேயுயிர்துறப்பேனோ? எனக்கு
 நேரிட்ட அவமானத்தைக் குறித்துப்பின் யாரிடம் முறையிட்டுக்
 கொள்வேன்? ஓசத்தோழனிடமன்றோ கூறவேண்டும்? ஊரிலொரு
 வனே தோழன்! அவனும் நீ யல்லையோ? யாருமற்றதே தார
 மென்பதை மறந்து அரசன் பெண்ணைக்கைப்பிடிக்க, எனக்கு இவ
 விதிநோந்ததன்றி இவ்வித அவமானமும் நேர்ந்தது! யானிவளை
 மாதவிப்பொதும்பரிடத்திறகண்டபொழுது இவள் ரூபலாவண்யங்
 களைக்குறித்தா மயங்கினேன்? முகவசீசரத்திற்கிளையாயினேனோ?
 அன்னநடர்ச்சுத் திகைத்தேனோ? தேன்மொழிக்குக் குறைந்தே

னோ? அன்றித் தேகத்தைக்கண்டு மோசங்கொண்டேனோ? இஃ
தொன்றையும் யான் கவனித்திலேனே! இவளது குணவலையில்
கப்பட்டேனேயன்றி வேறன்று! ஏ! பெண்ணே! நீ எவ்விதவிசே
ஷத்தை யென்னிடங்கண்டு கார்தர்வ மணம்புரிய நினைந்தனையோ?
அவ்வித விசேஷத்தை யானிப்பொழுதிழந்தேனோ? அப்படியிழந்த
துனக்கெப்படித் தெரிந்ததோ? ஐயோ! உனைத் தேவர்கள் கொடுத்த
தெள்ளமிழ் தெனறிருந்தேனே! எங்கும் ஒரேவிதமாகத் தித்துக்
கும் இளங்கரும் பென்றெண்ணினேனே! கரும்பே! நீயுமென்னைக்
கசந்தாயோ! ஆ! யானும் நீயும் மருவியனைந்த சுகத்தை மறந்தா
யோ?—ஊடலுங் கூடலும் நின்னிடஞ் சிறந்ததெனறு கூறுவா
யே! அதை நினைகரும்போதே யானுருகுகின்றேனே! உன்னைப்
போல் என்மனங்களங்கப் படவில்லையே! திருத்தக்க தேவர்வாக்
கியம் பொய்யாகாதென்பதைக் காட்டும்படியாகவோ இவ்வித
மான தூர்க்கிருத்தியத்திற்குடன் பட்டாய்? உன் பிரிவால் என்
தாய்தந்தை உற்றருறவினர் முதலியவர்கள் இறந்ததற்குண்டா
கிய அக்கத்திற்குக் கோடிபங்கதிகமான கொடுந்துக்கத்திற்கு காளாகி
நைந்தேனே! உன்னிட மஃதில்லையோ! யானே கற்பிற் கரசி
யென்றாயே!—

(பாடுதல்.)

“சாமெனிற் சாத னோத றன்னவன் றணந்த காலேப்
பூமனும் புனைத லின்றிப் பொறபுடன புலம்ப வைகிக்
காமனை யென்றுஞ் சொல்லார் கண்வறகை தொழுது வாழ்வா
தேமலாத திருவோ டொப்பார் சேர்ந்தவன் செல்லறீர்ப்பாரா.”

என்று நூல் கூறியிருக்கின்றதே! எங்கே நின்னிடம் அத்தன்மை?
...(மௌனம்) ஸ்திரீகளை யொருபொழுதும் நம்பலாகாது. யான்
நம்பி மோசம்போனேன்.

(பாடுதல்.)

இராகம் - பியாகு. தாளம் - ரூபகம்.

பல்லவி.

நம்பி மோசம் போனேன்
நாளும் வீணானேன்.

அநுபல்லவி.

இன்பங் கொண்ட
யேங்கச் செய்தா •

வென்னை,
டன்னை (நம்பி)

சரணங்கள்.

மங்கை	யர்நி	ஜத்தை
வழு	வும்வி	தத்தை
புங்க	வருங் . .	காணப்
போகா	தேயா	ணை (நம்பி)
கைவ	ளைதந்	தாளே
கலந்	திருந்	தாளே
மெய்ம்மு	முதுங்	காடும்
வேசி	போலவாண்	மாடும் (நம்பி)
விட்டு	நீங்கும்	போது
வீழநதா	ளேமண்	மீது
கடடுக	கதை	யென்றே
காண	மலே	யன்றே . (நம்பி)

நீயா யானனுபவித்த உன்னைப் பிறரிடங் காட்டிக்கொடுப்பது!
இந்தக்குருபியாகிய துன்மதியோ உன்னை மயக்கினின்னலம் நுகர்ந
தது! ஆ! ஆ! அதுவும் க்ஷணநேரத்தில்! ஒரு நொடிப்பொழுதில!
சிறிதுந்தடையின்றி! நாணமென்பதும் உன்னைவிட்டகன்றதோ?

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நானே நாணினுஞ்
செயிரதீர் காட்சிக் கற்புச்சிறந் தன்றெனத்
தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்” சத்த
ளென்று கருதிய வெனைநகை யாடினே!—

வேண்டியபோ தின்பம் வேண்டியவரிடம் நுகரும் விலைமகளிரும
நாணமுதலிய வுடையவர்கள் போன்று நடித்துக்காலதாமசஞ்
செய்கின்றார்களே! குலமகள்! என்னிடங்காதல் கொண்டவள்!
நீயோ வார்த்தைபிறக்கு முன்சம்மதித்தனை! யான் மறநெரு
பெண்ணைக் கணனாற்பார்க்கவும் மனம்வரவில்லையே! நீதவறினா
யென்று தெரிந்தும் என்மனந் துணியவில்லையே! உலகில் ஆட
வரில்லாவிழற்றாநா பெண்கள் பதிவிரதைக ளாயிருப்பது? மன
மொற்றுமை யில்லாதவர்களே! பிறழ்ந்திடு முளத்தரே!

(பாடுதல்.)

“தூம கேது புவிககெனத தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால்வருங்
காம மிலலை யெனிற்கடுங் கேடெனு
நாம மிலலை நரகமு மிலலையே.”

இனிச்சகியேன். இனிச்சகியேன். யானதுபவித்த நீயோ மற்றோ
 ரற்பப்பயலுக் கின்பங்கொடுப்பது? இதற்கென்ன பரிகாரமிருக்
 கின்றது?—(மௌனம்) இருக்கின்ற பொன்று! உனது தேகத்தைச்
 சினனபின்னமாக இவ்வாளினால் வெட்டியெறிந்து அவன்கண்ணு
 றற வொவ்வொரு உறுப்பையும் கொந்தி அக்கினியிற் காட்டியன்றே
 நின்னாவியைப் பரிசுததப்படுத்துவது! இனியஞ்சேன்! இதோ
 எழுந்திருப்பேன்! தொண்டைநாட்டிற்குச் செல்வேன்! பெற்ற
 தந்தைமுன்னரே இச்சித்திரவதை செய்வேன்! நெடுநாளாகச் சிறு
 பிராயமுதற் பழகின யான் கணவனாயிருக்க முகந்தெரியாத அற்பப்
 பயலைக் கண்டு அவனைததமுவுவதா? நினைமயக்கிய நின்கண்ணை
 நெருப்பிற்காய்ச்சிய இருபுக்குறட்டாற் பிடுங்கியெறிவேன்!—
 ஐயோ!—என்கண்ணை! உன்னைக்கொல்வதற்கும் மனந்துணியவில்
 லையே!—என்று மனத்தில் நினைத்தேனோ அன்றே உன்னை எந்த
 வகையிலாவது கொல்வேன்! நானுமிறப்பேன்! நீ எனக்குத்தான்
 பங்கொடுதத போதிலும் முன் நாமிருவருமிருந்த தன்மையெனனை
 மயக்குவதனால் நீயிறந்து நானிறவாமலிருப்பேனோ! யானும் இறப்
 பேன்! துணிந்துவிட்டேன்! இனி எதுவும் என்னை—

(சோர்ந்து படுத்துக்கொள்கின்றான்.)

[இக்களம் இதனோடுமுடிவு பெறுகின்றது.]

ஆ ரு ங் க ள ம்.

இடம்:—தஞ்சையிற்சந்திரசேகரன் அரண்மனை. காலம்:—மாலை.

நடன்.—சந்திரசேகரன்.

சந்திரசேகரன்:—நமது அந்தரங்க நண்பர்களுள் ஒருவராயினும் இது
 காறும்வந்திலர். பொழுதும்போகேன என்கின்றது. நமது கட்டழகி
 யாகிய காதற்பரத்தை மனோஞ்சிதம் இல்லத்திற்குப்போய் உல்
 லாசமாக வார்த்தையாடுவதற்கும் இடமில்லையே! அவள்தான
 நோயினாற் பீடிக்கப்பட்டுத் தேகமினைத்திருக்கின்றாளே! இப்பொ
 ழுது அவளைப்பார்க்க மிகவும் அருவருப்புத்தான் தோன்றும். அவ
 ளுடன சொக்கட்டான் சதுரங்கமாயே வெகுதினங்களாயின.
 அஃதாவது நேரிட்டால் ஒரு பொழுதுபோக்காயிருக்கும். அவளை
 நினைக்கும் போதே எனக்கு வருத்தமாயிருக்கின்றது.—அவள்
 தேறி எழுவதற்கும் இன்னும் இரண்டுவார மாகுமாம். இக்காலம்
 எப்படிக்கழியுமோ? எனக்குத்தெரியவில்லை.— (துன்மதிவர)
 வாரும்! துன்மதியாரே! உம்மைத்தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன.
 இப்படியுட்காரும். ஏன் நிற்கின்றீர்? பொழுது போக்காகச் சதுரங்
 கம் ஆடுவோமா?

துன்மதி:—அப்படியே ஆடுகிறது.

சந்திரசேகரன்:—யாரடி பெண்ணே! சுந்தரி! (சுந்தரிவருதல்.) சதுரங்கங்கொண்டுவா.

சுந்தரி:—இதோ கொண்டுவந்து விட்டேன். (சுந்தரிபோதல்.)

சந்திரசேகரன்:—என்ன இன்று இவ்வளவு நாழிகைபொறுத்து வந்தீரே! சற்றுமுன் வந்திருந்தால் இரண்டாட்டமாவது ஆடியிருக்கலாமே!

துன்மதி:—தாங்கள் வழக்கம்போல் மனோரஞ்சிதவம்மை அரண்மனைக்குப் போயிருக்கலாமென்று நினைத்துக் கொஞ்சம் தாமதமாய்வந்து சேர்ந்தேன். இங்கு இருப்பீர்களென்று தெரிந்திருந்தால் முன்னமே வந்திருப்பேன்.

சந்திரசேகரன்:—நான் இப்பொழுது அங்குப்போவதில்லையே!

துன்மதி:—ஏன்?

சந்திரசேகரன்:—அவள்தான் நோயினாற் றுன்புறுகின்றாளே!

துன்மதி:—என்றுமுதல்?

சந்திரசேகரன்:—பதினைந்து தினமாக—

துன்மதி:—பதினைந்து தினமாகவா?

சந்திரசேகரன்:—ஆம். உமக்குத்தெரியாதா? உமக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமே! நீரன்றோ கூட்டிவைத்தவர்?

துன்மதி:—நான் நகரத்திலில்லை. ஆதலால் எனக்குச் சங்கதி தெரியாது. இப்போதுதான் தங்கள்வாக்கினாற் றெரிந்துகொண்டேன். இனிப்போய்ப்பார்க்காம லிருப்பேனா?

சந்திரசேகரன்:—ஆமாமையா! உம்மைப் பத்துப் பதினைந்துதினமாகக் காணோம்! எந்தநாட்டிற்குப் போயிருந்தீர்?

துன்மதி:—தொண்டை நாட்டிற்குப் போயிருந்தேன்.

சந்திரசேகரன்:—என்னிடமும் சொல்லாமற் போய்விட்டீரே!

துன்மதி:—இல்லை. அவசரமாகப் போகவேண்டியிருந்தது.

சந்திரசேகரன்:—அங்கென்ன உமக்குக்காரியம்.

துன்மதி:—என்காரியம் ஒன்றுமில்லை.

சந்திரசேகரன்:—பின்என்ன அவசரமென்றொருவரீர்த்தை?

துன்மதி:—அவசரமாகத்தான் போகவேண்டியிருந்தது. இல்லையாகில் உயிர் நண்பராகிய உம்மிடத்திற் சொல்லாமற் போயிருப்பேனா?

சந்திரசேகரன் — அவசரமாய்ப் போனேனென்கிறீர்! உமது காரியமாயு
மில்லையென்கிறீர்! பின்யார் விஷயமாகத்தான் போயிருந்தீர்?

துன்மதி.—எல்லாம் தங்கள்காரியமாகத்தான். அடிமை வேறெந்தக்காரி
யத்திற்கு அவ்வளவு அவசியமாகப் போயிருப்பான்?

சந்திரசேகரன்:—என்காரியமா? என்காரியம் என்ன இருக்கின்றது தொ
ண்டைநாட்டில்? ஒன்றுமில்லையே!

துன்மதி.—தங்கள்காரியந்தான். தொண்டை நாட்டின் தலைநகராகிய காஞ்
சீபுரியிலேயே—

சந்திரசேகரன் — காஞ்சீபுரியில்!—காஞ்சீபுரியில்!!— (சுந்தரிவருதல்.)

சுந்தரி — மகாராஜா! இதோ இருக்கிறது சதுரங்கம்.

சந்திரசேகரன் — சரி! நீ போ. (சுந்தரிபோதல்.)

துன்மதி — ஆடுவதுதானே!

சந்திரசேகரன் — பிறகு ஆடுவோம். நீர்போன காரியமெல்லாம் சிறிதும்
ஒளியாமல் இப்பொழுது சொல்லவேண்டும்.

துன்மதி — தாங்கள் வற்புறுத்திக் கேட்கும்போது யான் சொல்லாமலிருக்
கலாமா? இதோ சொல்லுகின்றேன்.

சந்திரசேகரன் — இந்தப் பீடிகை யெல்லாம் என்னததிற்கு? சீக்கிரம்
சொல்லும்.

துன்மதி:—பதினைந்து தினங்களுக்குமுன்னே காஞ்சீ புரியிலிருந்து நமது
நகரத்திற்கு ஒருவர்த்தகர் வந்திருந்தாரா. அஃருடன் வேடிக்கை
யாய் வாராததை சொல்லிக்கொண்டிருந்தபோது அவ்வூர் ராஜா
வைப்பற்றிசசம்பாஷிக்கும்படி நேர்ந்தது. அப்பொழுது அவர் தமது
நாட்டரசருக்கு அழகிற்சிறந்த பதினைந்து பதினாறு வயதுள்ள
பெண்ணிருக்கிறாளென்றும் இன்னும் கல்யாணமாகவில்லை யென
றுஞ்சொன்னார். அப்பொழுது தங்கள் ஞாபகம் வந்தது. அவள்
பெயர் என்னவென்று கேட்டேன். ‘சரசாங்கி’ என்றார். ரசத்
தோடுகூடிய தேகத்தையுடையவளோ வென்று கேட்டேன். அவா
சாரசத்தைப்போன்ற தேகத்தையு முடையவள் என்றார். வெகு
நாள் தேடிநின்ற திரவியம் காலடியிற் கிடைத்ததென மிகவுரு
சந்தோஷமடைந்தேன். தங்களுடன் இந்த விஷயத்தை யப்பொ
ழுதே சொல்லியிருக்க வேண்டும். தவறிவிட்டேன். மன்னிக
வேண்டும்.

சந்திரசேகரன்:—அதனால் ஒருபாதிசமுயில்லை. பிறகு—

துன்மதி:—

(பாடுதல்.)

“ உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு ” என்றும்

“ செய்தொழில் பயனா லுரைப்பரே யன்றித்
தெளிகுந ருரையினா லுரையார ” என்றும்

பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். தாங்கள் மகப்பேறில்
லாமல் வருந்துவது வெகுநாளாய் அடியேனுக்குத் தெரியும். ஆயி
னும் தாங்கள் வாய்விட்டுச் சொல்லீர்களா? தங்கள் மனோரதத்தை
யீடேற்றும் வண்ணம் வெகுநாளாக யோசித்திருந்தேன். அஃது இப்
பொழுதுதான் வாய்தததென் றெண்ணினேன்.

சந்திரசேகரன்:—இந்த விஷயத்தை முன்பே சொல்லி யிருக்கலாமே!
தாம் போனபோது தமக்குத்துணையாய்ச் சிலரை யனுப்பியிருப்
பேனே!

துன்மதி:—ஆம். வாஸ்தவந்தான்! ஆனாலும் எங்கே குளிக்கப்போய்ச் சேற
றைப்பூசிக்கொள்வோமோ என்ற ஒருயோசனை. உலகத்தில் செவ
வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்று மங்கலமாகக்கூப்பிடுகிற
ஒருவழக்கமிருக்கின்றதே! ஆதலாற்றான் தங்களிடஞ் சொல்லாமற்
போகநேர்ந்தது. இஃதன்றியும் நேரிற்போனதற்கு வேறு சிலகார
ணங்களுமுண்டு.

சந்திரசேகரன்:—வேறுகாரணங்க ளென்ன?

துன்மதி:—பிறகு சொல்லமாட்டேனா?

சந்திரசேகரன்:—சரி! போய்ச் சேர்ந்தீர். பிறகு.—

துன்மதி:—தங்களிடம் சொல்லாமல் தனியே போய்ச்சேர்ந்தேன்.—புரு
ஷர்கள் ராஜகன்னிகையைப் பார்ப்பதென்றால் சரிப்படுகின்றதா?—
ஆனாலும் போய்ப்பார்த்தேன்.

சந்திரசேகரன்:—பார்த்தீரா அவளை? எப்படிப் போய்ப்பார்த்தீர்?

துன்மதி:—உயிரை ஒருபொருட்டாய் எண்ணுமற்றான் போய்ப்பார்க்கும்
படி நேரிட்டது. பார்த்தேன். மிகவும் மனந்திருப்தி யடைந்தேன்.
இனித் தங்களுடன் சொல்லத்தகுமென்று நினைத்துச் சிறிதும் தாம
தியாமற் புறப்பட்டு ஆறு ஏழுதினங்களிலேயே வந்துசேர்ந்து விட்
டேன். இன்றுகாலைதான் வந்தேன். உடனே தங்களைப்பார்க்கும்
படி நேரிட்டது.

சந்திரசேகரன்:—நண்பரே! உமது சாமர்த்தியத்திற்கு நானென்ன சொல்
லப்போகின்றேன். எனக்காக உயிரையு மிழக்கத் துணிந்தீர்!

துன்மதி.—சினேகம் பண்ணியபிறகு உயிரென்றும் உடலென்றும் பார்த்தா
லாகுமா?

சந்திரசேகரன்:—தோழரே! நீர் எனக்காக இவ்வளவு பிரயாசை எடுத்த
துக்கொண்டீரே! உமக்கு என்னகைமமாறு செய்யப்போகின்றேன்!

துன்மதி.—நீர் அழகுள்ள புத்திரனொருவனை அவளிடமாகப் பெற்று இந்
தச்சோழநாட்டுக்கரசனாக்கி ஆளச்செய்வதுதான் கைம்மாறு. அவ
ளிடமாகப் பிறக்கும் பிள்ளை பரதனைப்போல் ஏகசககிரேசுவரனா
யிருப்பானென்பதற்குத் தடையேயில்லை.

சந்திரசேகரன்:—அதென்ன! அவளிடம் பிறக்கும் பிள்ளை சக்கிரேசுவரனா
யிருப்பா னென்கிறீரே!

துன்மதி:—ஆம். தாய்தகப்பன்மார்கள் நல்ல அழகுடையவர்களாகவும
குணமுடையவர்களாகவு மிருந்தால் ஏன் அப்படிப் பிறவாது
குழந்தை? தங்களுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை. இப்பொழுது
பார்த்திருக்கிற பெண்ணே—அழகிலும் குணத்திலும் மிகச்சிறந்த
பெண்தான். தடையேயில்லை.

சந்திரசேகரன்.—மிகவும் உயர்த்திக் கூறுகின்றீரே! அவள் எப்படித்தா
னிருப்பாள் சொல்லுமபார்க்கலாம். நமது மனோராஞ்சிதம் போலி
ருப்பாளா?

துன்மதி.—நன்றாயிருக்கிறது உவமை! நல்ல மயக்கம். காமத்திற்குக் கண்
தெரியாதென்பது சரிதான். அந்தப்பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்
ணிக்கொண்ட பிறகு மனோராஞ்சிதம் ஆகமாட்டாள் என்று பழி
சுமத்தினீராயின் எனசெய்வது?

சந்திரசேகரன்:—அப்படியன்று. அவள் இப்படியிருப்பாள் என்று தெரிந்
துகொள்வதற்கு ஓர் உவமை சொன்னால் அதற்கென்னெல்லாமோ
சொல்லுகின்றீரே!

துன்மதி:—

(பாடுதல்.)

சிலையே சுவர்க்கம் விலோசன மம்பெனுந் தேமொழியைத்
தலைகீழுந் தன் னகிலத்தை யொப்பத் தவஞ்செயினும
வலையா னினது மனப்புட் படுத்த மனோராஞ்சித
மிலைவேற் கரத்தாய் நிகர்ப்ப திலையிலை யென்றென்றுமே.

மாதுளங் காய்வனம் புக்குத் தவஞ்செயும் வண்ணங்கண்ட
சூதிளங் கொங்கை மடந்தைக் குவமை சொலத்தகுமோ
வாதொழிந் தேதலை நாணிக் கவிழ்ந்தன வண்டனத்தைப்
பேறுற வேய்வார் பிணிக்குறும் பேரிளம் பெண்ணினையே.

ஒரு பொருளுக்குவமை அதனினுஞ் சிறந்ததனுலன்றோ கூறவேண
மும்? அங்ஙனமிருக்கத் தாங்கள் அநத மாசில்லா வலம்புரி முத்திறகு
இந்த விலைமகளாகிய மனோஞ்சிதத்தை உவமை கூறியது பாற
கடலிற் பிறந்த பவளம் அடுப்பிற் கரியென்று சொல்வதுபோலத்
தான் இருக்கின்றது.—இருக்கட்டும்—அக்கட்டழகியின் நலம் வீணா
கப் போகலாமோ? கூடாது. கூடாது. தாம்வயதின் முதிர்ந்தவரா
யினும் நல்ல யௌவனத்தவர் போன்றிருப்பதால் தமக்கு உரிய
ளாவாளென்று கருதினேன். அன்றியும்தாம்இநத உலகத்தைவெறுத
தகலவதற்கு இன்னும் முப்பதுவருடகாலம் செல்லவேண்டுமென
று நமது பிரபலசோசியம் ஐயங்காரவர்கள் கூறியிருத்தலானும்
அவள் தாங்கள் அதுபவித்தற்குரிய மடந்தையென்றே கருதினேன்.
தாங்கள் கேட்டனுப்பினால் தொண்டைநாட்டரசன் தடைசொல்
வானோ? அஃது ஒருகாலும் நிகழாது. அஃது எனக்குத்தெரிந்தவிஷ
யந்தான். ஆனாலும் பெண்பாவம் பெண்தோஷமல்லவா? அதெல்
லாம் புத்தியுடையவர்களாகிய நாம் ஆலோசிக்க வேண்டாமா?
தாங்கள் அவளை மணம்புரிய இஷ்டப்படி இப்பொழுதே சார்த்
தூல பண்டிதரை வரவழைத்துப் பாலசந்திரோதயமும் அமிர்த
குண சஞ்சீவிததயிலமும் செய்துதரச் சொல்லவேண்டியதுதான்.

சந்திரசேகரன்:—சரி. அதெப்படியாவ திருக்கட்டும். அவள் எப்படித்
தானிருப்பாள் அதைச்சொல்லும்! இந்தக் கம்பராமாயணப் பிர
சங்கம என்னத்திற்கு?

துன்மதி:—எப்படிச் சொல்வது! என்வாயால் அவளை வர்ணிக்கக்கூடுமோ!
அதற்கு ஆதிசேஷன்தான் வரவேண்டும். யான் பன்னிப் பன்னிப்
படித்தாலும் ஒரு சிறிதுதான் சொல்ல முடியும்.

(பாடுதல்.)

பைந்தொடி மிகுந்த காந்தியிற் சிறப்பப்
பகலவன் றினந்தினந் தோன்றிச
சின்தையி லவளை நோக்கின வளவிற்
றிருமுகஞ் சிவந்துவெய் துயிர்த்து
விந்தைகொள் படிவத் துளக்கமுங் குறைந்து
விராவினின் மறைகுவன் குடக்கிற்
சந்தத மிதனைக் கண்டது முளதாற்
சாற்றுமா மெவனனா ளொளியே.

நிறைமதி யவடன் முகத்தினுக் கிளைத்து
 நேரிழை யுறுப்பினுக் குவமை
 யறைதரப் பெறுவ மெனவவ னுதலிற்
 கனையதா வுளவினிற் சிறுத்துங்
 குறைவர வொக்கி லேமெனப் புருவங்
 கூடுமோ வெனமிகக் குறைந்து
 பிறையென வழங்க நின்றுநேர்ந் திலனாயப்
 பெரிதயிர்த் தொழிந்தனன் வடிவம்.

மீட்டுமோர் நசையின் மிகமயக் குற்று
 வெடகமு மொழிந்தன னிரண்டு
 கோட்டுடைப் பிறையா யருத்தசந் திரனாயக்
 குலவுவா மதியெனப் பிறப்பான்
 வாடடெழின் மடநதை யுறுப்பினுக் குடைந்து
 வளருவான் குறைகுவா னெனவே
 காடடிது வெனயான் காண்கிலே னெவனுங்
 சவினுறு பெரியநா யகனே.

அழகினின் மிகுத்த விரதிகேள் வனுமிவ
 வரிவையி னெழிலினை நினைந்து
 பழுதக லுருவங் கண்ணுற நாளும்
 படிவமே யிலனெனப் போந்தான்
 தொழுதகை யினனாய மங்கைகண் ணீலத்
 தொடாசரம போற்றியே யொருதன்
 வழுவிலாக் குவளைப் பகழியை வருத்தும
 வகையெலாம் பயிற்றவெண் ணினனே.

பொன்னனாள் நடையைக் கண்டுகா முறுமெய்ப்
 பொற்கொடி யரம்பையா பலரோ
 டன்னமு மொருபா லோவிய வடிவா
 யணிநடை பயிலுவ பொருந்திப்
 பன்னுறு மிசைதேர் மகதியாழ் முனிவன்
 பண்ணினிற் றேற்றன னதனான்
 மின்னலின் கொடியை விண்ணவர்க் கரசன்
 வியனுல குளளென வறியான்.

மாமயிற் றெருகுதி கோதையை நோக்க
 மழைகொடு வந்தநம் மரசென்
 றேமுற மகிழ்ந்து சாயலைக் காண்பா
 னிணைவிழி யமையுமோ வென்ன
 வாமமார் தோகைக் கண்ணெலா நிரமப
 வரிசையாய் மிகநடனா செயுமா
 னுமமா ரயிலைத் தாங்கிய கரத்தாப்
 நவிலுமா றெவனவள் சாயல.

மோப்பதிற் குழையு மனிசசமென் மல்ரு
 முளரியு நெருஞ்சிலா வமர்ந்து
 சேப்பவே பதத்தைச சிறைசெயப் பரிந்தே
 சேடியர் செம்மலாக் கரத்தாற
 காப்பமென் றதனைச செவ்வரி விழியாற்
 கயிரவ வாயினாற் சிவப்ப
 மாப்படி புரிந்தன ரென்றுளம் வருந்து
 மாந்தளிர் நடைபெறு ததனால்.

பஞ்சரந் தனிலே வைகுபைங் கிளியும்
 பசியமென் றெடியினைக கண்டே
 யஞ்சிர மசைததுப் பலதரம் விழித்தெ
 னன்னமென் றவடனை விளிக்கப்
 பஞ்சினுக் கனுங்கும் பதமிகச சிவர்ப்ப
 பாசிழை நடந்ததை யெடுப்ப
 வஞ்சிமென் பவளக் கொம்பினை மாணும்
 வளைவிர லதினனி வதிந்தே.

வன்னமெ லுகிரா நோக்கிய சுகமும்
 வதிந்ததோ மூக்கெனக் கருதிப
 பன்னுறு சிறகை யுளர்ந்துளர்ந் தபலைப
 பார்த்துநற் கொவ்வையி னிதழைத
 தின்னுறு கனியா யயிர்த்ததைக் கோதத
 தேமொழி வதனநோக் குற்று
 மன்னமெ னடையாள் வார்த்தையைச செவிகொண்
 டதனையே கற்குமா நினைக்கும்.

கமுகமென் களத்துச் சுந்தரி யிணைத்தோள்
 கருதரு நித்திலக் கசசா
 லமையெனப் பலகான் முத்தினைப் பொருப்பி
 லணியணி நிறைத்துமே நிற்கு
 மிமையவர் முதலோர் பெறுவதற் காற்றா
 ரெடுத்தலும பார்த்தலு மிசையா
 தமைவுறு முலகிற் கணவனாங் குரவ
 னன்றிமற் றெவரெவர் தமக்கும்.

குமிழநன் மலரி னிறத்தினைப் பொருந்தக்
 கோதிலா தெண்ணனி யிசையீம்
 கமமுறு மணஞ்சேர் நாசிதன் னுயிர்ப்பாற்
 காமன்ற னிரதமென் றேது
 மமைவுறு தென்றற் குரியவா சனையை
 யரிதினி லூட்டியே நிறகு
 மிமையவர் தருவு மினியவ னுருப்பெற்
 றின்றவம் செயுமது பெறவே.

யாழினிற் பயின்ற பாணாக ளிவடன்
 யாணாமுன் கையினைக் காணின்
 வாழிய விதெனப் பலமுறை யுரைத்து
 வழிபட நினைகுவா பெரிதும்
 பாழிய வகங்கை காந்தளென் றேதும்
 பாவல ருவமையை யழிக்கு
 மாழியிற் பிறவா வமுதமா மன்னா
 ளடியினிற் பதின்மதி பொருந்தும்.

தவத்தினி லுயர்ந்தார் நெஞ்சினைப் பிளக்கத்
 தையலின் கண்ணெனும் வாளைப்
 பவத்திறம் விளைக்கும் மதனிதந் தீட்டும்
 பன்னுறு சாணைகொல் கபோலம்
 சிவததபொன் னோலை யணிந்தமென் செவியுந்
 திருமுகம் பொலிவுற விளங்கி
 யுவததலைப் பொருந்த வுழுவலன் புடையா
 னுளத்தினை வள்ளையாய்ப் பிணிக்கும்.

சுத்தவெண் மூர நெருங்கிய வாயிற்
 ரோன்றெயி னூறிய நன்னீர்
 நித்தில வரம்புப் பவளவள் ளமதில
 நிறைநற வமுதெனப் பொருந்து
 மித்திற மதனைப் புவியுளோ ரறிய
 விதழ்நகை கிளவியுங் காட்டுஞ்
 சித்திர மனையாள் மழலையைக் கற்பான்
 நீங்குயின் மழையை மறக்கும்.

செந்தமிழ்ப் புலவர் கூறிய படிநஞ்
 சேயிழை துதலடி துகுப்பும்
 அந்தமா மகரோள் கண்ணெனு முறுப்பு
 மளவினிற் குறைந்துமே பருததுஞ்
 சிந்தையை யுருக்கி யெட்டுநான் கென்னுஞ்
 சீர்பெறு மவயவ வழகு
 விந்தையை விளைக்கப் பித்துறச் செய்யும்
 விண்ணமர் பிரமதே வனையும்.

இன்னபூங் கொடியை யணைந்திடு தருவு
 மினியதா மரைநற வருந்தும்
 பொன்னகஞ் சிறைசேர் பொற்பமர் சுரும்பும்
 புவியுறா தொருவண மினிக்குங்
 கன்னலைக் கறிக்குங் களிறுநீ ரன்றிக
 காசினி வேறெவ ருளரே
 அன்னமும் போக பூமிய ராமா
 னரியென விற்பநீர் நுகர்வீர்.

புலவர் பெருமானாகிய கம்பரால்

“ வில்லொக்கு நுதலென் றுலும்
 வேலொக்கும் விழியென் றுலும்
 பல்லொக்கு முத்தென் றுலும்
 பவளத்தை யிதழென் றுலுஞ்
 சொல்லொக்கும் பொருளொவ் வாவாற்
 சொல்லலா முவமை யுண்டோ
 நெல்லொக்கும் புல்லென் றுலு
 நேருரைத் தாக'வற்றே.” என்று

புகழ்ந்து கூறப்பட்ட சீதையும் இவட்குச் சேடியாந்தர முடைய
எல்ல ளென்றால் இவளுடைய யாழ்கிணையானோ வெடுத்தாக்க
வல்லவன?—ஆதலின் அப்பெண்மணி

“நாற்குணமு நாற்படையா வைம்புல்லு நல்லமைச்சா
ஆர்க்குரு சிலம்பே யணிமுரசா-வேற்படையும
வாளுமே கண்ணு வதன மதிக்குடைகசீழ்
ஆளுமே பெண்மை யரசு.”

(இருவரும் சற்றுநேரம் ஊர்ததையாடாம லிருக்கின்றார்கள்.)

சந்திரசேகரன் — அப்பெண்மணி நமக்குக் கிட்கொளா?

துன்மதி — சந்தேக மென்னவிருக்கின்றது. தடையில்லாமற் கிட்கொளா.
ஆட்சேபணையில்லை. தாங்கள் ஒரு திருமுகம் வரைந்து தூதனிடம்
அனுப்பினால் யாவும் விளங்கும்.

சந்திரசேகரன்.—ஒருவேளை அவ்வரசன் கொடுக்கமாட்டே னென்று
சொல்லி யனுப்பிவிட்டால்!—

துன்மதி — பயப்படாதீர். நமது நால்வகைப்படை யிருக்கின்றன. நான
ஏன நேரிற்போனேன்? ராஜனுடைய பலாபலங்களையுந தெரிந்து
கொண்டுவரத்தான். தாங்கள் இப்பொழுது கேட்டகேள்வியை
முன்னரே ஆலோசித்துத்தான் யான போனேன்.

சந்திரசேகரன்.—யாம் தூதனை யனுப்ப அரசன் சுயமவரம் நாட்டின்
அதில அக்கனனிகை நமக்கு மாலையிடாளையானால்!—

துன்மதி —

“குன்றின் துயர்ச்சி யந்தக குன்றினுக் கறிய வுண்டோ.”

ஆதலால் உமது செளந்தரியமும் செளரியமும் உமக்கு விளங்
காது.—எஃது எவ்வகையாயினும் நீர்புஜபலத்தில வல்லவரென்பது
உலகபிரசித்தமான விஷயம்.

“ஆறியங் கழனி தன்னு ளம்பொடு கணையம் வித்திச
சூழகுடர்ப் பிணங்கண் மலக விளைத்ததின் றொழுதிபபலபேயக
கூழபடு குருதி நெய்யி னிறைச்சிசசோ தூட்டி வென்றி
வீழ்தர வேட்டு நின்ற ரெய்துப” வவளை யையா.

நீர்தா மையா அவளையடையப் போகின்றீர்.—

சந்திரசேகான்:—சரி. தாதனை யனுப்பவேண்டுமே ! நீரிருக்கும்போதே திருமுகம் வரைந்து வைத்துவிட்டால் பிறகு வேறுபிரதி ஒன்றை முதித தாதனிடம் அனுப்பிவிடலாம். வாரும். போவோம் !

(சந்திரசேகரனும் துன்மதியும் போதல்.)

(சுந்தரிவருதல் ; சதுரங்கம் எடுத்துச் செல்லல்.)

இரண்டாமங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம் - III.

முதற்களம்.

இடம்:--காஞ்சியிலரண்மனையில்விடுதியிடம். காலம்:--நண்பகல்.

நடர்:--சச்சந்தன், கனகாம்புஜம்.

சச்சந்தன்:--கனகை! இப்போது சோழநாட்டு மன்னன் சந்திரசேகரன் எனபவனிடமிருந்து ஒரு தூதுவன் வந்திருக்கின்றான்! அது தெரிந்த விஷயந்தானே உனக்கு?

கனகாம்புஜம்:--தெரியாதே! யாருஞ் சொல்லவில்லையே! என்ன விசேஷம்? தூதன் வரவேண்டிய காரியம் என்ன விருக்கக்கூடும்? ஒருவேளை அந்த நாட்டரசருக்குச் சீமந்தமோ! அதற்காகத் திருமுகம் வந்திருக்கின்றதோ?

சச்சந்தன்:--பெண்ணே! சீமந்தமில்லை. கல்யாணக்கடிதம் வந்திருக்கின்றது!

கனகாம்புஜம்:--முன்னேயே கல்யாணமாயிருக்கின்றதே அவருக்கு? ஒருவேளை முதற்றாரநதப்பி யிரண்டாந தாரங் கல்யாணமோ!

சச்சந்தன்:--அப்படியில்லை. கல்யாணமாய்த் தனக்கு இருபத்தைந்து வருடகாலமாயும் புத்திரப் பேரென்பதில்லையாம். அதனாலே நமக்குத் தூதனையனுப்பி--

கனகாம்புஜம்:--இவருக்கு இப்பொழுது குறைந்தது ஐம்பது வயதிருக்குமே! இவருக்கேன இப்பொழுது பெண்சாதி? இரண்டாந தாரத்திற்குக் குழந்தைபிறக்கு மென்பதென்ன நிச்சயம்? இவருக்கிரண்டாந்தாரம் வருபவள் பிறர்முகம் பார்க்கவேண்டிவதுதான்! பன்னிரண்டு பதின்மூன்று வயதுப்பெண்ணைத்தானே கல்யாணஞ்செய்து கொள்வதாயிருக்கவேண்டும். இவர், வயிற்றிற்பிறந்த பேர்ததியைக் கல்யாணஞ்செய்து கொள்வதுபோலவே யிருக்கின்றது! இவருக்குப்பெண்ணைக் கொடுக்கின்றார்களே புத்தியினர்கள்! அவர்கள் கொலைபாதகர்களாகவே யிருக்கவேண்டும். பெண்ணைப்பெற்று இப்படியும் விற்பார்களோ! ஈசா! பெரும்பாவம்! கிழவர்களுக்குத் தான் ஆசையதிகம்! வலியற்றும் பிததுப்பிடித் தலைகின்றார்கள்!

சச்சந்தன்:--கண்ணே! அவர் இரண்டாந்தாரங் கல்யாணஞ்செய்து கொள்வது இன்பமதுபவிக்கிற எண்ணத்தைக் கொண்டனறு! புத்திரவாஞ்சை எல்லாருக்கு முள்ளதுதானே! தனக்குப்பின் தேசத்

தையாள்வதற்கு ஒருபிள்ளை தன்மனைவி வயிற்றிற பிறக்கவேண்டு
மென்றுதான் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளப் போகின்றாராம்.
அதற்காக—

கனகாம்புஜம்:—மனைவி வயிற்றில் இவருக்குப் பிள்ளைபிறக்கவே பிறக
காது. அது நிச்சயம். மனைவி சோரபுருஷனுடன் கலந்து பிள்ளை
பெற்றுக்கொடுக்கலாம்! அவள் பதிவிரதை யாயிருந்தால் அதுவு
மில்லை!—

சச்சந்தன் —பெண்ணே! உலகத்தில் ஐம்பது வயதுடையவர்கள் எத்தனை
பேர்பிள்ளை பெறுகின்றார்கள். நீபெண்பிள்ளை யானபடியால் ஒன
றுந் தெரியவில்லை!—இப்பொழுது அவரனுப்பியிருக்குந் தூதரிடத்
தில் என்ன வுத்தரஞ் சொல்லியனுப்புவது?

கனகாம்புஜம்.—எதற்கு உத்தரமனுப்ப வேண்டும்?

சச்சந்தன்.—நமது சரசாங்கியைக் கொடுக்கும்படி யெழுதி யனுப்பிய
தற்கு!

கனகாம்புஜம்.—தாங்களே எழுதி யனுப்புகிறதுதானே! எனனை ஏன்
கேட்கவேண்டும்? தாங்கள் பெற்றவரானபடியால் உங்களுக்கவளை
விற்க எண்ணமிருக்கிறபோது அப்படியே செய்கிறதுதானே!

சச்சந்தன்.—பெண்ணே! எப்படியிருந்தாலும் உன்னோடு யோசனை
செய்யாமல எந்தக்காரியம் நடக்கும்? நீதான் அவள் நடக்கை
நேரிதன்றென்று முன்பே கூறியிருக்கின்றனையே! யாருக்காவது
கொடுத்தாவிட வேண்டியதுதானே! இனியும் வைத்திருப்பது அவ
மான மல்லவோ நமக்கு?

கனகாம்புஜம்.—அழகானந்தனைப் பார்த்தாளென்றுயான் கூறினால் நீங்
கள் அவள் சோரம் போனாளென்று நினைப்பதோ? நன்றாயிருக
கின்றது! கன்னியருக்கு ஒருவர்முகம் பார்த்தல் தகாதென்று
சா. திரங் கூறுதலினாலே, யான் அவள்நடக்கை நன்றாயில்லை
பென்றேன்! இப்போது அவனைப்பார்த்த குற்றத்திற்காகப் பாழங்
கிணத்திற் பிடித்துத் தள்ளிவிடுவதோ? கன்னிகைகளுக்கு நல்ல
அழகாக இருக்கும் ஆடவரைக்கண்டால், நமக்குப் புருஷனாக மாட்
டானோவென்று நினைப்பது வழக்கந்தானே!

சச்சந்தன்.—நாம் ஏதாவது ஒருத்தரமனுப்பவேண்டும். இதோ இருக்கின
றது அவர்படம்? இதை நமது குமாரத்திக்குக்காண்பித்து அவள்
மனத்தை யறிந்து எனக்குச் சொல்வதன்றி நீயும் உன்னிஷ்டத்
தைத் தெரிவி!

கனகாம்புஜம்:—என் இஷ்டம் யாதிருக்கின்றது! தங்களுக்கெது இஷ்
டமோ அதுதான் எனக்கும் இஷ்டம்! இந்தப்படம் செவவிது!
செவ்விது!! மிகவும் அழகுடைத்து!

(பாடுதல்.)

இராகம் - பந்துவராளி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

அழகுடைத்தம்மா - மிக
அழகுடைத்தம்மா.

அநுபல்லவி.

பழகும் பாவலோ
பகரரிய சீர

(அழகு)

சரணங்கள்.

முகத்தொளியைக காண மூவாயிர நாட்டம்
அகத்திற கொண்டாற்றா னறியலா நோட்டம் (அழகு)

பாலேச சீமாட்டிக்குப்பாரெங்கணுங் விட்டா
சால நனாததிட தன்மையுரைக் கெட்டா (அழகு)

பூரணசந்த்ரனைப் போன்றதைய விடம்
தாரணிந்து வாழத் தக்கவார்தம் படம் (அழகு)

இதைச் சரசாங்கிக்குக் காண்பித்தாற காரியுமிழ்வாள்! நீங்களே
சென்று அவளிடங் கொடுங்கள்! நான மாற்றாந்தாயாயிருந்து அப்
படிச்செய்வது தகுதியன்று! சொந்தத்தாய் எது செய்யினும் பாத
கமில்லை. நான் தங்கள் கட்டளைப்படி நடக்கினும் உலகம பலபல
விதமாக நினைக்கும!

உபசந்தன் — உனக்கே இஷ்டமில்லாத போது அவளுக்கெங்கே விஷ்ட
மிருக்கப் போகின்றது?

கனகாம்புஜம்:—ஒருவேளை அவளுக்கிஷ்ட மிருக்குமோ என்னவோ!
உலகத்தில் தந்தை புத்திசாலியாய்ப் படித்திருக்கின்றானு வென
றும், தாய் பணக்காரனாவென்றும் பெண் அழகுடையனாவென்றும்
உற்றார் முதலியோர் நல்லகுலமோவென்றும் பார்ப்பதுண்டு! முக்
கியமாகப் பெண்மனங்கோனாமலும் உற்றார்வசை சொல்லாமலு
மிருக்கும்படி பார்த்துத்தாய் தந்தையர் தமது பெண்களுக்கு விவா
சஞ்செய்யவேண்டும். குலத்திலே குரங்கையாயினுங் கொள்ளென்
பது உலகில் தொன்றுதொட்டுவழங்கிவரும்பழ மொழி. புதுக்கால்
வெட்டாதே பழங்கால் தூர்க்காதேயென்று கூறுவது முண்டு!

ஆதலால் நமதுவருக்கத்திலேயே ஒருவருக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுப்பது தகுதியென்று தோன்றுகிறது. புது இடத்தில் நமது குமாரத்தியைக் கொடுப்பது உசிதமாய்த் தோன்றவில்லை.—வண்டு சண்பக மலரிடத்திற் சேருமோ?—மேலும் அவர் கிழவரல்லரோ?—இனித் தங்களிஷ்டம். நான் என்னத்திற்குச் சொல்லவேண்டும்?

சச்சந்தன்:—ஆயின் நல்லது! நாம் கொடுக்கமாட்டோமென்று சொல்லி யனுப்பிவிடுவோம்! இனி நமது பெண்ணையாருக்குத்தான் கொடுப்பது? குணசாலியாகவும் போரில் வனமையுடையவர்களாகவும் ஒருவரு மில்லையே! (முகுந்தன்வருதல்.)

கனகாம்புஜம்:—மகாராஜா! தோட்டத்திற் காய்கறி வைத்துக்கொண்டு வேறுவிளைக்கு வாங்குவது போலிருக்கின்றதே! இதோ நமது அருமைத் தம்பியில்லையோ?

சச்சந்தன்:—ஆனாற்சரி. சர்க்கரைப்பந்தலிற் றேன்மாரி பெய்தாற்போலாயிற்று! யான் போகின்றேன்!—யான் மறந்தாற்போல் என்னவோ யோசித்திருந்தேன். (சச்சந்தன்போதல்.)

முகுந்தன்:—சரசாங்கியைக் கேட்கவாவந்தான் னாதன்? அப்படித் தெரிந்திருந்தால் நேற்றே கொன்றிருப்பேனே!

கனகாம்புஜம்:—தம்பி! நீபுத்திசாலியாயிரு! என்னுத்தரவின்றி நீயொரு துஷ்டத்தனமுஞ் செய்யாதே! என்னையல்லாமல் சரசாங்கிக்கு எப்படிக்கல்யாணம் நடக்கப்போகின்றது? நீ ஏன் பயப்படுகின்றாய்? வெந்நீரில் வீடுவெந்துவிடப் போகின்றதா?—

(சிங்காரவல்லிவருதல்.)

சிங்காரவல்லி:—அம்மா! மகாராஜா தங்களை மறுபடியும் பார்க்கவேண்டுமாம். அழைத்துவரும்படி யனுப்பினார்கள்.

கனகாம்புஜம்:—இதோ வந்துவிட்டேன். (யாவரும்போதல்.)

இ ர ண் டா ங் க ள ம்.

இடம்:--காஞ்சியிற்கன்னிமாடத்துப்பூங்காவனம். காலம்:--மாலை.

நடி:--சரசாங்கி.

சரசாங்கி:— (பாடுதல்.)

“ முனிவரும் போக பூமிப்
போகமுட் டாது பெற்றுந்
தனியவ ராகி வாழ்தல்
சாதுய ரதனி னில்லை

கனிபடு கிளவி யாராதங்

காதலன் கவானிற றுஞ்சிற

பனியிரு விசும்பிற் றேவர்

பான்மையிற் றென்று சொன்னான்” என்று

பெரியோர் கூறியது பிசகன்று.—உண்மையே! சந்திர காந்தக கற
களாலாகிய இப்பளிங்கு மண்டபமும் சூரியகாந்தம் போன்றுதகிக
கினறதே!—ஏ! வசந்தமண்டபமே! எனதலைவ ரருகிருந்த காலத்
துததெனறற்காற்றும் சந்திர கிரணமு நினைங்கததிற் பொருத்தக்
குளிர்ந்திருப்பாயே!—மலைப் பொழுதுதான் அரசனினறிக டிடக்
கும் நாட்டிற் குறும்புக்கு நடாத்துவதுபோ லென்னைக் காய்கின
றது.—நீயுந் தலைவன் நீத்தகன்ற இக்காலத்துத்துணையின்றி வதியும
என்னைப் பாலேவனததிற் கொடும்புலி துரத்தலால் யான் உயிர் நீங்
குவேனென்றறிந்தும் மனமிரங்காமற செந்தழலாய்த் தகிப்பதென்
னையோ?—நீங்கள் எல்லாம் எனக்குத் துணையாயிருந்து எனனை
யாற்றுவிப்பீரென்றெண்ணியே யெனதலைவர் என்னைப் பிரிந்தகன
றார்.—நம்பிக்கைத் துரோகிகள்! அவரிருக்கும் வரையில் ஆம ஆம
என்று தலையசைத்து முகமனியம்பி யவர்சென்றதும் எனனைப்பட
முடியாத துன்பத்திறகாளாக்கு கின்றீர்களே?—ஏ! நயவஞ்சகர்
கள்! உங்களை லீணைநம்பித் தலைவரும் விட்டகன்றனரே! அவர்
வரின் கைகட்டி வாய்புதைத்து நிற்பீர்களே!—உமது துர்க்குணத
தை யறிந்திருப்பராயின விட்டு நீங்குவரா?—ஏன் நீங்குவரா?
ஒருகாலும் நீங்கிப்பிரிந்திரார். தனியே துணையின்றி யேங்கும் ஒரு
பெண்ணைக்காயு முமதுவீரத்தை யென்னென்றுரைப்பது?—அவரி
ருகும்போது எனக்கின்பஞ் செய்யுநீங்கள் எனக்கிப்பொழுது
விரோதம் பாராட்டுகின்றீர்களே!—அவர்வந்தவுடன துமதான்
மையெல்லாம் ஒடுங்கி விடுமன்றோ?—ஏ! தலைவா! எப்பொழுது
வந்தென்னை யிப்பாதகர்களிடமிருந்து காக்கப்போகின்றாய்? அர
தோ! தலைவனே!—

(பாடுதல்.)

பையத்தொட டேயென்றன் பாற்கலச விணைநோககி
நையுமிடை யொடியாம னயந்தவிவை மேலோக
லையவென்றே யடிவீழ்வார்க் கபயக்கை காட்டிறறற
றையலகா னென்றுரைக்குந் தலைவாவென் றலைவாவோ.

ஆற்றலசேர் குறும்பையினை யகங்கையாற் றொட்டிந்தச
சீறறமிகுந் தெனைக்கொல்லுந் திறல்யானை வலியடக்கப

போற்றரிய வங்குசமென் பூவிரலி னுகிரலவோ
சாற்றணங்கே யென்றுகாக்குந் தலைவாவென் றலைவாவோ.

சங்கையிலா. தென்றனது தமனியக்குன் றைத்தொட்டே
யிங்கொறறை யூசியின்மே வியற்றுதவ நன்றுமா
லங்கையா லபயாத்த மளித்தேனைப் பார்த்தருளாய்
தங்கம்மே யென்றுகாகுந் தலைவாவென் றலைவாவோ.

தோளணிக னுயிரீங்குந் துயரத்தா லென்றெண்ணி
வாளுடையாய் நினையொவ்வா மருத்துவர்போற் கைபாத்துத்
தாளிடத்து வீழ்ந்தென்னைத் தலைவன்வரப் பார்த்தாறருன்
நாளேந் பிழைத்திருப்பாய் நங்காயென் றுகாததனவே

அழகின்பம் பொருந்துநல் லரியவொரு பெயருடையா
யழகின்பந தருவாயென் றையுரு துனைசசோந்தே
னழகின்பங் கொள்ளுகொள்வே னறிவிலா யென்றெனற
னழகின்பங் கவர்ந்தென்னை யழுமாறு வைத்தனையே.—

(இந்துவதனைவருதல்.)

இந்துவதனை:—(தனக்குள்) இதென்ன அழகுரற் கேட்கினறதே! நமது
தலைவிதான் துக்கிக்கின்றாளோ! ஆம். அவள் தான். யான்சென்று
தேறுதல் கூறுவேன.—(இந்துவதனை சரசாங்கி யருகில் வந்து)
அமமா! எதற்காகத் தாங்கள் இங்குத்தனியேவந்து வருந்து கின
றீர்கள்?—

சரசாங்கி —

(பாடுதல்.)

இராகம - முகாரி. தாளம் - அடதாளசாப்பு.

கண்ணிகள்.

சகியே நானிந்த ஜெனன மெடுத்தேன் வீனாயச
சஞ்சலபபட் டேமனந்
தயங்குகின்றே னேதினரு
சாற்றுவாய் சாற்றுவாய் சாற்றுவாய் சாற்றுவாய்.(சகியே)

இந்துவதனை:—

சாற்றுவ வென்ன வம்மா சாரு மின்ப துன்பமுரு
சமரசம தாயெங்குஞ்
சகத்திலெவர்க் குந்தங்குந்
தையலே தையலே தையலே தையலே. (சாற்று)

சரசாங்கி:—

சென்ற விடத்தி லுற்ற செய்தி யொன்றுங் காணேனே
சித்தமயங்கு மென்செய்வேன்
சேயிழையெப் படியுய்வேன்
தேர்கிலேன் தேர்கிலேன் தேர்கிலேன் தோகிலேன்.(சென்ற)

இந்துவதனை:—

எப்படி யெப்படி யென்றே யேங்குவ தேனோ வமமா
ஏதுங்குறை வராதும்
ஏந்தலுக்கே யெப்போதும்
எண்ணுவாய் எண்ணுவாய் எண்ணுவாய் எண்ணுவாய். (எப)

சரசாங்கி:—

வினாவில் வருவே னென்றே வேந்தரு மேகினார்
வீணுரை யோமானே
விளம்பிடு வாய்செந்தேனே
மேவுமோ மேவுமோ மேவுமோ மேவுமோ.(வினாவி)

இந்துவதனை:—

விளம்புவ வென்ன வம்மா மெய்யாய் நின்மீ தென்றும்
வேட்கையுற் றவர்வர
வெகுநாட்செல் லுமோஸ்திர
மீளுவார் மீளுவா மீளுவா மீளுவா. (விளம்பு)

சரசாங்கி:—கண்ணே! நான் எப்பொழுது என்பிராணநாதைரைப் பார்க்
கப்போகின்றேன்? அவர்பிரிந்தது முதல்துக்கம் அளவில்லாமற
பெருகுகின்றதனாலே யான்மிகவும் நைந்துருகு கின்றேனே! இஃ
தேனோ?

இந்துவதனை —அம்மா! உலகத்தில் ஸ்திரீகள் புருடருடன் அறுபவிக்கும்
இனபம் ஒருதிவலையாக, அவரது பிரிவால் வருந்தாதுநபம் கட
லினுமதிகமாயிருக்கின்றது! மாதர்களிடம் பிரிவிடத்துததுக்கந
தோன்றுவதன்றி ஆடவரிடம் அதுமிகுதியும் புலப்படுவதில்லை!
அவர்கள் தமது நாயகிகள்மேற் கடலினு மிகுந்தகாதல் கொண்ட
விடத்தும் உருகின பொன்னிலுற்ற நீர்ப்புள்ளிபோல அதனை வெளி
யிற ரோற்றுவிக்காது அடக்கும் வல்லமையுடையர்களாயிருக்கின
றார்கள்! அவர்கள் தாமே தேறுதலடைவதே யுசிதமாகத்தோன
றுகின்றது!—ஒருவேளை இத்துன்ப மிகுதியாலிறந்துபடும்படியும்
நேரிடும். பிறகு இம்மையோடு மறுமைப்பயனு மின்றிக்கணவனுக்

குத்திங்கிழைத்த தன்மையுமுண்டாகும்! அவரும் தங்களையதிசீக்கி
ரத்திற பார்க்கக்கூடுமென்றே தோன்றுகின்றது! ஆதலின தாங்
கள ஆற்றியிருப்பதேதகுதி. அம்மா! தேகமுமுவதும் பசலை பர
விறறே!

சரசாங்கி:—

(பாடுதல்.)

“இலையா ரெரிமணிப்பூ ணேந்து முலையுஞ்
சிலையார் திருநுதலுஞ் செம்பசலை மூழக
மலையா ரிலங்கருவி வாள்போல மின்னுங்
கலையாரதீஞ் சொல்லினாய் காணார்கொல் கேள்வா.”

“பிறையார்திருநுதலும் பேரமருண் கண்ணும்
பொறையார் வனமுலையும் பூமபசலை மூழக
நிறைவா ரிலங்கருவி நீள்வனாமேன் மின்னுந்
கறைவேலுண் கண்ணினாய் காணார்கொல் கேள்வார்.”

“அரும்போ வனமுலையு மாடமைமென் றேருந்
திருந்தேர் பிறைநுதலுஞ் செம்பசலை முழக
நெருங்கா மணியருவி நீள்வனாமேன் மின்னுங்
கரும்பாரதீஞ் சொல்லினாய் காணார்கொல் கேள்வா.”

(ஏமவதிவருதல்.)

ஏமவதி.—அம்மா! சுகுணர்வந்திருக்கின்றார்.

சரசாங்கி:—வரச்சொல் (ஏமவதிபோதல்.) இந்துவதனை! நீசெல். இதோ
வருகின்றேன்.— (இந்துவதனைபோதல்.)

ஐயோ! இந்துவதனை! யான் என்னடிசெய்யப் போகின்றேன்?
என்னங்கமெல்லாந் தழலா யெரிகின்றதே!—

(எழுந்துசோலையூடே நடந்துசெல்கின்றாள்.)

(பாடுதல்.)

காவிடத்து மலரகத்து மதுநுகர
வினாந்துசெலுங் காமா வண்டி
நாவிடத்துப் பொய்யுரைத்து நகரகன்ற
நாயகனுந் நடைகண் டேபல
பூவிடத்துந் தேனுணவி னுமையிகழந்தா
னென்னுது பொலிவு கூர்ந்து
கோவிடத்தென் வருத்தமெலாங் கூறியவா
வரச்செய்து கோலஞ் செய்வீர்.

கைமமாறு கருதாதில் வுலகினாககுத்
 துணைபுரியுங் காராமே கங்கா
 ளெமமானுக கென்வண்ண முரைத்தருளி
 யவாவரநீ ரீண்டு வந்தா
 லுமமாலே மயிலடைபு மனககிளாசசி
 யெனதாசுமுண்மை யீது
 பெமமானு மயிலென்பான யானுமதை
 யொத்திருப்பேன் பெரிது மன்றே.

உயிராததுணைவன் கூறுமொழி கூறியெனைப
 பரிகசித்தே யுவகருந தததா
 யயாததனையோ வத்தொழிலை யல்லாககா
 லவன்பிரிவை யறிகி லாயோ
 செயிராததெதுவுஞ் செப்பாதே செவ்வியுணர்ந்
 தணுகின்றன் றேவி யின்னு
 முயிராத்திருக்கின் றுளெனநீ புரைத்தவனை
 யிவ்விடத்தி னுறசசெய வாயோ.

ஏ! தத்தாய்! நீ குணமாலையினது கிளியாபாப்போன்று தலைவன
 நலவரவைத் திரும்பிவந்து கூறுமாற்றலுடையை யல்லையாயினும்
 இஃதொன்றையாயினுஞ் சொல்லுதி.

“ வந்தெ னைக்கரம் பற்றிய வைகலவா
 யிந்த விபபிற விககிரு மாதரைச
 சிந்தை யாலுநதொ டேனென்ற செவ்வரந்
 தந்த வாராததை திருசசெவி சாற்றுவாய்.”

“ ஈண்டு நானிருந் தின்னுயிர மாயினு
 மீண்டு வந்துபி றந்துதன் மேனியைத்
 திண்ட லாவதோர் தீவினை தீவரம்
 வேண்டி னுடொழு தென்று விளம்புவாய்.”

நீ சின்வாயிலாக அவருரைத் தனவற்றிற்குச் சாட்சியாயிருந்தா
 யாதலால் நீதான்சென்று ஞாபகமூட்டவேண்டும். சீக்கிரஞ் சென்று
 வருதி.—

(பாடுதல்.)

இராகம் - புன்னகவராளி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

என்று காண்பேன் என்றன் நெஞ்சமே - நான்
என்று காண்பேன் என்றன் நெஞ்சமே

அநுபல்லவி.

ஒன்று மெனை விட்டு

நீங்கி

அன்று சென்ற அன்பர்

தம்மை (என்று)

சரணங்கள்.

மீள மீள வந்தே

மத

வேளும் போர்செய் கின்றா

நெரு

நாளு மோர்பு கமா

கவே

நீளு மென்ம னாளர்

தம்மை (என்று)

கத்துங் கடல் சூழ்பு

வியி

லெத்தி சையி லுற்றிட்

டாரோ

நித்த மெதிர் பார்த்து

மந்த

வுத்த மர்தாம் வரக்

காணோம் (என்று)

ஆசி லாநன் மணம்

வீசும்

வாச மலர்ச சோலை

யிலுல்

லாச மிஞ்ச வேந

யந்த

நேச விசு வாசர்

தம்மை (என்று)

ஏ! மனமே! மனமே!! நீ எங்கிருக்கின்றாய்?—அன்றவருடன
சென்ற நீ இன்றும்வந்தாயில்லையே!—செய்குன்றே! இயற்கைக்
குன்றைக் குழைவிக்குந் தோளான் என்று வந்து கவலை தீர்ப்பான்?
மாதவிக் கொடியே!—உன்னைப்பார்க்கப் பொருமையெழுகின்றதே!
நீயரசைவிட் டகல்வதின்றோ?—அந்தோ!—

(சரசாங்கி துக்கித்துக்கொண்டே பொதும்பரின் கண் மறைகின்றாள்.)

சுதுணன்:—(கடிதம் ஒன்றைப்பிரித்து வாசித்தல்.) ஆ! இதென்ன சரசாங்
கியைக்குற்றமுடையவளென்றும் வியபிசாரியென்றும் கூறியிருந்
கின்றதே! யாரிதை எழுதினது? என்னுண்பனா? அழகானநதனா?
அவள்புருடனா? நன்று! நன்று!! சித்தப்பிரமையோ! ‘அன்பில்லா
தவள்’ அவள் தும்மை நினைந்து நினைந்து உருகுவது அன்பில்லா

மையோ? இறக்கவேண்டியதா? ஐயோ! ஐயோ!! என்ன விபரீதம்! காலத்துக்குத்தகுந்த புத்தியா? யான்கொல்லவேண்டும். நானாகொல்வது? சுற்பிற கரசியை! பதிவிரதாசிரோமணியை! இதைக்கண்ணாரக்கண்டதைவிட ரவுரவாதிரசமும் அதுபவிக்கவேண்டியதில்லையே! 'அரத்த அடையாளமனுப்புவது' ஐயையோ! பிறகென்ன எழுதியிருக்கின்றது?—'எனக்குரிய சோழனாயின் இதுபுரியாமலிராய்.' இதென்னகாலக்கேடு. எனன வன்னெஞ்சம! யோசனையழிந்ததோ? பெண்சாதியைக் கொலைபுரிவது. நன்று! நன்று!!—பிறகு-- 'தடையிலலாமற்செய! தாமதம் வேண்டாம்' அவளே நினைப்பினொடர்நதுவருமபடி அவளுக்குக் கடிதமெழுதி யிருக்கின்றேன்.'—நனமை நினைப்பவர்களுக்கும் அறநெறி வழுவாதிருப்பவர்களுக்கும் தண்டனை யிதுவோ! ஈசா!—சரசாங்கி அதோ வாடியமுகத்தோடு வருகின்றாள்! யான் என்ன செய்யப்போகின்றேன். எனக்கொன்றும் புலப்பட வில்லையே! (சரசாங்கிவருதல்.)

சரசாங்கி —சுகுணரே! என்னவிசேஷம்?

சுகுணன்:—விசேஷமொன்றுமில்லை. அழகானந்தரிடமிருந்து ஒருகடிதம் வந்திருக்கின்றது!

சரசாங்கி.—கடிதமா வந்திருக்கின்றது? எங்கே! (சுகுணன் கடிதங்கொடுக்கக்கண்ணிலொற்றி முத்தமிடுகின்றாள்.) எனது நாயகரது க்ஷேமலாபங்களைக் குறித்தகடிதமோ? ஐயோ! எத்தனை நாளாக இப்பேர்ப்படி . கடிதம் வராமல் துக்கித்திருந்தேன்! இதைக்கண்ணுற்றயான் சந்தோஷ சாகரத்திலாழ்ந்தேன்! அவர் செளக்கியமாயிருக்கின்றாரென்பதற்கிஃது ஓர் அறிகுறியே யன்றோ? ஆம். (பிரித்துவாசிக்கின்றாள்.) "உனது தகப்பனார் அன்னிய தேசம்போம்படி ஆஞ்ஞாபித்ததினாலுண்டான வருத்தத்திற்கு மேலான பெருந்துன்பத்தை உன்னைப்பார்க்காததனால்டைகின்றேன்! உனக்கத்தன்மையில்லையோ? யான் திருவக்களாயிலிருக்கின்றேன். நீ சுகுணனைப்பின்பற்றிவரின நாமிருவரும் ஒருவரையொருவர் கண்ணுறல்கூடும்.—

உனது நன்மை நாடுகின்ற

“ அழகானந்தன். ”

சுகுணரே! அவரே கட்டளையிட்ட பின்னரும் அவரைப்பாராமல் ஒருதினமும் ஆற்றியிருக்கமுடியாது! அவரையுடனே யான் பார்க்கவேண்டும்! இல்லாவிடில் எனதுயிர் நீங்கும்! சுகுணரே! திருவக்கரை எவ்வளவு தூரமிருக்கும்?

சுகுணன்:—அம்மணி! இரண்டு காதழிருக்கும்! அதுவும் அதிமென்றே எண்ணுகின்றேன்!

சரசாங்கி:—நீர் எனக்குத் துணைவரவேண்டும்! நீர் அருணோதயத்திற்கு முன் என்னைக் காணும்படி நம்துமரகோட்டத்தின சுண்வநதிருக்க வேண்டும்!

சுகுணன்:—அங்ஙனமே வருகின்றேன். (சுகுணன்போதல்.)

சரசாங்கி:—யான் சுகுணருடன் புறப்பட்டுப் போவதைப்பற்றி நமது தோழி இந்துவதனையுடன் கூறுவோமா!—அவள் யாருடனும் சொல்லமாட்டாள்! நமக்கொத்த தோழியல்லளோ!—

(இந்துவதனைவருதல்.)

இந்துவதனை! நீகூறியபடியேயான் என் பிராணநாதரைப்பார்க்குஞ் சமயம் நேரிட்டிருக்கின்றது! இதோபார்த்தாயா கடிதம்? யான் நாளைவிடியற்காலம் சென்று அவர்பாததரிசனஞ்செய்யும்படி நிச்சயித்து விட்டேன்!

இந்துவதனை:—அம்மா! யார்கூடவருவது! சுகுணரோ? புருடர்களோடு தாழ்தனியே போதல் தகுதியன்றே! யானும் தங்களோடு வருவேன்! இந்தவரம்மாத்திரம் கொடுக்கவேண்டும் அம்மணி!—

சரசாங்கி:—கண்ணே! இந்துவதனை! நீகேட்கத்தகாத வரமல்லவோ கேட்கின்றாய்? நீவேறு எதுவேண்டுமாயினுங் கேள்! தடையின றிக்கொடுக்கின்றேன்! அதுமாத்திரங் கேட்காதே!

இந்துவதனை:—ஏன்மணி?

சரசாங்கி:—பெண்ணே! நீபுத்திசாலி யல்லையோ! நான் சொல்வதைக் கேள். சுகுணரிடம் இவ்வளவு நாளாகப் பழகுவதனால் அவர் என்னைத்தங்கை போலெண்ணியிருப்பது உனக்குத் தெரியவில்லையே! அவரை நம்புவதற்குற்றமேயில்லை. ஆதலின்யான் அவருடன்போகலாம். நீ ஏன்வரவேண்டும்? நீசுகமாய் அரண்மனையிற் காலத்தைக் கழிப்பதை விட்டுவிட்டு என்னைப்பின்பற்றி வருவேன் என்கின்றாயே! எந்தலைவிதி யான்போகவேண்டி யிருக்கிறது!

இந்துவதனை:—அம்மா! என்னைவிட்டுவிட்டா போகப்போகின்றீர்கள்? கம்மைப்பிரிந்து நான் எப்படி யுயிர்தரித்திருப்பேன்! நீங்கள் கல்லிலுமுள்ளிலும் நடந்து செல்லநான் அரண்மனையிலிருப்பதோ? யானும் வருகின்றேன்!

சரசாங்கி:—கண்ணே! உன்னைப்பிரிவதில் எனக்குத் துக்கமில்லையோ? ஆயினும் எனசெய்வது? யான் ஒருவருக்குத் தாரமாயினபோது அவருடைய சுகதுக்கத்திற்குத் தக்கபடி நடக்கவேண்டி யிருக்கிறது! வருந்தாதே! நீ. இங்கேயேயிரு!

இந்துவதனை:—யானும் வருகின்றேன்!

சரசாங்கி:—எத்தனைவிதமாக எடுத்துச்சொன்னாலும் நீ தெரிந்துகொள்வ தில்லை! இன்றிரவு எப்படிச் சுழியப்போகின்றது எனக்கு? நீ என னுடன்வந்தால் அதுவசைச்சொலன்றோ? “ஊழ்வினை யுருத் துவந்தூட்டு” மென்பதற்கேற்ப யானதுபவிக்கின்றேன். நீகளி யோடுகொஞ்சிக்குலாவிக் கொண்டிரு !

இந்துவதனை:—வருகின்றேனே !

சரசாங்கி:—என்மேற் பட்ச மிருந்தால் என் சொல்லைத்தடுப்பாயோ! யான் போகின்றேன்! (சரசாங்கிபோதல்.)

இந்துவதனை:—நீ என்னை விட்டுப்பிரிந்தாபோகப் போகின்றாய்? தாயே! (பாடுதல்.)

இராகம் - பைரவி. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

தாயே யுன்னைப் பிரிந் தாலே-உயிர்
தரித்திருப்பனோ புவி மேலே. (தாயே)

அநுபல்லவி.

நீயென்னை யொருபோதும்
நீங்கவிடாயே
நீதியோ வீது ாப்பாய் (தாயே)

சரணங்கள்.

கந்த மலர்ச் சோலையிற
சந்ததமுந் தான் சென்று
பந்தினை யாடுவமே (தாயே)

பாலேபபழித்த மொழி
யாலே பணிததருளுங்
கோல்ங் காண்பதெக் காலம (தாயே)

பொங்கும பணிகள் நின
தங்கந் தனிலே யென்றுந்
தங்கப பூட்டுவ தென்றோ (தாயே)

[இந்துவதனை யென்று ஓரினியமெனகுரல் விளிக்க
என்றலைவி மனமிரங்கி யென்னையழைத்தாளோ வென்று
சுததமெழுந்த திசைநோக்கி விரைந்துஇந்துவதனைசெல்கின்றாள்.]

மூ ன் று ங் க ள ம்.

இடம்:—ஒரு மலைச்சாரல். காலம்:—காலை.

நடர்:—குணநிதி, விக்கிரமன், வீரசேனன்.

விக்கிரமன்:—அப்பா! மூன்று தினங்களாக மழைவிடாமற் பெய்துகொண்டிருந்ததனால் நாம் நமது குகையினின்றும் வெளிப்படுவதற்கும்கூடாமையாயிருந்தது. இன்று மழை சற்று நின்றிருக்கின்றமையால் வெளியிற் புறப்படும்படி எங்களுக்கெண்ண மிருக்கின்றது.

வீரசேனன்:—ஆம். யானும் எந்தமையனோடு செல்வேன். எங்களிருவருக்கும் விடை கொடுக்கவேண்டும். தந்தையே!

குணநிதி:—உங்களது வேண்டுகோளைத் தடுப்பதற் கியாதுங் காரணமின்மையின் நீங்கள் போய்ச்சுற்றிப்பார்த்து வரலாம். மழைபெய்து நின்றிருக்கின்றமையால் நீங்கள் வேட்டையாடுவதில் அதிசாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும். மீகுந்த ஞாபகமிருக்கட்டும். மழையால் வருந்திப் பதுங்கியிருக்கும்பன்றி முதலிய மிருகக்கூட்டங்கள் எல்லாம் இனாதேடி வெளிவருங்காலமானபடியால் நீங்கள் மிகவும் தாமசப் படுவீர்களாயின் யான் சந்தேகப்பட்டு நும்மைத் தேடிவ வேண்டி நேரிடும். ஆதலால் அதிசீக்கிரத்திற் றிரும்புங்கள்.

விக்கிரமவீரசேனர்கள்:—அப்படியே தடையின்றி வேட்டையாடிவருவோம்.

(பாடுதல்.)

இராகம் - பியாகடை. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

வேட்டை யாடி வருவோம் - நாமவன

வேட்டை யாடி வருவோம்.

அநுபல்லவி.

காட்டினில் வாழ்

கின்ற

கனவிலங் கினம்

பொன்ற (வேட்டை)

சரணங்கள்.

பார்த்துப் பதுங்கி யெதிர் பாயத் தனது வன்

யார்த்தெழு சினமடங் காம லுழலும் புலி (வேட்டை)

பரும்பனைக் கருநிறம் பழுத்த குடாவடி

தருவிலு மேறுநுந் தன்மை யுள கரடி (வேட்டை)

வகா தந்தத் தினது வலியிற் பிளப்ப தன்றி
உகர முடன் மனித ருளங்கலங் கசசெய் பன்றி (வேடடை)

நாங்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ளுகின்றோம். • (போதல்.)

குணநீதி—நாமக்கு நன்மையுண்டாகுக!—(ஆகாயத்தைச் சுற்றித்திரும்பிப்பார்த்தது) நாம் சச்சநதமகாராஜாவால் அநியாயமாக நாட்டைத் துறந்து இவ்விடம் வரும்படி நேரிட்டகாலமுதல் இன்றைத் தினத் தைப்போலும் மனக்களிப்பைத்தரும் நாள் ஒன்றையாயினுங் கண்டோமில்லை! ஆ! ஆ! நமது பலவகைச் சிறப்பமைந்த நகரத்தை விட்டு, மலைகளடாந்த இச்சாட்டில் தனிபே குகையில், குருவிக்கூண்டிற சஞ்சரிப்பதுபோற் சஞ்சரித்துக்கொண்டு, அறுசுவைப் பதார்த்தங்களோடுண்டு, திவ்யமான வஸ்திரங்களைத்தரித்து, செம்பஞ்சணையிற் றுயின்றநாம், ஐவன அரிசியையும் தினைமாவையும் புசித்து, சுணைநீரைக்குடித்து, வேடரைப்போற் பரண்மேற்றுயில் கின்றோமே, என்று எண்ணி எண்ணிவிதியை நொந்து வருந்தியிருந்தது அறிவினமையென்று இன்றன்றோ கண்டறிந்தேன். இனி இவ்வெண்ணங்கள் எல்லாம் என்னைவிட்டகலு மென்பதற்கையமு முண்டோ! எனமனம் எப்படி இம்மலைகளால் வசிக்கப்பட்டது! ஆ! ஆ! யான் இதுவரையிலும், உயர்ந்த துயர்ந்ததென்றெண்ணியிருந்தேனே, அப்பேர்ப்பட்ட நகரத்தில் வசிக்கும்போதும் இன்று அடைந்ததுபோலும் மனக்களிப்பை என்றாவது அடைந்ததுண்டா! இங்கு நுகருந் தேனும் தினைமாவும் சுணைநீரும், பாயசம் பச்சடியோடருந்து முணவிலும் எத்தனை மடங்குமேலானதென் றறிந்தேன்!—நான்குபக்கங்களிலும் உன்னதமான மலைகள்பொருந்த அவையிறநின் இடைவெளியில் சூரியன் பிரகாசிப்பதும், நமது குகைக்கு எதிரில் இருக்கும் பள்ளத்தாக்கில் தேங்கிநின்ற ஜலத்தில் தோன்றும் அவனது பிரதிபிம்பமும் என்ன மனப்பூரிப்பையுண்டாசுகுகின்றது! ஆகாயம் யாதொரு மாசுமில்லாமறநோன்ற, கருநிறங்கொண்ட மலைகளிற்பொருந்திய மரங்களெல்லாம் மழையாற குளிராது ஒரேபசையாய் நீர்த்துளிசளைத்துளிர்ந்து, வரிசைவரிசையாய் அடர்ந்த கொடிசுளோடிணைய, சூரியனிலுற்றின்மேற் றுலங்குவதும், தாழ்வாரங்களெல்லாம் சிறுசெடிகள் நெருங்கவிருப்பதும் காணத்தக்கதே!—சுணைகளினின்று நீர் பெருகுவதாலாகிய வோசையினது எதிரொலி இடியோசையினும் பதின்மடங்கதிகமே! மலையினின்றும மாலைபோ லிழிந்துவரு மிக்கான்யாற்றில், பாறைகள் மேற்பட்டு ஹாயெழச்சிதறித்துளித்துவரும் ஜலப்பெருக்கும் சிறிது காலத்திறகுறைந்து, சுணைக்கால் அளவாகவோடி, வெண்மையாகிய பெருமணற் சிறுகுவைகளைத்தோற்றுவித்து, சிறுகூழாங்கற்களையுருட்டிச்செல்வதும், இருமருங்கும் வெளிநிலங்களினின

பெந்தஜலம், அவ்யாற்றின் கரைகளைச் சிறுகால்வாய்க ளாகக்
யிருப்பதும் எவ்வளவுமனத்தைப் பரவசப்படுத்துகின்றது! மழை
யைக்கண்டு மகிழ்ந்த மயில்கள் இன்று ஒடுங்கி ஒருபுறமாய்ச்செல்
வதும் கிளிகள்பறந்துலாவுவதும் வெகுவிநோதமே! இலைகள்
தளிர்ந்த கிளைகளடர்ந்ததேக்கு வேங்கை சந்தன அகில் மரங்கள்
திவ்யபரிமளத்தை நிரப்புவதும், அவைகளே தமக்குற்ற துணை
யெனநம்பி மிகவுல்லாசமாக மந்திகள் கடுவனோடு ஊடிக்கூடி ஊச
லாடுவதும் என்கண்ணைப்பறிக்கின்றது! உலகில் உயிர்கள் பெற்ற
வர்களை விடத்தம்மை வளர்ப்பவர்களிடத்திலும் தாமுறையுமிடத்
திலும் இயற்கையாய் அன்புபாராட்டுவதும் வழக்கமோ? ஆம்.
இஃதென்னை? நாமே அதற்கிலக்கியமாயிருக்க, இக்குரங்குகள் தாமு
றையுமரங்களைத் தமதுதந்தை தாய்போலுங் கருதிமேலேறித் தழு
விக்குதித்து விளையாடுவதை யறிந்தேனில்லை! நாம் ஒருபிரபுவாயி
ருந்தும், சச்சந்தன் எனக்குத் தீங்கிழைத்ததற்கவனை யென்னைப்
போலுந் துக்கமதுபவிக்கும்படி, அவனது ஆண்மக்களிருவாயுங்
கவர்ந்துவர, அவர்களும் என்னைத்தந்தையென்றே கருதி என்னி
டம் அன்புபாராட்டவில்லையோ! இஃது உலகியல்பே போலும்!
நாழிகையுமாய்விட்டது. தினைப்புனத்தைப்பார்த்துத் திரும்புவதற்
குட் சென்ற ராஜகுமாரர்களும் வந்துவிடுவார்கள்! இன்று மிகுதி
யும் மனக்களிப்போடிருப்பதன்றி வலதுதோளும் துடிப்பதனால்
ஏதோ நன்மையடைய ஏது உண்டெனத்தோன்றுகிறது! ஆனால்
எனது சிற்றறிவிற்கு ஒன்றும் புலப்படவில்லையே! ஈசரசங்கற்பம்
எவ்வண்ணமோ? அறிவோம். (போதல.)

நா ன் கா ங் க ள ம்.

இடம்:—திருவக்கரைக்குச் செல்லும்வழி. காலம்:—முற்பகல்.

நடர்:—சுதுணன், சரசாங்கி.

[சரசாங்கி ஆண்வேடம் பூண்டிருந்தல்.]

சரசாங்கி:—சுதுணரே! சற்றுநில்லும்! ஐயோ! இதென்ன என்வலக்
கண் துடிக்கின்றது! வயிறெரிகின்றது! என்மெய்யுமனமும் நடுங்
குக்கின்றனவே! இவையெல்லாம் துர்க்குறிகளே! இவையென்ன
தீமையை விளைக்குமோ? தெய்வமே! என்பிராணநாதருக்கு யா
தொரு தீங்கும் நேரிடாவண்ணம் காவாயோ! ஐயோ!—

சுதுணன்:—ஒன்றும் அவருக்கில்லை. அம்மணி!

சரசாங்கி:—சுதுணரே! இன்னும் திருவக்கரையையடையவில்லையோ? இன்
னும் எத்தனை நாழிகைப்பொழுதிற் சென்றுசேரலாம்? மிகச்சமீப

மென்றீரே! சுருணரே! என்ன உமதுகண்கள் நீருகுக்கின்றனவே!
பெருமூச்சுவிடுகின்றீரே! உமது நாநீரின்றித தழுதழுககின்றதே!
பேசும்படி நினைத்தும் பேசமுடியவில்லையே! முகம் வெளுத்திருக்
கின்றீரே! என்வேண்டுகோளுக் கிரங்கி யுண்மை யுரையீரோ?
ஐயா! சுருணரே!

சுருணன்:—ஈதோ ஒருகடிதம்! விஷயத்தைச் சொல்லவும் நாவெழுவில்
லையே! (கடிதங்கொடுக்கின்றான்.)

சரசாங்கி:—இதென்ன எனது பிராணநாதர் சையெழுத்திருக்கின்றதே!—
(கடிதம் வாசித்துத்திகைத்து நிற்கின்றாள்.)

சுருணன்:—(தனக்குள்) ஐயோ! இக்கடிதங்கண்டதும் பாதியுயிரிழந்தன
ளே! இன்னும் வாளால லீசிச்சொல்வதோ?—யான் ஜானகியைக்
காட்டில் விடும்படிசென்ற இலக்குவனே யாயினேனே!

சரசாங்கி:—யானோ கற்பிற்றவறினவள்? ஈசா! நீயறிவாய்! பெண்
னாய்ப்பிறந்தவர்களில் யான்படும் பெருந்துயர் மறுபவிப்பவர்
களுமுளரோ?—

சுருணன் —ஐயோ!—

சரசாங்கி:— (பாடுதல்.)

“கைகேசி மனந்திரியக் கற்பித்த கூனியைப்போன்
மையாரகண் மடவாரோ மைந்தரோ மண்ணுலகி
லையாவென் காதலனை யாரோவிக் காரியத்தைச்
செய்வாயென் றிப்பொழுது சிந்தையுறக் கற்பித்தார்.”

சுருணன் —அம்மா! இவையெல்லாம் ஊழ்வலி!—

சரசாங்கி.—ஐயா! சுருணரே! நீரென்னசெய்வீர்!—என்னை உலகமெல்
லாம வெறுத்திருப்பதன்றி என்னைக் கைப்பிடித்த கணவனும்
வெறுக்கவும் விதிநேர்ந்தது! நீர் இனிச்சற்றுந்தாமதியாது நுமது
நணபர்கட்டளையை நிறைவேற்றும்படி நுமது வாளைக் சையிலெ
டும்! யானும் அவரெண்ணப்படி நடக்கவேண்டுவதுதான்! யானுந்
தலைகுனிந்தேன்! இனித்தாமதிக்கவொண்ணாது! சுருணரே! எடும்
ஐயா உமதுவாளை! என்வேண்டுகோளுக் கிரங்கினீராயின் உமக்
குக் கோடிபுண்ணியமுண்டு.

சுருணன்:—அம்மணி! தம்மையோ என்வாளாற் கொல்வது? பதினான்கு
லகமும் அச்செய்கையால் வருமெனினும் அத்தொழில்புரிய மன
வொற்றுமைப்படேன்!

சாசாங்கி:—சுகுணரே! யான் அவரெண்ணப்படி நடக்கச் சித்தமாயிருப் பினும் தற்கொலைபுரிய மனமெழவில்லை! உமது நண்பர் விருப்பத் தைநிறைவேற்றவும், எனதுவேண்டு கோளுக்கிரங்குந் தன்மை யைக் காட்டும்படியாகவும் உமதுவாளை எடும்! யானே கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேனே! உமதுகுக்கெடுதி யிதனாலொன்றும்வராது!—

சுகுணன்:—அம்மா! நீங்கள் பதினாயிரமுகத்தா னுரைத்தபோதிலும் யான தற்குடன்படவேமாட்டேன்! பின் ஏன் தங்களை இவ்விடத்திற்கழை த்துவந்தேனென்று கேட்பீர்களாயின், என நண்பர், தாங்கள் அரண் மனையிலில்லாதிருப்பதைக் கேட்டனராகில், யான் அவர்கட்டளை யைநிறைவேற்றினேனென்று நினைக்கும்படியாகவும் ஒருகாலத் தில் தாம் செய்தசெய்கையைக்குறித்து அவர் வருந்தும்போது அவ ரிடந்தங்களை யொர்ப்புவிக்கும் பொருட்டிம செய்தனனேயன்றி வேறன்று.

சாசாங்கி:—சுகுணரே! இந்த அற்பவிஷயத்திற்காகவா பொய்கூற வேண்டும்? அரிச்சந்திரன் ஒருபொய்க்கு அஞ்சித்தனது மனைவியை விற்றதன்றி அவளையும் கொல்லும்படி துணியவில்லையோ? யானி ருந்தென்ன? இறந்தென்ன? இந்தத்தேகம் யாருக்குரியதோ அவ ரேவெறுக்கும்போது நீர் ஏன் என்னுற்பொய் கூறவேண்டும்? தாம தப்படாமல் என்னை நுமதுவாளுக்கிரையாக்கிவிடும்! சற்றுத்தயை புரியும்! ஐயா! உம்மைவணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேனே!

சுகுணன்:—அம்மா! இது பொய்யாகாது.

“பொய்ம்மையும் வாய்மை யிடத்த புராதீர்ந்த
நன்மை பயக்கு மெனின்” என்று

தமிழ்வேதம் முறையிடுகின்றது! பொய்கூறிலும் மெய்யேயாம்!

சாசாங்கி:—ஐயா! நீர்யான்வருந்துவதற்கும் இரக்கமடையாது எனக் குதழீங்கிழைக்கின்றீர்!

சுகுணன்:—ஐயோ! யானிருதலைக்கொள்ளியிடத் தெறும்பைப்போல அக ப்பட்டுக் கொண்டேனே! ஈசா! அமமணீ! நுங்காதலா தமது புத தியின்மையைக்குறித்து, ஒருகாலதது நும்மை நினைதது வருந்தி யிறக்கவேண்டிவரும்! அப்பொழுது என்னையவரே கோபிக்கவும நேரிடும்! கணவற்குத் தாமிறந்தும் துன்பங் கொடாமலிருப்பது கறபுடைய மாதர்கடனாடலின் யான்கூறுவதைச்சிறிது செவிசாய்த் துக்கேட்க வேண்டும்!

சாசாங்கி:—என்ன சொல்கின்றீர்?

சுகுணன்:—அவர் தம்மை அழிச்சுக்கிரத்திலேயே தேடிவருவதற் கிடமிருக் கின்றது! அது கரதலாமலகம்போல் என்னறிவிற்குத தோன்று

கினறதாதலின் தாம் இங்கு என்மாளிகையில் அவனாக்கானும் வரையில் இருந்தருளவேண்டு மென்பதே! இங்கு இருக்குந்தோழியர் சிலதியர் யாவரும் தம்மீது மிகுதியும் அன்புபாராட்டுவார்கள். (அவள்முகஞ் சுளித்தலைநோக்கி) அம்மணீ! சீதை வான்மீக ராசசிரமத்திலிருக்க வில்லையோ!

சரசாங்கி.—ஐயா! நீர்கூறுவ துண்மையே! அவள் கணவன் கட்டளைப் படிநடந்தாள்! யான் நடப்பதற்குக் கொடுத்துவைக்கவில்லை! நீர் மனமிரங்கேனென்றீரே! யான் என்செய்வது! யானிங்கிருத்தல் கூடாது! உமது பெருமைக்குக் குறைவுநேரிடும்.

சுதுணன்:—தானொன்று நினைக்கத் தெய்வமொன்று நினைத்தல்போல என யோசனைகள் வீணாயின. இனித்தங்களைத் தமதரண்மனையிற் சேர்த்து விடுகின்றேன்.—திரும்பிப் போவோமா? அம்மா!

சரசாங்கி.—ஐயா! சுதுணரே! இனி அங்குச்செல்வேனோ? யானோ செல்வது?

(பாடுதல்.)

“தகககண வன்சீறத் தன்னைக்கை விட்டகன்ற
புகககததார் கைவிடுவா பிறந்தகத்தார் போற்றார்க
ளகக்ணமே பழியிடுவ ரன்னியார்க ளருவினையேன்
மிக்கொரிடங காண்கிலேன் விதியேயோ விதியேயோ.”

சுதுணன் —அம்மணீ! என்மதியீனத்தால் இவ்வளவுந் தீங்கிழைத்தேன்! எனசெய்வேன்? எனசெய்வேன்? தங்கனிஷ்டத்தையாவது தெரி வியுங்கள்!

சரசாங்கி.—நீர் என்னிஷ்டப்படி என்னுடலினின்றும் உயிரைப் பிரித்தீராயின் நீர் எனக்குத் தீங்கிழைத்தவ ராகமாட்டீர்!

சுதுணன்.—அம்மணீ! நீங்கள்சொல்வது என் செவியில் நாராசத்தைக் காய்ச்சி நுழைத்தது போலிருக்கின்றது! யானென்செய்வேன்? ஐயோ! விதியே!

சரசாங்கி:—சுதுணரே! நீரேன்வருத்தப்படுகின்றீர்! தஞ்சைக்குச் செல்லும் வழியைக் காட்டினீராயின் யான் சென்று என்மணவாளனைக் கண்டு அவர்கையாலிறக்கவோ அன்றியனைக்கவோ!—எதுவாயினுஞ்சரி—யான்போகவேண்டியதே!

சுதுணன்:—அம்மணீ! அதுகாட்டுவழியாயிற்றே! மிருகக்கூட்டங்களும் வேடர்குழாமும் நெருங்கி இம்சைபுரியுமே! ஆதலின்யான் நும்முடன் துணையாய்வருகின்றேனே!

சரசாங்கி:—ஐயா! வேண்டுவதில்லை.

(பாடுதல்.)

“ உலகுக்கு நாயகனா யோராழி தனைநடத்தி
மலையொக்கு மதகளிற்றின் மதிக்குடைக்கீழ் வாழ்ந்தநளன்
நிலைகெட்டு நேரிழையை நெடுங்கானத் திடைவிட்டு
மலையொத்த வினைப்பயஞ்ன் மடையனாய் வருந்தினனே.”

நீர் என்னுடன்வரின் நுமதுபேருக்கொரு பெருங்குறைவுண்டா
கும்! அன்றி எந்தந்தைமுதலியோர் அயிர்ப்பார்கள்! ஆதலின் நீர்
சீக்கிரம் போகவேண்டுவதுதான்!

சுதுணன்:—அம்மணி! இனியென் செய்வது?

“ ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றென்று
சூழினுந் தான்முந் துறும்.” என்பது

போலாயிற்று! ஆயினும் இவ்வழியாகச் சென்றால் இரண்டிகாதன
ரத்தில் ஒருமலையிருக்கின்றது. அதற்குத்தென்புறமாகத் திரும்பிப்
போகவேண்டும். அப்புறம் பத்துப்பன்னிரண்டு காதமிருக்கின்றது
சோழநாடு. பிறகு—

சரசாங்கி:—நீர் காஞ்சிநகரை யடையவேண்டிமே!

சுதுணன்:—ஆம். யான் போகின்றேன்!—அம்மா! இதோ இருக்கின்றதே
இந்தமருந்து அமிர்தசஞ்சீவி யென்றுபெயர். இது சுரமுதலிய எந்த
வியாதியையும் போக்கவல்லது! தாங்கள்வைத்துக் கொள்ள
வேண்டும்.

சரசாங்கி:—அப்படியே!—போய்வருகின்றீரா?

சுதுணன்:—அம்மணி! நும்மை இங்குத்தனியே விட்டுப்போக மனம்வர
வில்லையே! ஐயோ! ஈசா! என்விதியிப்படி யாயிற்றே?

(சுதுணன்போகின்றான்.)

சரசாங்கி:—

(பாடுதல்.)

“ ஏதமுறு பழியூட்டி யிப்பிறப்பி லெனையொழிய
மாதரையென் மனத்தாலுந் தொடேனென்று வரந்தந்த
காதலனை மனங்கலக்கிக் காட்டிலெனை விடுவித்து
வேதனைநோய் செய்வித்த விதியேயோ விதியேயோ.”

யான் இனித்தாமதிக்கலாகாது! அவர்கூறியபடி வழிகண்டுசெல்
வேன். (போதல்.)

ஐ ந் த ா ங் க ள ம்.

இடம்:—சச்சந்தன் அரண்மனையில் ஓர் அறை. காலம்:—பிற்பகல்.

நடர்:—சச்சந்தன், கனகாம்புஜம், சிங்காரவல்லி.

சச்சந்தன்:—கனகை! நம் சரசாங்கியை முருந்தருக்கு மணம்புரிவதாக யோசித்திருந்தோமே! அதை அவளுக்குத் தெரிவித்து மனக்களிப்புடனிருக்கும்படி செய்யவேண்டுமாதலால் நீசென்றழைத்துவா!

(சிங்காரவல்லிபோதல்.)

கனகாம்புஜம்:—சிங்காரவல்லி சென்றனள்!—சீக்கிரம் அழைத்துவருவாளா! மகாராஜா! துதுவன எப்பொழுது சென்றனன்?

சச்சந்தன்:—சரசாங்கியைக் கொடுக்க இயலாதென்று கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தனுப்பி அநேகநா ளாய்விட்டனவே!

கனகாம்புஜம்:—நல்லது! சரசாங்கிக்கும் சீக்கிரத்தில் விவாகமுடிக்க வேண்டியதுதான்! அவள் காமநோயுற்றுவருந்துவதாகத் தெரிகிறது! மிகவும இளைத்திருக்கின்றாள்!

சச்சந்தன்:—அதனாலன்றோ நாம் இம்மணத்தைப்பற்றி யவளிடங்கூறி னாற் சிறிது தேறியிருப்பாளென்று நினைத்து அழைத்துவருமபடியாகக் கூறினேன்?

கனகாம்புஜம்:—சர்க்கரை என்றால் ருசிதட்டுமா? ஆசைநோய் நோய்களெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த கொடியநோய்! அந்நோய் இறந்துபடுமபடி உள்ளேயே சுட்டுருக்கும் வெந்தியாயிருக்கின்றது! அத்தீ உடம்பாகிய விறகுடனே உயிரிழுக்கச் சுட்டவிடத்தும் யாவற்றினுஞ் சிறந்தபெற்றோரிடமுங் கூறுந்தகையினதன்று! இந்நோய் மணிமந்திர அவிழ்தங்களினால் நீங்குவதில்லை! எந்தப் பொருளால விளைந்ததோ அந்தப்பொருளாலேயே அந்நோய் நீங்கவேண்டும்! ஆதலின் சரசாங்கிக்கு மிகுவினாவில் மணம்நிறைவேற்றுவதாவசியகம்! அப்பாவென்றால் உச்சிகுளிராதாசையினாலே தலையமுந்த வேதேய்க்க வேண்டும்.

சச்சந்தன்:—கண்மணி! உன் சொல்லைத்தவறி நடப்பேனோ? உன்னிஷ்டப்படியே அதிசீக்கிரத்தில் விவாகமுடித்து விடுவோம்!

(சிங்காரவல்லிவருதல்.)

சிங்காரவல்லி:—அம்மணி! யான் எங்குந்தேடியும் தங்கள் குமாரத்தியைக் காணோமே!

கனகாம்புஜம்:—இந்துவதனை எங்கே?

சிங்காரவல்லி:—இதோவருகின்றாள்!

(இந்துவதனைவருதல்.)

கனகாம்புஜம்:—இந்துவதனை! சரசாங்கி என்கே? நினக்குத்தெரியுமே!

இந்துவதனை:—அம்மணீ!—அம்மணீ!—

சச்சந்தன்:—இந்துவதனை! என்ன துக்கப்படுகின்றாய்? சொல்சீக்கிரம்!

இந்துவதனை:—மகாராஜா! வைகறைமுதல் எவ்விடத்துந்தேடியும்—கா
னோமே! யாதொன்றுந தெரியவில்லையே! ஐயோ!

கனகாம்புஜம்:—என்ன நீலிவேஷம் போடுகின்றாள்!

சச்சந்தன்:—இந்துவதனை! என்பின்வா.

(சச்சந்தனும் இந்துவதனையும்போதல்.)

சிங்காரவல்லி:—அம்மா! மகாராஜா அதிகோபமாய்ப் போகின்றாரே!
நீங்கள் சென்று தேறுதல்சொல்லலாகாதோ?

கனகாம்புஜம்:—நான் இதோசெல்வேன். நீ சுகுணன் ஊரிலிருக்கின்றானு
வென்று தெரிந்துவா.—(சிங்காரவல்லிபோதல்.) எப்படியாயினும்
நமதுகாரியம் ஜெயமே! அழகானந்தனை நினைத்தோடிப்போய் விட்
டாள் போலிருக்கிறது! சென்றவள் திரும்பிவாராதிருந்தால மிக
வும் நல்லது! ராஜஜியம் நம்வசமாகவேண்டியதொன்று! கல்யா
ணத்தைப்பற்றி நமக்கென்ன? ஆடு நனைகிறதென்று ஓநாய்வருந்து
மோ! நான புருஷனோ காமநோயால் அவனைநினைந்து வருந்துவ
தற்கு? என்காரிய முடிப்பதற்குத் தம்பிகாரணம்! இனி இவனது
தயவுதான் எதற்கு? நம்மெண்ண நிறைவேறியது!

(பாடுதல்.)

இராகம் - அடாணா. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

எண்ணம் நிறைவேறியதே

யினியான் கொண்ட

(எண்)

அநுபல்லவி.

பண்ணும் யோசனை

யினியான்

வேறிலை

கொண்ட (எண்)

சரணங்கள்.

இட்டப்படி யென்கைக்குட் பட்டுக்கொண்டான்மன்ன

னட்டி யேதுமே கிடையா தினியான் கொண்ட (எண்)

ஆ ரு ங் க ள ம்.

இடம்:--காட்டிற்குகையுங்குகைக்கடுத்தவிடமும்.காலம்:--மாலை.

நடி:--சரசாங்கி.

சரசாங்கி:--யர்னோ ஒரு ராஜகுமாரத்தி! யான்பிறந்த சிலவருடங்களில்
என் அன்னையிறந்தாள்! பிறவாழுன்னரே தமையன்மா நிருவரை
யும் பூதந் தூக்கிப் போயிற்றும்! சிற்றன்னை என்மேற் பிரீதியிலன்!
ஆதலின் எனதன்பிற் குரிய தந்தையும் என்னைவெறுத்தார்! எனது
புருடருங்கசந்தார். யாரெனக்குத்துணை? தெய்வமே! திக்கறற
இக்கானகத்தில், இரண்டுதினமாக ஆகாரமுதலியவுமின்றி பசுமபு
ற்றரையே பஞ்சணையாகத்துயின்று திரிகினற் எனக்கு நீ யன்றோ
துணை? உடன்பிறப்பில்லாஉடம்பு பாழெனபதுபோற் கொழுநன
வெறுத்த குலமகளிரும் பாழோ? அந்தோ! யானேஇவற்றிறகெ
ல்லாம் ஆளாகி வருந்துகின்றேனே! இப்பொழுதுதான் சுகுணா
கூறிய அடையாளப்படி மலைச்சாரலையடைந்தேன். இன்னும் வெ
குதூரம் நடந்துபோகவேண்டுமே! ஈசா! அருள்செய்வாய!

(பாடுதல்.)

இராகம் - எதுகுலகாம்போதி. தாளம் - அடதாளசாப்பு.

பல்லவி.

அருள்வாய் பரனே
அபயஞ் சங்கரனே.

அநுபல்லவி.

இருளார் வனந்தனி லேகமாய்ப்போகின்றேன்
ஏதும் வகையறியா திடரினி லாழகின்றேன்(அருள்)

சரணங்கள்.

கலலு முள்ளு கருமென் காலுருவத் தைத்தே
அலலறபட முறையோ அன்பென்மேல் வைத்தே(அருள்)

கரடி புலி யானை காட்டில்வாழ விலங் கினம்
அரற்றி முன்னோடுமே அஞ்சுகின் றதே மனம(அருள்)

கண்ணாரக் காண்பதெக் காலமென் போதனை
எண்ணம் பலித்தென்று சேர்வேனென் னாதனை(அருள்)

இங்குவேடர்வில்லியரது குடிசையாயினு மொன்றிராதா? கிருபா
மூர்த்தி! தினதயாளுவே! ஆநந்தசுந்தரா!

(பாடுதல்.)

இராகம் - செஞ்சுருட்டி. தாளம் - ரூபகம்.

கண்ணிகள்.

ஆநந்தசுந் - தரநடேசா - ஆபத்பாந்தவா' (ஆநந்த)
 ஞானரூபா - நமச்சிவாயா - நாகபூஷண (ஆநந்த)
 காலகாலா - காமதகனா - கஜசர்மாமபரா (ஆநந்த)
 பகதவத்ஸலா - பாபநாசா - பார்வதிபாகா (ஆநந்த)
 தேஜோமயா - சித்பிரகாசா - சிவசிதம்பரா (ஆநந்த)
 கருணாகரா - கமலபாதா - கானவிநோதா (ஆநந்த)
 தீனரக்ஷகா - தேவதேவா - திருவருள்செய்வாய் (ஆநந்த)

இதோவோர் ஒற்றையடிப்பாதையிருக்கின்றதே! இந்நேரம் என்க
 ணனுக்குப்புலப்படவில்லையே! இஃது எங்கேயாவதுகொண்டுபோ
 யவிடுமென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை! அங்குச்சற்று நேரந்தங்கித்
 தாகசாந்தி செய்துகொண்டு இளைப்பாறிப் பின்புவழிநடப்போம்!
 ஒருவேளை இக்காட்டிற் சஞ்சரிப்பவர்கள் கொல்வார்களோ? எப்
 படியிருப்பினும் நன்றே!—(நடந்து ஒருகுகையினருதிற் போகின
 ருள்.) ஐயா! வீட்டில்யார்? வழிதப்பிவந்த வழிப்போக்கனுக்குக்
 கதவுதிறந்து கொஞ்சம் மோராவது கொடுப்பீரோ? ஐயா! அம்
 மா! யாருமில்லையோ? பதிலொன்றையுங் காணோமே! கதவை
 ததட்டியாவது பார்ப்பேன்.—(கதவைத்தட்டி அதுதானே திறத்தலி
 னால் உள்ளே போய்விடுகின்றாள்.) (குணநிதிவிக்கிரமன்

வீரசேனன்தனிதனி வெவ்வேறிடங்களினின்றும் வருதல்.)

குணநிதி.—நீங்கள் இன்று வேட்டையாடியதில் காடை கவுதாரியும் அகப்
 போலும்!

விக்கிரமன்.—நாங்களிருவரும் ஒருமானைத்தரத்திச் சென்று மிகவுமயா
 நதோம்! பசிகளை வருத்த வாரம்பித்தது! ஆதலாற் கண்ணியிற்
 பட்சிகளையும் படுக்காது திரும்பினோம்.

குணநிதி.—தனையாவதிருக்கின்றதா?

வீரசேனன்.—தனையாய்விட்டதே! மூங்கிலரிசியும் மலைவாழையுமிருக்கி
 னறன!

குணநிதி.—இன்று காலையான்கொண்டுவந்து வைத்திருக்கின்ற வள்ளக்க
 ழங்கும் பலாப்பழமுமிருக்கின்றன! ஆதலால் ஒன்றுங்குறைவில்லை!
 நீங்கள் மரையாவினபாலை உலையாகவைத்து அதில் மூங்கிலரிசி
 யைப் பெய்து சிறிதுதேனுற்றிப் பொங்கியிறக்குங்கள்! வள்ளிக்

கிழங்கைச் சுட்டுப் பலாப்பழத்தோடுண்டு இன்றுபொழுது போக் குவோம் !

விக்கிரமன்:—இதனோடு குறிஞ்சிப்பழமும் இருக்கின்றதே !

குணநிதி:—ஆம் ! மறந்துவிட்டேன் ! இதென்ன நமது குகைக்கதவு திறந் திருக்கின்றதே!—(உள்ளேபோய்ப் பார்த்து) இமமலையிற் றங்கும் கன்னித்தேவதையோ வீது!—நம்மாகாரததைப் புசிக்கின்றதே !

வீரசேனன்:—என்ன ? என்ன ?

குணநிதி:—தேவதைதான் ? தேவதைதான் ! ஆணவேடங் கொண்டு வந தது !

(சரசாங்கி குகையினின்றும் வருதல்.)

சரசாங்கி:—ஐயா ! உங்களைப்பார்த்தால் இரக்கமுடையவர்களாகத் தோ ன்றுகிறது ! நீங்கள்என்னை மன்னிததுக் கிருபைபுரியவேண் டும் ! எனக்குயாதொரு தீங்கும்புரியீர்கள் ! இங்குக்கதவை வெகு நேரந்தட்டிப்பார்த்தேன். பிறகு பசியால் காதடைத்துக் களைத திருந்தேனாதலால் ஜலமாவது இருக்கலாமென்று நினைத்து உள னேதுழையப் பாலும்பழமும் இருந்தமைகண்டு அதிற்கொஞ்சம அருந்தினேன் ! திருட்டெண்ணத்தோடு வந்தேனல்லேன் ! இங்குக் கோடிகோடியாய்க் குவித்ததிரவியங்கண்டாலும் அதில் ஒரு கா சுந்தொட்டிரேன். இப்பொழுது உங்களைக்கண்டது பெருந்திரு ப்தியாயிற்று ! இதோ பணமிருக்கின்றது. எடுத்துக்கொள்ளுங் கள் ! உங்களைப்பார்க்காவிடில் இதற்கு கிரயம் இங்கேயே வைத்து விட்டு உங்களைப் பிரார்த்தித்துயான் சென்றிருப்பேன் ! நல்லவே ளையில் வந்தீர்களே ?—

குணநிதி:—அப்பா பணமாகொடுக்கப்போகின்றாய் ?

விக்கிரமன்:—உன் பணம் யாருக்கு வேண்டும் ? பணத்தைக் குப்பையிற் சொரி !

சரசாங்கி:—ஐயா ! நீங்கள் கோபமாயிருக்கின்றீர்கள் ! எனது குற்றத்தி ற்கு என்னைக் கொல்லத்துணிந்தீராயினும் பசியாலிறப்பதை விட உங்கள் கையா லிறப்பது மேலென்று கருதிச் சந்தோஷமடை வேன் !

குணநிதி:—அப்பா ! எங்கேபோகின்றாய் ?

சரசாங்கி:—ஐயா ! தஞ்சைக்கு ?

குணநிதி:—உன்பெயரென்ன ? ஏன்ங்குப்போகவேண்டும் ?

சரசாங்கி:—என்பெயர் சுந்தரன! எனதன்பரொருவரைத் தேடிச்சென்ற
நான்வழிதப்பி இங்குவந்து சேர்ந்தேன் !

குணநீதி:—அப்பா! நீ நாங்கள் இம்மலைச்சாரலிலிருப்பதனால் வெவ்வேறு
விதமாக நினைக்கின்றாய்! நீ பயப்படவேண்டியதில்லை? இப்பொ
ழுது அந்திப்பொழுதாயிற்று! நீசொல்லாதபோதிலும் நின்முகம்
நீ மிகவும் நடந்து வாடிக்களைத்திருப்பதாய்க் கூறுகின்றது! ஆத
லால் நீ இங்குத் தங்கிப் பின் போகலாம்.

விக்கிரமன்:—தம்பி! சொல்வதைக்கேள் !

வீரசேனன்:—நீ இங்கேயே எங்களுக்குவிருந்தினனாய் இரு ! நீபயப்பட
வேண்டியதில்லை! எனதம்பியைப்போலவே உன்னைநினைத்தேன் !
நீ என்னருமைத்தோழனாய் !

சரசாங்கி:—உங்களுக்கு மிகவும் வருத்தத்தைக்கொடுத்தேன்.—

(மூவருந்தனித்துப்பேசுகின்றார்கள்.)

(தனக்குள்) இவர்கள் உடன்பிறப்புப்போல் என்னிடம் பட்சமாயி
ருக்கின்றார்களே! ஒருவேளை எனது தமையன்மார்களே? அவாக
ளையானால் என்னைப்போல் பாககியசாலி இவ்வுலகத்திலுண்டோ!

குணநீதி:—இவன் பெருங்குடியிற் பிறந்தவனெனத் தோன்றுகின்றது !
(உற்றுப்பார்த்து) முகம் வருத்தக் குறியைக்காட்டுகின்றது !

இருவரும்:—ஆம் ! ஆம் !!

குணநீதி:—இதையும் செவிசாய்த்துக்கேளுங்கள் !

(இரகசியமாய்மூவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.)

சரசாங்கி:—இவர்கள் பெரியமனுஷர்கள். இவர்களை நம்பலாம். இங்கு
இன்று வரும்போது வாயசம்வலமாயிற்று! ஏதோ நன்மையுண்டெ
ன்று நினைத்தேன் ! நல்லவேளையாய் ஆண்வேடந் தரித்துவந்தோ
மே ! நல்லது ? இவர்களே அண்ணன்மாரென நினைத்து இரண்டு
மூன்றுநாள் இங்கிருப்பேன் !

குணநீதி:—அதேசரி ! நாம் போஜனஞ் செய்யச் செல்வோம். அப்பா !
(சரசாங்கியைப்பார்த்து) நீயும்வா ! நாழிகையாகின்றது.

இருவரும்:—இதோவருகின்றோம் !

சரசாங்கி:—யானும்வருகின்றேன் !

(யாவரும்போதல்.)

ஏழாங்களம்.

இடம்:—தஞ்சையிலொருபிரமதவனம். காலம்:—மாலை.

நடன்:—சந்திரசேகரன்.

சந்திரசேகரன்:—துன்மதி கூறிய தோகையை மணந்தே
யின்புற் றிருப்ப தென்றுகொல்? அறியேன்!
மதியோ விரவியின் வருத்தும். அன்றியென்
மதியைக் கலக்கி மத்துறு தயிரிற்
சிதறுறச் செய்தனன் மதனனாங் கொடியன்!
இத்தரை தன்னில நித்திரை யில்லேன்.
எள்ளின் நாசியாள் வள்ளைச் செவியாள்
கோங்கத் தனத்தாள் மூங்கிற் றோளாள்
இந்துவைப் பழித்த சுந்தர முகத்தாள்
சந்தங் குலவு மந்தகா சத்தாள்
சங்க மென்னு மங்கல மிடற்றாள்
சலசலோ சனத்தாள் சரசாங்கி யென்றனன்.
பலவிதத் தவளைப் பற்றிய தென்னுளம்.
அவளை நினைத்தலி லமர்ந்ததென் மனமும.
அவள்பெய ருரைத்தலி லமர்ந்ததென் நாவும.
மாலையும் வந்தது, வருத்தமு மிகுந்தது:
சோலைக் குயிலும் சாலக் கூவுமே!
என்றவ ளுடனே நன்று குலாவி
இன்பந் தழைக்கத் துன்பொழிந் திருப்பது?
வெய்யினி லுருகும் வெண்ணெயப் பாவைபோற்
பைய வருகிப் பதைப்பேன். அந்தோ!—
காமக் கோடைக் கனலின்வருந் தாது

“கொங்கையிள நீராற் குளிர்ந்தவிளகு சொற்கருமபாற்
பொங்கு சுழியென்னும் பூந்தடத்தின்—மங்கைநறுங்
கொய்தாம வாசக் குழல்நிழற்கி ழாறேனோ
வெய்தாமக் காம விடாய்.”—

சென்ற தூதனோ இன்னும்வந் திலனே.
இன்று வருவான். ஏழை வரானேற்
கொன்று விடுவேன். தென்றல வீசிடத்
தியங்குகின் றேன்மனம். ஐயோ!—

(உருவெளித்தோற்றங்கண்டு) இதுவென் !
 கோங்கந தாமரை குவளைசெங் குமுதம்
 வீங்கு குமிழ் வீயொடு மலர்ந்த
 வலவிக் கொடியொன் றெலகி யொல்கி
 அநதி மாலையின் வந்தென் முன்னர்த்
 தோன்றிக் கண்களைத் தூயமென் மனத்தைக்
 கொள்ளுகொண் டென்னை யெள்ளி நிற்கினற
 அதிசய மென்னை ! விதிவச மிதுவோ !
 இதனை யழகுக்கொ ளுததமி தன்னையான்
 எத்திசை தன்னிலும் என்றுங் கண்டிலேன் !
 நண்பன துன்மதி நவின்றபெண் ணணங்கின்
 வண்ணம் யாவும் வாயந்திருக் கின்றனள் !—

(உருவெளித்தோற்றத்தை முன்னிலைப்படுத்தி)
 சரசாங் கிபபெயாத் தளிரியல நீயோ?
 அருகின் வந்தெனக் கருள்வாய் பெண்ணே.
 கண்ணே ! யுயிரே ! கறபக்க கொடியே !
 வண்ணக கிளியே ! வயங்குமுத் தாரமே !
 ஆருயிர மருந்தே ! அமுதசஞ் சீவியே !
 சீருரை யொன்றென் செவிககமு தென்ன
 வாயதிறந் துனாத்தல வாயக்குமோ ? வழுததாய.
 சித்தசன் கொண்டெயுந் திகழ்நு குவளைந்
 வைத்திருந் தென்னை வருத்துகின றுயமிக.
 அளிகமந் திருப்போ ! அளியெனப் தழிகிலோ !
 கொடியரே ! எனக்குக் கொடுமைசெய் கின்றோ !
 இறந்து படுவேன் ஏந்திழை யீரே !
 மறநதுந் துன்பங் கொடாரே மதியுளார
 கலைமதி யழிகக்க கலையொன் றுடுத்தோ !
 முலைநோ முறுவலோ ! முலைச்சாந்து வேண்டும.
 இதழிக் கூந்தலோ ! இதழமிழது வேண்டும.
 பதைத்துக் காமன் பகழியாற களைத்தேன் !
 கொடாவிடிற் கெடுவேன் கொடுமபுரு வத்தோ !
 நாண்கொண் டான்மதன் நாணிற்றுங் கொல்லோ ?
 இரககமில் லீரே ! இரககமில் லீரே !
 நம்பிவரு கின்றேன். வம்பைபக கிழிப்பீர்.

(அவ்வுருவருகிற்சென்றதன்பாதங்கனிவீழ்ந்து)

உம்மிடத் தாசையால் உருகுகின் றேன்மிக.

(அவ்வுருவம் அருளாமைகண்டு)

பெண்மைக் குணமில்லீர்! பெருந்தகை யீரே!

(அவ்வுருவை யணைத்துப்பிடிக்கமுயறல.)

முத்தமொன் றளித்து முயங்கி டரே!

(அவ்வுருவம் பரிசப்படாமல்மறைந்ததுகண்டு)

உருவெளித் தோற்றமென் றோர்கிலேன்! அநதோ' சிறியேன் ஆயினேன் சித்தசன றன்னுல.—

மதனே நினதாண் மைவழுத் துவனே
விதமே யறியா தெதிராப பொருவாய
வதையே புரிவாய் வுனமே புகுவாய்
கதமே தெரிவாய் கருதா யெதுவும்.

கன்மனத்தைக் கரைத்துருக்கிக் கல்லினுமே நாருரித்து
மன்மதநின் மலரம்பான் மாயன்மகன் யானென்பாய [ரு
தன்மமற முறைபிறழ்ந்து தனிநெடுமபோர்க் கிழுக்குமொ
துன்மதிசூ தன்மகனாய்ச சூதனையும் வெலவாயே.

கரும்பணியா லென்றென்று முடலவருந்தி
வெய்துயிர்க்குங் கதிர்வெண் டிங்காள்
கருமபனைய மொழிநலலா ளிடத்தமையு
நண்பனிநூற் கடிய லுறறேன்
விரும்பணியாரா பரும்பணியை யுறுப்பொன்றிற
சுவமைபெற மேவி னாரென்
றரும்பணியா பரணனடி சாராதார்ச
சாரந்தவர்க ளடைதல போன்றே.

வெம்புலியா யுயிர்குடித்து மிகவருத்து முனையென்று
மம்புலிமா னென்றவனி யழைத்திடுதன் மங்கலமே
செம்பதனிற் களிம்பெனநின் றேகமெலாங் களங்கமுற
வம்படிகத் தவள்போலு நிறத்தினனென் றறைவதெனே.

மங்கையினன் முகத்தினுக்கே யிலைத்ததனாற்
கறுத்தென்னை வருத்து கின்றா
யிங்கதனை யறிந்தனன்யான் கூறுமுப
தேசங்கேட் டிணங்கி வாழ்வாய

பொங்கு † மழக் காறுடையா ரெனுங்குறளை
மனத்திருத்திப் பொருமை நீங்கின்
மங்களமா யென்றுமொரே படியிருத்தி
குறைவடையாய மதிவெண் டிங்காள்.—

பொழிலுறு சிறுகுயிலே புன்னையி னுண்மலரோ
யழகுறு கலைமதியே யணைதுயில வண்டினமே
பழுதறு கிளிமொழியே பணிசெறி சிறுநுதலே
யெழிலுறு சிறறிடையே யெனையிடர் செய்தவையே.

இதழ்விரி நறைமலரே யெழிலு^{*}று மென்பிணையே
புதைபடு மளியினமே புருவமென் வில்லிணையே
பதையிறு கொடியிடையே பகாமலை நிகாதனமே
இதழ்மிளிர் முலைமுகையே யெனையிடர் செய்தவையே.
பனைவளர் பைங்குளியே பலவகை மலரினமே
யனைவளர் மென்மயிலே யணிபெறு செங்கரமே
கனைமதன் புருவவிலே கதழெறி பொறபணியே
யிணையுகள் கயல்விழியே யெனையிடர் செய்தவையே.—

(சேவகன வருதல்.)

சேவகன் —மகாராஜா அவர்களுக்கு அடியேன் சேவகன்வந்தனம். காரு
சீபுரத்திறகுச்சென்ற தூதுவர் வந்துசேர்ந்தார்.

சந்திரசேகரன்:—சீக்கிரம் வரச்சொல். தாமதியாதே.

(சேவகன்போதல்; தூதன்வருதல்.)

தூதன்.— மங்கலம் மங்கலம் மங்கல முனக்கே
செங்கதி ரோன்குலஞ் செழிக்க வந்தோய!
மங்கலம் மங்கலம் மங்கல முனக்கே.

சந்திரசேகரன்:—இன்று வந்தனை. நன்று! பிழைத்தாய!
காரிய மென்ன காயோ பழமோ?
வினாவிற் கூறுதி. வீணே நின்று
தாமதஞ் செய்தேன் ஏழுறு கின்றாய்.

தூதன்:— அடைந்தவர்க் கபய மளிககுமெம் மிறைவ!
கடிதம் ஈதோ! காவல! காணாய்.

(தூதன்கடிதங்கொடுக்கச் சந்திரசேகரன் வாசித்தல்.)

சந்திரசேகரன்.—காஞ்சி மன்னனோ கருத்தழிந திவ்விதம
 மாதை வதுவையிற றரேனென மயங்கி
 ராதெழு தியவன்? எழுதின னோவவன்?
 என்னே! அவன்மதி! தன்னையு மறந்து
 விதிவழித் தன்சிர மிகமறந் தனனே!
 பேதை! யறிவில்! பித்தனே யின்றும்!
 இனியென் தாமதம்? இனியென தாமதம்?
 ஏதுந் நிற்பது? தூதுவ' செல்லாய்.—

(தூதன் போதல்.)

துசச மாகுந தொன்டை நாடடினை,
 நாலவகைப படையொடு நாறபுற முமவளைஇ
 மன்னனை மாய்த்துப பொன்னினைக கவாந்தபி
 னன்பும் தூர வருமண மியற்றி
 மங்கையொ டின்புறீஇ மகிழ்ந்துவீற றிருததலே
 காரிய மன்றி வீரிய மெனனோ'

(போதல்.)

மூன்றாமங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம் - IV.

முதற்களம்.

இடம்:—குகையுங் குகைகூடுத்த விடமும். காலம்:—காலே.

நடன்.—முதுந்தன்.

முதுந்தன்.—சுகுணன் அவர்களிருவரும் சந்திக்குமிட மிதுவென்று சொன்னானே! சுகுணன் பொய்சொல்லியிருக்க மாட்டான்! நமக்கு அழகானந்தனுடைய உடுப்புக்களையெல்லாம் கொடுத்தானே! பார்த்தாயா! பணம் எல்லாம் பண்ணுகின்றது! என்னிடம் அவனுக்குப் பயந்தானே! பொய்சொல்லியிருந்தானாற கொன்றுவிட மாட்டேனோ? நான் புறப்பட்டுப் பதினைந்துதினமானாலும் பாதகமில்லை. எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டுச் சுகுணன்சொல்லிய அடையாளப்படி வந்து சேர்ந்தேனே! இங்குத்தான் அவர்களிருக்கவேண்டும். அழகானந்தன் இங்குத்தான் ஓடிவந்திருப்பான். ஆமாம். ஆமாம்.—இப்பொழுது அழகானந்தன் தலைபோகப்போகின்றதே! வந்தானாற குத்திவிடுவேன்! சரசாங்கிவந்தாளானால்—என்னை அவன்காறசெருப்பு என்று திட்டினானே! இருக்கட்டும். அழகாயிருக்கிறாள்! கொல்லமாட்டேன்! நானகண்ணாடி எடுத்துப்பார்த்தேனே! நான் எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறேன்! நான் அழகானந்தனைப்போலவே யிருந்தேனே! ஆமாம். ஆமாம். அச்சடித்தாறபோலவே யிருந்தது! ஆனால் மூஞ்சிமாத்திரங் கொஞ்சம் வித்தியாசமாயிருந்தது! அவளைக்கண்டதும் மூஞ்சியைத் திருப்பிக் கொள்வேன்! அவள்கெஞ்சிக் காலில்விழுவாள்! பிறகு அழகானந்தன் காறசெருப்பின் காலில் விழுந்தாயேயென்று திட்டி, இங்கேயே மல்லுக்கட்டி மானங்குலைத்து விடுவேன்! இந்தக்காட்டில்யார் பார்க்கப்போகிறார்கள்? பிறகு அவள்மடியைப்பிடித்து ஊருக்கிழுத்துக்கொண்டுபோவேன்! ஒருவேளை ராஜாகோபித்துக்கொண்டால்!—நம்ம அக்காளில்லையோ நமக்கு? ஹஹ! நான் நினைத்தாற போல முடியப்போகிறது! அந்த ஆலமரத்தடியில் ஒளித்திருப்பேன்! அவர்கள் வரட்டும். (போதல்.)

(குணநிதி, விக்கிரமன், வீரசேனன், சரசாங்கிகுகையினின்றும் வருதல்.)

குணநிதி —(சரசாங்கியைப்பார்த்து) உனக்குடம்பு செவ்வையிலலை! நீஇங்கிரு. நாங்கள்சென்று வேட்டையாடி வருகின்றோம்.

விக்கிரமன்:—தம்பி! இங்கேஇரு. சுந்தரா! நாம் சகோதரர்க ளல்லமோ?

சரசாங்கி:—உலகிற் பிறந்த நாம் சகோதரரே யாவோம். மாதுடர்கள் ஜீவகாருண்யம் பாராட்டிப்பிறரைத் தம்மைப் போன்றவர்களாய் நினைக்க வேண்டியதன்றோ? அண்ணா! எனக்கு என்னவோ தேசம் இன்று அசௌகரியமாயிருக்கின்றது.

வீரசேனன்:—அண்ணா! நீ வேட்டையாடும் படிசெல். நான் தம்பிக்குக் காவலாயிருப்பேன்.

சரசாங்கி:—அண்ணா! நீங்கள் ஏன் இங்கிருக்கவேண்டும்? நீங்கள் வேட்டைக்குப் போகலாமே! எனக்கவ்வளவு மிகுந்தநோ யில்லையே!

வீரசேனன்:—எனக்குப்போக மனம் வரவில்லையே! உன் மீது எனக்கு மிகவும் அன்பதிகரிக்கின்றதே! எனது தந்தைமீதுள்ள நேசத்தையுன் மீதும் பாராட்டுகின்றேனே!

குணநிதி:—என்ன! என்ன!!

விக்கிரமன்:—அப்பா! தம்பிகூறியது தவறோ? யான் இச்சிறுவன் மீது அன்பு பாராட்டக் காரண மில்லையாயினும் அவனிடத்து விருப்பம் என்னைதெரியாமலே என்னிடத்ததிகரிக்கின்றது! அவனைக் காப்பாற்றுவதில் என்னுயிரைத்துறக்கவும் பின்வாங்குவேனோ?

(விக்கிரமனும் வீரசேனனும் சரசாங்கியும் பேசிக்கொண்டு நின்றல்.)

குணநிதி:—நல்லது. (தனக்குள்) இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளைகளாலல்லவோ ராஜரீகம் நடத்தப்படவேண்டும்? ஐயோ! தன்னுயிரைப்போல் மன்னுயிரிடத் தன்பு பாராட்டு மிவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தேன்! கோபத்தினாற்பாபஞ் சம்பவிக்குமென்பதை இன்றுதானறிந்தேன்! அரசன் செய்த அநீதிக்கு யான ஏன் இவர்களைக் கோபவெறியால் ராஜஜியமிழக்கும்படி செய்யவேண்டும்! இவர்கள் எனக்கொரு கெடுதியும் நினைக்காத இளங்குழவிகளாயினரே! இவர்கள் தாம் அரசன்மக்களென் றறியார்கள்! என்னையே தந்தையென்று கருதியிருக்கின்றார்கள்! அறிவின்முதிர்ந்த இம்மேதையர்க ளல்லரோ மதுரீதி தவறாமற்செங்கோற்செலுத்தத் தகுந்தவர்கள்! என்னால் ராஜஜியம் வீணுப்பபோகின்றதே! ஏ! மக்காள்! உங்களை யான விட்டுப்பிரிய மனமில்லாதவனாயினும் நீங்கள் இக்காட்டிற் சஞ்சரிக்கவும் வேறொருவன் நாடாளவும் நான் சம்மதிப்பேனோ! என் செய்வது? விதியின்பயன் இப்படியாயிற்று! இவர்கள் பிறப்பின வரலாற்றை யான் இப்பொழுது வெளியிடத்தகுமோ? 'விடியற் காலம் கல்யாணம் பிடியடா தாம்பூலம்' என்பதுபோ லன்றோ இருக்கின்றது நம்மோசனை! இப்பதினைந்து வருடகாலமாக வாய் திறவாதிருந்தோமே! அந்தோ! விதியே! அரசிளங்குமரராகிய நீங்கள் என்னாற்றும்பமறுபவிக்கவேண்டுமோ? ஆ!—

விக்கிரமவீரசேனர்கள்:—தம்பி ! போய்வருகின்றோம்.

சரசாங்கி:—அப்படியே ! (தனக்குள்) இவர்கள் அன்பேயுருவா யமைந்தவர்கள் ! எவ்வளவு பட்சமாயிருக்கின்றார்கள் ! என்மீது கணவருக்குப் பட்சம்பற்றந்து, சென்றது போலும் ! மலைவாசிகளெல்லாம் கொடியவர்கள் எனக் கேள்விப்பட்டிருந்தேனே ! காதாற்கேட்டு நம்புவது பொய்யென்று தெரிந்தேன ! இன்னமும் செளக்கியமில்லை ! மனோவியாதி அதிகரித்தது ! சுருணர்கொடுத்த மருந்திற் சிறிதருந்துவேன். (மருந்தருந்தல்.)

வீரசேனன்:—நானவனைவிட்டெப்படிப் புறப்படுவேன் ! 'தான்துரதிர்ஷ்டசாலி' யென்று தன்னைவெறுத்தது நமது நண்பன் என்னிடங்கூறினானே !

விக்கிரமன்:—அப்படியா ? ஆயின நான் காரணங் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வேன் ! என்னிடங் கூறாமலிரான் !

குணநிதி:—புறப்படுங்கள் ! புறப்படுங்கள் !! புனத்திற்கிளிவந்து தங்கும் வேளையாயிற்று ! (சரசாங்கியைப் பார்த்தது) தம்பி ! நீயுள்ளே சென்று படுத்திரு !

விக்கிரமன்:—நாங்கள் அதிக தாமதஞ்செய்யோம் ! அதிகக்கிரத்திற் றிரும்படுவோம்.

குணநிதி:—நீ நோயடையக்கூடாது. அன்னைபோல் எங்கட் கன்னமூட்டுவையே !

சரசாங்கி —யானெவ்விதமிருப்பினும் உங்களுக்கு அடிசில் அட்டு அமுதமூட்டவேண்டியதே !

குணநிதி —எங்களுடன் ஒத்ததோழனாய் என்றும் நீங்காது இங்கிருக்க வேண்டும். சுந்தரா ! நீ இக்காற்றில் நில்லாது உள்ளேசெல்.—

(சரசாங்கி போதல்.)

* இப்பிள்ளை உயாகுடியிற்பிறந்தவனே ! அதற்குச்சந்தேகமேயில்லை !

விக்கிரமன்:—கந்தருவருமயங்கப் பாடுவதைப்பார்த்தீரோ !

வீரசேனன்:—நேற்றிவன் சமைத்ததற்குரளபாசமும் மீமபாசமும் ஈடோ ?

விக்கிரமன்:—புன்முறுவல்பூத்துப் பெருமூச்செறிவது கோடி பொன் பெறும் ! கோடிபொன்பெறும் !! பெண்ணாய்ப் பிறந்திருந்தானே யாயின் மூவருந் தேவரும் யாவரும் ஓரிளநகைக்கு ஒருயுகமாயினுந் தவம்புரிந்து பெறுவார்கள் !

வீரசேனன்:—தடையோ ! முகத்திற்றுக்கமும் பொறுமையுமிருப்பதே ஒரு விளக்கமாக விளங்குகின்றது !

குணநீதி:—பிள்ளைசாள்! நாழிகையாயிற்று! தாமதம்வேண்டாம். சீக்கிரம் வாருங்கள்!—(முகுந்தன்வர) யார்இங்குவருவது?

முதந்தன்:—சுகுணன் பயல் பொய்சொன்னால்!—ஒடிவந்தார்களே அவர் சளைக் காணோமே! சளையாயிருக்கின்றதே!

குணநீதி:—ஒடிவந்தவர்களா! நம்மைத்தான் தேடிவந்தானோ? இவன ராணிதம்பி முகுந்தன்! இவனைச்சிறுபிராயத்திற் கண்டது!—முகுந்தன் தன்தானிவன்! நாம் இங்கிருப்பது கெடுதி! போவோம்.

வீரசேனன்:—நீங்கள் வேறு யாராவது நம்மைத்தேடி வந்திருப்பதாக நினைக்கின்றீர்கள்! ஆதலால் நீங்கள் இருவருஞ்சென்று சுற்றிப் பார்த்துவாருங்கள். நானிங்கு இருக்கின்றேன்!

(குணநிதியும் விக்கிரமனும் போதல்.)

முதந்தன்:—குறப்பயலே! எங்குப்போகின்றாய்? ஒளியப் பார்க்கின்றாயா? நில்முன்னே! ஓடாதே!

வீரசேனன்:—தடிப்பயலே! பயலேயென்று கூறிய பல்லை யுதிர்த்துவிடுவேன! உயிர் குடித்துவிடுவேன்! பயலே! யாரென்று நினைத்தாய்?

முதந்தன்:—திருட்டுப்பயலே! என்காலில்விழு!

வீரசேனன்:—மூடப்பயலே! உன்காலில் யானாவிழுவது? உன்னைப் போல் எனக்குக் கைகாலில்லையோ?

முதந்தன்:—என்னைப்பாததால் தெரியவில்லையா உனக்கு?

வீரசேனன்:—வாலைக்காணோமே! வாலிருந்தால குரங்கென்றறிவேன்!

முதந்தன்:—என்னுடுப்பைப்பார்த்துத் தெரிந்துகொள்!

வீரசேனன்:—உன்பாட்டினு தைத்துக்கொடுததா னுனக்கு? அல்லது நீ சைத்தாயா இது?

முதந்தன்:—பாட்டினுமில்லை! தையறகாரனுமில்லை!

வீரசேனன்:—உனக்குயாராவது பிச்சை கொடுத்திருப்பார்கள! முண்டம்? உன்னிடம் போபுரிவது தகுதியன்று! பிழைத்துப்போ!

முதந்தன்:—என்பேரைக்கேட்டுப் பயப்படவேண்டாமா!

வீரசேனன்:—உன்பேர் என்ன?

முதந்தன்:—மடையா! என்பெயர் முகுந்தப்பிரபு!

வீரசேனன்:—அடுமடையா! முகுந்தனுவுன்பெயர்? பூதமா? பிசாசா? அதற்குப்பயப்படுவதற்கு!

முதந்தன்:—பயலே! யான் ராணிதம்பியென்பது தெரியாதா உனக்கு?

வீரசேனன்:—உயர்குலத்துப்பிறந்துந் தகுந்தபுத்தியில்லையே! உனக்கு இரக்கப்படுகின்றேனயான்!

முதந்தன்.—எனக்குப் பயப்படமாட்டாய் நீ!

வீரசேனன்.—மூடனுக்குப் பயப்படுவார்களோ? புத்திசாலிகளுக்கன்றோ அஞ்சுதலவேண்டும்!

முதந்தன்:—இந்தவாளாற் குத்தி யுன்னைக்கொன்று இங்கிருந்து ஓடிப் போனவர்களையுங் கொல்லப்போகின்றேன் இப்பொழுது!

(இருவரும் சண்டையிட்டுச் செல்லுகின்றார்கள்.)

[குணநிதியும் விக்கிரமனும் வருதல்.]

குணநிதி:—எங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்தும் யாரையுங்காணோமே!

விக்கிரமன்:—முகுந்தனல்லன் அவன். அவன் தனியேவர என்னவுதுவிருக்கின்றது? யாரோ அவன் தெரியவில்லை!

குணநிதி:—பானவனைச் சிறுபிராயத்திற்குள் பார்த்ததுண்டு! தடபுடலாய் வார்த்தை சொல்லிவந்ததைப் பார்க்க அவனை என்றெண்ணவேண்டியிருக்கிறது. அவன்தான். தடையில்லை. முகுந்தனே அவன்!

விக்கிரமன்.—இங்குத்தானே அவன்நின்றிருந்தான் நாம் புறப்படும்பொழுது! நமது தம்பியையுங் காணோமே!

குணநிதி:—தம்பியைப் பற்றிச் சந்தேகப் படுகின்றாயா? வேண்டாம். அவன் தீரனாயினனே! இம்மட்டிமுகுந்தனால் அவனுக்கொரு தீங்குமில்லை. இதோபார்! உனது சகோதரனவருகின்றான்!

(வீரசேனன் முகுந்தன்தலையைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டுவருதல்.)

வீரசேனன்:—அப்பா! முகுந்தன் மகாமூடன்! இப்படியும் மூடர்கள் இருப்பார்களோ உலகில? இந்தததலையில் மூளையென்பதிருக்கவே யிராது. பாருங்கள்!

குணநிதி:—அப்பா! என்னகாரியஞ்செய்தனை! என்னகாரியஞ்செய்தனை!!

வீரசேனன்:—என்னகாரியஞ்செய்தேன்! அவன்சிரத்தைக்கண்டித்தேன். அவன் வாய்க்குவந்தபடி நம்மைவது கொல்வேனென்று சூளுரைத்தமையினகோபமிருந்து அவனை எம்புரத்திற்கனுப்பினேன்!

குணநிதி:—நாமென்னசெய்வது இப்பொழுது?

வீரசேனன்:—அவன் ராணிதம்பியென் றெண்ணுகிறீர்களோ? யாரவனைத் தொடர்நதுவந்தார்கள்! ஒருவருமேயில்லை! நம்மைக்கண்டுபிடிக்க யாராலாகும்! அவன் நம்மைக் கொல்வேனென்ற படியால் யான் அவனைக்கொன்றேன். வேறென்ன?

குணநீதி:—அவன்மூடன் என்பது நிஜமேயாயினும் தனியே ஆவேசங் கொண்டு ஓடிவந்திருப்பானென்பது சந்தேகமே! ஆதலால் யாராவது அவனுக்குத் துணைவந்திருக்கலாம்!

விக்கிரமன்:—என்ன நீங்கள் இப்படி அதை நினைத்து நினைத்து யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்களே! தம்பி நல்லகாரியமே செய்தான்!

குணநீதி:—நான் இன்று வேட்டைக்குவரேன். நம்மிடம் வந்திருக்கும் சிறுவனுக்குடம்பெப்படி யிருக்கின்றதோ என்று என்மனம் வருந்துகின்றது!

வீரசேனன்:—என்னைவெல்லவும் கொல்லவும் சையேந்தியவாளே அவனைக் கொன்றது. யானென்செய்வேன்? இந்தத்தலையை மலைச்சாரலில் ஒருபுறமெறிந்துவிட்டு வந்துசேருகிறேன்.

(வீரசேனன்போதல்.)

குணநீதி:—அப்பா! நின்தம்பி சிறிதும்யோசியாது இக்காரியஞ் செய்தான்!

விக்கிரமன்:—என்தம்பிசெய்தது குற்றமோ? யான் அவனைக் கொல்லவில்லையெனறல்லவோ வருததமுறுகின்றேன்! ராணி தம்பியாயிருந்தாலென்ன? தாறுமாறுமாய வார்த்தைபேசியதால் இறந்தான். தகுந்ததண்டனை!

குணநீதி:—இளங்காளை பயமறியுமா? நல்லது! நாம் இன்று வேட்டையாடவேண்டாம்! நாளைக்குப் பார்த்துக்கொள்வோம்! நீ குகைக்குட்சென்று சுந்தரனுக்குதவியாயிருந்து சமையல் செய்வாய். யானிங்கு வீரசேனன் வரும்வரையி லிருந்து அவனை யழைத்து வருகின்றேன். பிறகுபோசனஞ் செய்வோம்.

விக்கிரமன்:—ஐயோ! சுந்தரா! நீபிணியால் வருந்துகின்றாயோ? இம்முகுந்தனைப் போன்றவர்கள் பதினாயிரம்பேரைக் கொல்வதனால் நீ தேகசௌக்கியமடைவையாயின அதையும் இந்நிமிஷமே செய்து முடிப்பேன்.

(போதல்.)

குணநீதி:—நீங்கள் அரசத்தன்மை வாய்ந்தவர்களே! வணங்கினாரை யாதரிப்பதும் பிணங்கினாரைக்கொலைபுரிவதும் உங்களிடத்திலேயே யிருக்கின்றன! மித்திரர்களுக் கடைக்கலமாயிருக்கின்றீர்கள்! சத்துருக்களுக்குப் படைக்கலமாயிருக்கின்றீர்கள்! இங்குவந்த சுந்தரச்சிறுவனுக்குயினாக் கொடுக்கவுந் துணிந்தார்களே! அவனுக்கு என்ன உபசாரஞ் செய்கிறார்கள்! என்ன உபசாரஞ் செய்கிறார்கள்!! கோபத்தைமூட்டிய முகுந்தனைக் கொன்றுவிட்டான் வீரசேனன்! பார்த்தாற் பசு பாய்ந்தாற் புலியாயிருக்கின்றார்கள்!

இவர்களை யரசன் தன்மக்களெனக் கண்டனனாகில் அங்கம் பூரித்து
ஆனந்தககடலிற்குளியானே?

(வீரசேனன் வருதல்.)

வீரசேனன்:—அண்ணன் எங்கே! முகுந்தன தலைதாழ்வாரத்தில் ஒளித்தது.
(புள்ளாங்குழலொலி கேட்டல்.)

குணநிதி:—இஃதென்ன ஒலி? (உற்றுக்கேட்டல்.) புள்ளாங்குழற்சப்தம்!
நமவிககிரமன் ஊதுகின்றான! உற்றுக்கேள்!

வீரசேனன்:—குகைக்கா சென்றனன் எனது தமையன்?

குணநிதி:—இப்பொழுதுதான் சென்றனன்!

வீரசேனன் —வருததமும் துக்கமும் அதிகரித்தவிடத்தன்றோ இதை
யொலிக்கவேண்டும்? இப்போதென்ன துன்பம் நேரிட்டிருக்கும்?
ஒன்றுமிராதே! ஒருவேளை முகுந்தன பின் வந்தவர்கள் நம்மை
வளைந்தனரோ?

குணநிதி —நதோ பார் நின்தமையன் சுந்தரனைத் தோளிற் சுமந்து
வருவதை!

(விக்கிரமன் சரசாங்கியைத் தோளிற்சுமந்து வருதல்.)

விக்கிரமன்:—பஞ்சவர்ணக்கிளி பஞ்சரத்தைவிட்டுப்பறந்தகன்றது! இள
வயதில் இவ்வண்ணம் உயிர் துறக்கவேண்டுமா?

வீரசேனன்:—கண்ணே! மருக்கொழுந்தே! நீ இறந்தும் உன் முகம்
வாடவில்லையே!

குணநிதி:—ஆப்பா! நீங்கள் ஏன் துக்கக்கின்றீர்கள்? விதியின்படி முடி
ந்தது!—

“கேள்விக டிறைபோய்

வடிகொள் கண்ணியர் மனங்குழைந் தநங்கனென் றிரங்கக
கொடையுங் கோலமுங் குழுகுந்தம் மழுகுங்கண் டேதத
வீடையிற செல்வுழி விளியினும விளியுமற றறிநீ.” என்று

பெரியோர் சொல்லியிருப்பதற்கொப்ப முடிந்தது.—நீ சென்ற
பொழுது என்னஸ்திதியி லிருந்தான் சுந்தரன்?

விக்கிரமன்:—நீங்கள் பார்க்கின்ற இளநகையரும்பிய முகத்துடன் சய
னித்திருக்கக் கண்டேன்! சந்தடிசெய்யாதருகிற சென்றேன்!
சென்றபோது இறந்திருக்கக்கண்டேன்!

வீரசேனன்:—நித்திரையிலிருக்கின்றனையன்றி இறந்தான் அல்லன்!

விக்கிரமன்:—ஐயோ! உயிர் துறந்தான்! என்னருமைத் தம்பி! நீ பேரி
யோகநித்திரையி லமர்ந்தாயேனவெண்ணி, நிதநிதமும் உன்னை

மலைமல்லிகையாலும் காந்தள்மலராலும் சுனைக்குவளையாலும்ருச
சிப்பேன்! நீயுறையுமிடத்தைத் தினந்தினமும் பிரதட்சிணஞ் செய
துவருவேன் !

வீரசேனன்:—என்றும் உன்தேகம் அழியாதிவ்வண்ணமேயிருக்க ! துக்க
ப்பட்டென் செய்வது? “ஆண்டாண்டுதோறுமழுதுபுரண்டாலு
மாண்டார்வருவரோ?” அண்ணா! இனித்தாமதியாது இங்கோ
“ரிடத்திற்கிடத்திப் புஷ்பங்களாலும் தழைகளாலும் மூடிச் செல்
வோம் !

விக்கிரமன்:—எங்குவளர்த்துவது ! இடம் பார் !

வீரசேனன்:—இந்தவிடம் மிகத்தகுதியானவிடம் ! இதனினஞ்சிறந்ததிங்
கில்லை ! நாமும் ஒரு காலத்து இறகக்வேண்டியதுதானே ! தேகம்
நீர்மேலெழுத்தாயிருக்கிறது ! உலகமாந்தர்கள் இஃதறியாது ஒரு
வரையொருவர்கொல்வதும், வஞ்சிப்பதும்அறியாமையன்றோ ?

குணநீதி:—மயான வைராக்கிய மென்பது இதுதான் ! இது ஞான பூமி
போலாகின்றது ! அப்பா ! மிகவும் மறந்தீர்கள் ! முகுந்தன் மூட
னாயிருப்பினும் ராஜகுலத்திலுதித்தவனானபடியால் அவனுடம்பை
யும் ஒருபக்கம் வாயுசமாதிசெய்வோம் !

வீரசேனன்:—நீங்கள் மிகவும் அவனுக்கிரங்குகின்றீர்கள் ! எடுத்து வந்
தால் ஒருபக்கம் கிடக்குமபடிசெய்கின்றோம் !

விக்கிரமன்:—இறந்தபிறகு இராஜாவாயினென்ன ? ஏழையாயினென்ன ?
வித்தியாசமென்னவிருக்கின்றது ? ஒன்றுமில்லை. இவனருகிலந்த
முண்டத்தைக் காவலவைத்துச் செல்வோம் ! நம் தந்தைதான்
சென்று முகுந்தனைக் கொண்டுவரவேண்டும் ! (குணநீதிபோதல.)

வீரசேனன்:—சர்வேசா ! இச்சந்தரன் உனதுதிருவடி நீழலடையவும்
இசகாயத்தைக் கமுகுமுதலிய பட்சிகளும் புலி, நரிமுதலிய மிரு
கங்களும் தீங்குபுரியாதிருக்கவுங் கிருபைசெய்யவேண்டும் !—

(பாடுதல்.)

விலையிலல்லா வெண்முத்தே விளங்குமெழிற் சுந்தரனே
கலையெல்லாம் பொருந்துகிற்குங் கட்டழகார் பெருமானே
சிலையெல்லா முருகநறுந் தீம்பாட லிசைப்பானே [யோ.
கொலையெல்லா நிகழ்த்துகின்ற கொடுங்கூற்றிற் குடைந்தா

விக்கிரமன்:—

நடுவனெனப் பேர்கொண்டு நட்டாரைப் பிரித்திடுவாய்
படுதொழிலைக் கைக்கொண்ட பாதகனே கொடுங்கூற்றே

யடுதொழிலைக் கைக்கொள்ளா வருமைபெறுஞ் சுந்தரனுக்
கிடர்செய்தாய் நன்றோவீ தியம்பிடுவா யியம்பிடுவாய்.

வீரசேனன்.—

பொறுமைமிக வுடையவனே பூவுலகிற் கற்பகமே
பெறவரிய சுந்தரனே பேருருககொண் மன்மதனே
தறுகண்ணா னீயிந்தத் தரைநின்ற றகாதென்றோ
சிறியேமிற் பிரிததுன்னைத் தென்புலத்தான் கவர்ந்தனனே.

விக்கிரமன்:—

அழகுமிகுந் திருப்பானே யாதரஞ்சேர் மனத்தானே
பொழியமுத வின்சொல்லாய் பொற்பமைந்த திருமுகத்தா
யெழுதரிய வடிவினனே யிங்கிதஞ்சேர் குணத்தானே
மழகளிறே யெங்குற்றாய் மறந்தனையோ வெங்களையே.

(குணநிதி முகுந்தன முண்டத்தைத் தாங்கிவருதல்.)

வீரசேனன்:—காரியமுடிந்தது ! அவனை அப்படிக்கிடத்துங்கள் !

குணநிதி —சரி, மண்ணுலமைந்தபிண்டம் மண்ணாய்ப்போகின்றது ! நாம்
போவோம் !—கண்களினின்றும் மாரிபோல நீர்வடிப்பினும் சென்
றவர்களைக் காணக்கூடுமோ ? அஃதில்லை !—

பூங்கா வனத்துப் புகழ்ச்சுந் தரன்மகிழுந்
தீங்கனிசேர் மாவிற் றிகழ்ந்துறூஉம் பொற்குயிலே
பூங்கிளியே வேடன்கைப் பொன்றும் வலையினுட்பட்
டங்கினிநீ வந்திலையா லென்செய்கேன் மாயமே.

(குணநிதி விக்கிரமன் வீரசேனன் இவர்கள் போதல்.)

சரசாங்கி —ஓ ! என்னருமைத் தோழர்களே ! நீங்கள் வரும்வழிபார்த்து
வரும்வழிபார்த்து வருந்தியிருக்கின்றேனே ! நீங்கள் எங்குச்சென்
றீர்களோ ! எப்பொழுதுவருவீர்கள் ?—இருண்ட நிசிப்பொழுதா
யும் வந்தீர்களில்லை !—(சுண்ணைத்திறந்து) இஃதென்ன மரங்களும்
புதருமா யிருக்கின்றனவே ! ஜில்லென்று குளிர்ந்ததழை என்மீது
பரப்பப்பட்டு மலர்நூவபபட்டிருக்கின்றதே ! ஐயையோ ! காட்
டிற்படுத்திருக்கின்றேனே !—என்புத்தி தடுமாறுகின்றதே ! என்
னவோ என்கண்ணை மறைக்கின்றதே ! இஃதென்னகாரணம் ? இங்
குப்புலிமுதலியமிருகங்கள் ஏதாவதுவந்து என்னைக்கொல்லுமே !
ஐயோ யான்ஏன் இங்குவந்தேன் ? சுருணன் கொடுத்த மருந்து
சாப்பிட்டுப்படுத்தவள்தானே ! *அடா ! பாவி ! என்னை நயவஞ்சக

மாக முகுந்தனோடு சேர்ந்து கொல்ல எண்ணி இம்மருந்தைக்கொடுத்தாயோ! அவனைச் செருப்படியிற் பொடியென்றே நென்று வெருட்டிச்சென்றானே! பணத்திற் காசைப்பட்டு நடுக்காட்டிற் புத்தி தடுமாறிப் போகும்படி மருந்தை அமிர்த சஞ்சீவி யென்று கொடுத்தாயே! யான் வேண்டி வேண்டிகேட்டுக்கொண்டபோது அவன் மனங் குளிர ஒரே வெட்டாய் வெட்டியிருக்கலாமே! பொய்க்கடிதங்காட்டி என்னைமோசஞ்செய்தழைத்துவந்தாயே!—தெய்வமும் உங்களுக்கே சகாயஞ்செய்கின்றதே! என்னை யன்னை போலாதரித்தகுமைவாசிகள் யானிறந்தேனென்று நினைத்து என் மீது மலர்களைச் சொரிந்து துக்கித்துச் சென்றார்களோ? இந்தக் காட்டில் அவர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு எந்தவழிபிடித்துச் செல்வேன். ஐயோ! இந்துவதனே! எனகண்ணே! நீகூறியவாராததையையும் தடுத்தவந்தேன்! நீ எனன துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாயோ? உன்னை எப்பொழுது பார்ப்பேன்?—

(பாடுதல்.)

திக்கும் வழியுந் தெரிகிலேன்! ஐயகோ!
 இக்கொடுங் கானத் தெங்குயான் செல்வேன்?
 வலவியங் கண்ட மாநென மருண்டேன்!
 இல்லந் துறந்தே னொலலையிற காண
 ஆசைக கனியே! நேசக் கொழுந்தே!
 சுருணை நம்பியான் தொடர்ந்துடன் வந்தேன்.
 பகழி தைத்த பசுசின மருளுபோல
 இக்காட் டகத்தி லெளியேன றுயருழந்
 தன்றிலம் பெடையென வலறிகை கின்றேன்!
 கன்னிகைப் பிடித்துக் கடுந்துய ருழந்தனை!
 பெண்ணெனப் பிறந்து பெற்றதென யானே?
 அந்தோ விதியே! அந்தோ விதியே!!
 எந்தையைத் துறந்தும் இனியை யுன்னைக்
 காணக் கிடைத்திலேன்! கண்ணுண் மணியே!
 பூணக கிடையாப் பொன்னி னாரமே!
 என்னுயிர் நாதா! யானென் செய்வன்!
 எனைப்பிறப் பித்தன னேழை மதியிவி!
 காணும் வகையிலை கடிதி லிறப்பேன்!
 ஐயோ! நாதவென் னுருயிர்த் துணையே!—

(மௌனம்)

பெண்ணென்ப தோர்ந்திலையே போலும் பெருமானே
யண்ணுலிங் குற்ற தறிதியேல வாராயோ!

வண்ணக் கருங்கானில வாடி மிகவுருகி
யெண்ணத்தைத் தூதாக வேகவிட்டும் வாரலையே.

நின்னையலா லென்சோக நீக்க வலாருளரோ
பின்னற பெருங்கானிற பேய்போற யிரிவேனோ
தன்னந் தனியாய்த தமியே னுழலவேனோ
வென்னெரு சுறைவோனே யிங்கிருக வஞ்சுகின்றேன்.

(மௌனம்)

ஈச்சரனதுகிருபை யிப்படியிருந்தது! ஒற்றையடிப்பாதையையா
வதுகண்டு—(தனனாயகனுடையததரித்திருந்தமுகுந்தனதுடலைக்
கண்டு) உயிர் துறந்தீரோ! பிராணநாதா!—(அவனமேல்விழிநினைத்
தவள்தவறி வேறு பசுசத்தில் விழுகின்றாள்.)

(வச்சிரவாகுதேவனும் படைவீரனொருவனும் வருதல்.)

படைவீரன்.—ஐயா! நாம்போர்புரியும்போது நமது சேனாசமுத்திரத்
தை என்ன வியூகமாகவருப்பது?

வச்சிரவாகுதேவன் —சகடவியூகமாக வகுக்கவேண்டும்! நம்மராயன்
எண்ணம் எப்படியிருக்குமோ? (கீழ்நோக்கிப்பார்த்துச்செல்ல)
ஆ! இதென்ன தலையுற்ற முண்டமொன்றிருக்கின்றதே! அருகில்
ஒருசிறுவன் இறந்து கிடக்கின்றானே!

படைவீரன் —நன்றாய்ப்பாருமையா! உயிருடனிருக்கிறான். இறக்கவில்லை.

வச்சிரவாகுதேவன்:—அவனை எழுப்பு. யாவுந்தெரிந்தது கொள்ளலாம்.
இறந்தவனுக்கிவன்தோழனோ? அல்லது உறவினனோ? அன்றிவேலைக
காரனோ? எவ்வண்ணமோ! (படைவீரன் எழுப்பச் சரசாங்கி
எழுந்திருக்க அவனைநோக்கி) எந்தணர்? எங்குப்போகின்றாய்?
• யாது உனபெயர்? யாரிங்கு இறந்திருப்பது?—விளக்கமாய்த்
கூறுவாய்!

சரசாங்கி.—ஐயா! என்பெயர் சுந்தரன்! என் எசமானனாகிய இம்மகாப்
பிரபு மலைவாசிகளொருவரால் இறந்தனர்போலும்! பினதொடர்
ந்து வந்தயான் இக்கோலங்கண்டு துக்கத்தினுற் சோகித்திருந்
தேன்! இவரைப்போலும் அன்புடையவரையும் புண்ணிய புருஷ
ரையும் எங்குக்காணப்போகின்றேன். வீணாக இறந்தனர்! வேறு
யாரைத்தேடியவர்க்குழியஞ்செய்து பிழைப்பேன்! இல்லை! இல்லை!!

வச்சிரவாகுதேவன்:—அப்பா! ஏன் துக்கிக்கின்றாய்? சென்றவர்வரார்!
யானவரைவிடப் பதின்மடங்கூபட்சத்துடன் நின்னைக்காப்பாற்று

வேன்! எனக்குவேலைக்காரனாய்மர்ந்துவிடு! உனக்குநன்மையுண்டு!
இனி அவரைமறந்துவிடு! என்னைத் தொடர்ந்துவா!

சரசாங்கி.—ஐயனே! தங்களுத்தரவின்படியே! என்னைக்காப்பாற்றவேண்
டும்! பிள்ளைபோற் காப்பாற்றுவதாக வாக்களிக்கவேண்டும்!

வச்சிரவாததேவன்:—அங்ஙனே வாக்களித்தோம். எழுந்திரு! சூரியன்
மேற்கடலிற் குளிக்கும் நாழிகையாய் விட்டது! போவோம்! தாம
திக்கிற காரியங்கெடும்!

சரசாங்கி:—(தனக்குள்) இவ்விதியும் நேர்ந்ததோ எனக்கு?—

(யாவரும் போதல்.)

இ ர ண் டா ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியரண்மனையத்தாணிமண்டபம்.காலம்:—நண்பகல்.

நடர்:—சச்சந்தன், மந்திரி.

சச்சந்தன்:—சேவகா! நீ சென்று கனகாம்புஜத்திற்கு உடம்பெப்படியிருக்
கிறதென்று விசாரித்துவா! உகிர்ச்சுற்றின்மேலம்மி விழுந்ததுபோ
லாயிற்று என்கதி! எனக்கு ஒரேகுழந்தையாயிருந்த சரசாங்கி
யைத்தான் காணோமே! இவளாவது சுகமாயிருக்கக் கூடாதா?
கலயாணமும் நின்றுவிட்டது! முகுந்தனையுங் காணோமே! சர
சாங்கியைக் கொடுக்கமாட்டோ மென்றதற்குச் சந்திரசேகரன
படையெடுத்து வரலாமென்றும் முன்னரே கூறினாளே! இந்தத
துக்கத்தினு லுண்டான மனோவியாதிதான் இவள் நோய். வேறெ
ன்ன? என் சுகங்களெல்லாம் வெய்யில் முன்பனிபோலாயின.—

(ஒரு சேவகன் சுகுணனை அழைத்துவருதல்.)

சுகுண! சரசாங்கி அரண்மனையைவிட்டு வெளியேசென்றது நின
னாலென நிச்சயமாய்த்தோன்றுகிறது! இரண்டாமுறையாகஉன்னை
விசாரிக்கின்றேன். என்மனைவி கனகாம்புஜம் நின்பேரிற் குற்றஞ்
சாட்டுகின்றனள். யாதுகூறுகின்றனை?—நீ ஏன் கூறுவாய்? சுறு
ககென்று கொடுக்கினாற் கொட்டவேண்டும். உன்னைச் சித்திரவ
தைசெய்து உன்னிடமிருந்து நிஜமறியவேண்டியதன்றிக் கொடும
யிலேயிறகென்றால் நீ எங்கேகொடுக்கப்போகின்றாய்?

சுகுணன்:—மகராஜப்பிரபு! என்னுயிரை உங்களிடமே ஒப்புவைத்து விட்
டேன். நீங்கள் எதுவாயினுஞ் செய்துகொள்ளலாம். தங்கள்
குமாரத்தியவர்கள் சென்றவிடமும் இருக்கின்றவிடமும் திரும்பி
வருஞ்சமயமும் எனக்குத் தெரியா. யான் அபராதமற்றவனே!

மந்திரி.—மகாராஜா ! தமதுகுமாரத்தி செனற அன்று இவர் இங்குத்தான இருந்தாரா ! ராஜசபைக்கும்வந்திருந்தாரா ! இவர்இதுகாறும்பொய பேசியதை யானசேட்டதில்லை. ஆதலால் இவர் கூறுவதுஉண்மையென்றே தோனுகின்றது ! பாவம ! இவருக்கொன்றுந தெரியாது ! இவர் நிரபர்த்திதான ! முகுந்தப்பிர்பு தானேவந்து சேருவார் ! அவரைப்பற்றிநாம் கவலைப்படவேண்டியதில்லை !

சச்சந்தன் —ஆயினும் எமக்குச்சந்தேகமிருக்கின்றது ! சிறிதுகாலம்பொறுத்துனை மறுபடியும் விசாரிப்போம் ! இப்போது மனதுக்கொன்றுஞ்சரியாயில்லை !

மந்திரி —மகாராஜா ! சந்திரசேகரனுடைய சேனாதிபதிநமதுதேசத்தைப் படையுடனவந்து கைகொள்ளுமபடியாகத் தஞ்சையைவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிகிறது ! அரசனும் பெருமபடையுடன் புறப்பட்டு வருகின்றானும்.

சச்சந்தன் —எனக்கொன்றுந் தோன்றவில்லையே ! (சனக்குள்) பதினாயிரம் மந்திரிக ளிருந்தாலும் கனகாமபுஜத்தைப்போலச் சந்தர்ப்பத்திற்குத் தகுந்த யோசனைசொல்பவர்களுண்டோ !

மந்திரி —மகாராஜா ! நாம் ஆலசியஞ்செய்யாமல் நமதுபடைகளைச் சித்தஞ்செய்யவேண்டும் ! சாகசிரதையா யிருந்தால எனன்பயமிருக்கின்றது ?

சச்சந்தன் —அதைப்பற்றியா யானகூறுகின்றேன் ? சந்திரசேகரனுக்காயானபயப்படவேண்டும் ? இங்கு நமது கனகாமபுஜத்திற்கு எனனசம்பவிக்குமோ வென்று என்மனநத்ததளிக்கின்றது ! செனற சேவகன் இன்னுமவரவிலலையே ! யானேபோய்ப்பார்ப்பேன் !—நீரும் என்னோடு வாரும், போகும்போது யுத்தத்தில் நாம் நடந்து கொள்ளும் விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுகின்றேன்.

(சச்சந்தனும் மந்திரியும் போதல்.)

கருணன் —அழகானநதருக்குச் சரசாங்கி இறந்தாளென்று தெரிவித்தது முதல அவா யாதொரு உத்தரமும் எழுதவேயில்லை. சரசாங்கி போய்ச் சோந்ததும் தெரியவில்லை. முகுந்தன் எனபொய்வார்த்தைகேட்டுச் செனறவன், எங்குள்ளோ ? ஈதொன்றும அறியாது திகைக்கின்றேன் ! நல்ல எண்ணமுடையவர்கள் எதுபுரியுனும் நன்மையாக முடியுமன்றோ ?

(போதல்.)

மூ ன் று ங் க ள ம்.

இடம்:—மலைக்குகைக்கு எதிரிருக்கும் இடம். காலம்:—காலை.

நடர்.—தூணந்தி, விக்கிரமன், வீரசேனன்.

விக்கிரமன்.—சுந்தரர்! சுந்தரா!! நீ தோனறிமறையும் மின்னலைப் போல் எமமுன்னர்வந்து சேர்ந்து எங்கட்குச்சிலநாட்கள் விருந்தினனாயிருந்து சிவப்பேற்றை யடைந்தாயே! நின்னைப்போலும் நண்பனை இக்காட்டகத்தெங்குக்காணப்போகின்றோம்? கொண்டு வந்து கூட்டிவைத்த தெய்வம் நீட்டித்திருக்கவொட்டாது வீட்டி விட்டதே! உனபாடலொன்றைக்கேட்டால், எங்கள் மனோதுகசும் தேகவருத்தமுமாறிச் சஞ்சீவியுண்ட சமர்ததர்களைபோலப் பேரானந்தமடைவோமே! இப்பொழுது என்னையும் எனதமபியையும் துககத்துககாட்படுத்திப் பறந்துசென்றாயே!

வீரசேனன்.—அண்ணா! நச்சுரன கருணை அபபடியிருந்தது? நீ இன்னமும் துக்கப்படாதே! எனக்குந் துக்க மெழுகின்றது!—சுந்தரா! எனதமபி! எப்பொழுதடா உன்னைப் பார்த்துப் போகின்றேன்! கண்ணே! என் அமிரதமே! சஞ்சீவியே!

(பாடுதல்.)

இராகம் - இரதுஸ்தான்காபி. தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

சுந்தரனே - என்று காண்போம்

சோருமேமனம் - துயா

மீறுமே தினம்

ஓ (சுந்தரனே)

சாணங்கள்.

சந்ததமுநா மொன்று கூடிச்

சமைத்தருந்து வமே - ஐயோ

இந்த வேளை யெந்த நண்பனோ

டினிப பொருந்துவமே - எங்கள்

தனியருந் தவமே

ஓ (சுந்தரனே)

பட்டமரமும் விட்டுத் தளிராக்கும

பாடலிற் சிறந்தாய - உன

இஷ்டத்தின்படி நட்ட வெங்களை

யிப்படி மறந்தாய் - உயிர்

எப்படித் துறந்தாய்

ஓ (சுந்தரனே)

பங்கஜ முகந்தன்னைக காணப்
 பசிததுயா தீரும் - திவ்ய
 மங்கள குணந்தங்கு மிங்கித
 வாராததையை யாரும - செவி
 சோததிடச சாரும ஓ (சுந்தரனே)

குணநிதி — நீங்கள் தினந்தினம் திடீரென அவனை நினைத்துக்கொண்டு
 துகடப்படுகின்றீர்கள் ! வீரசேனா ! அண்ணனுக்குப் புத்திகூறிப்
 பின் நீயேன வருந்துகின்றனை ? அவனை நினைத்தலை மறந்து மேல்
 ஆகவேண்டிய முக்கியமான விஷயங்களைக் குறித்து யோசிக்கவே
 ண்டியதை நோக்குவதில்லையே !

(இருவருங் சண்ணை துடைத்துக்கொண்டு)

விக்கிரமவீரசேனார் — முக்கியமாகப் பார்ச்சுவேண்டிய விஷயங்களைக்
 கூறுங்கள் ! இப்பொழுதே செய்து முடிக்கின்றோம் !

குணநிதி — பிள்ளைகளா ! இப்பொழுது சோழநாட்டரசன நம்மரசன்மீது
 படையெடுத்து வந்திருக்கின்றனே ! இதைப்பற்றி நாம் ஆலோ
 சனை செய்யவேண்டுமே !

விக்கிரமன் — நமது செனன் அதைப்பற்றி ? லீண்விஷயங்களை நாமேன்
 தலையிலே போட்டுக்கொள்ள வேண்டும் ? கிணற்றுத்தவளைக்கு
 நாட்டுவளப்பமேன ? இராமன் ஆண்டாலென்ன ? இராவணன்
 ஆண்டாலென்ன ? நமது சொன்றுதான் ! மலைவாசிகளாகிய நமக்
 கிந்த யோசனையேன ?

குணநிதி — எப்படியிருந்தாலும் நாமிருக்கும் நாட்டை யாண்டுவரும் நமது
 ராஜாவுக்கு நாம் நன்மைபுரியவேண்டாமோ ?

வீரசேனன் — அவன்தான் லீனாக உங்களை இங்குத் துரத்திவிட்டானே !
 அவனுக்கு நன்மைநினைக்கின் அது பாவமே !

குணநிதி — பயித்தியக்காரப் பிள்ளைகளே ? ஒருவன் தெரியாமற் கெடுத்தி
 செய்தால் அசுறகுக்குரோதம் பாராட்டாமல் அவனுக்கு நன்மை
 செய்வதன்றோ நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்குக் கடமை ?

“இன்னுசெய்தாரை யொறுத்தலவாநாண
 நன்னயஞ்செயது விடல”

என்ற வள்ளுவர் குறட்பாவை மறந்தீர்களே !

வீரசேனன். — ஆம். யான் முகுந்தனைக் கொன்று விட்டேனே ! அவர்களுக்
 கு நன்மை செய்யச்சென்றால் நாம்கொன்றதற்கு நம்மைக்கொல
 லாமல் விடுவார்களோ ? நாமே வலியவிலங்கு போட்டுக்கொள்ள
 வேண்டுமா ?

குணநீதி — அவனிற்ந்ததுயாருமறியார்கள் ! இதன்றியும்நாம் ராஜாவுக்கு அதிகநெருக்க முடையவர்கள் ! ஆதலின் நாம தடையினறி நன மைபுரியவே வேண்டுமென நெண்ணுகின்றேன.—(சபதங்கேட்டல்.) இதேதோ பெருஞ்சப்தம் ! மலைமேலேறி அஃதுளமுநதவிதந காண்போம் ! பிறகுயோசித்துததகுந்தபடி நடநதுகொளவோம் !

விக்கிரமன்:—தங்கள் இஷ்ட விரோதமாய் இதுவரையில் நடநததில்லை. இனி அவ்வண்ணம் நடப்போமா ? சைநநியங்களின ஆரவார மன்றி வேறில்லை ! எதற்கும மலைமீதேறிப் பார்ப்போம் !

(யாவரும போதல்.)

நான்காமங்கம் முற்றிற்று.

அங்கம் - V.

முதற்களம்.

இடம்:—போரககளம். காலம்:—காலை.

நடவ்.—அழகானந்தவ்.

அழகானந்தவ் —(செவ்வரத்தந் தோயநதகிழியொனறைக் கையிலேநதி
கினறு) ஏ! நடநதுதிரியும் பொறகொடியே! உனனையனநியானெவ
வாறுயவேன்? நமந்ருவருகுகும் நடந்த விஷயங்களுல்லாம ஓன
நினபின ஓனரூய் முளைத்து எனனை அலைக்கழிக்கினறனவே!—

இளமரக்காப பாங்க ரினிதோ ரிடத்திவ்
வளம்படவே யானு மறைநதே - யொளிந்திருப்ப

வாண்டுவந்து நோகதி யடியேனைக காணாது
மிண்டுமெனைத தேடி மிகவருந்திக - காண்டகைய

வெண்டுதலை நீவியவரு வேறொருவ ரிலலையென்று
மண்டு நககருநியின மாண்டதெனக - சண்டு

ரிறையணிநத லிங்க வடிவத்துப் பெம்மா
னறைதருங கண்களகங கையான - மறைய

வனைத்தவெம தம்பிகைபோ லாகத் துதித்துப்
பனைத்த தனாமா பறமபைத - துணைகைகொடு

சந்தோடங கொள்ளுநகாற சாந்தேனைக கண்டுவெளகி
மந்தநகை செயதுமலை மங்கைபோற - சந்தநுங

கொங்கைக் குவடாற் குறிப்படுததி மாபகத்தை
யங்கைத் தலத்தா லனைத்தென்னைப - பொங்கமுத

முத்தங் கொடுத்து முகத்தின் முகமனைத்து
மெத்தத்தண் டிககு மினறகொடியே - யொத்த

குறியிடத்துச் செனறியான் குயிலேயென் தேத்த
வறிவீர குயிலவேடடை யாட - வறியேன்முன

ஐணாது வந்தீர் நகையாடா தோலகம்
டேணாது நின்றீர் பெரியரென்றே - வீணாக

கண்சிவந்து காதிற் கதிரமுத்த மாணிக்க
வண்சிவபைக காட்டவுமே வாகாயிம - மண்ணுலகின்
“ ஊடுதல தாமததிற கின்ப மதற்கின்பங்
கூடி முடிநகப பெறின ” எனனும்

வள்ளுவர் குறட்பாவை மெய்யென்று காட்டவல்லாய்! நீ எங்குச்
சென்றாய்?—

வெண்டரளசு செம்பவள மென்கமுகசு சங்கமெனு
மொண்மிடற்றி னுதிததவைபோ லொளிபரப்பி யதைசூழந்
கண்கவற்று மாபினிடங் காலபரப்பித தவழநதேறி [து
வண்சிகரசு செப்பதனை வளைத்திழுத்தல பாபபேனே.

சந்தமொடு விலலுமிழுந் தரளவட விலிற்பூட்டிப்
பந்துதனசு சிலீமுகமாளு சிலீமுகததைப் பலகாலென்
சிறுதையொடு நயனததைச் சீரிலககாக் கொண்டெறிந்து
யிரதகந்தின் முத்துதிபப் தென்கண்ணிற காட்டுவையே.

நித்திலநற் கசசமைப்பு நீலகசு னெண்டனத்தை
யத்திரியென் றேகாட்டி யமிாதகுட மாக்காட்டிசு
சித்தசன்றன் றுதைமுடி சோந்தகதைத் துளிகாட்டிசு
சுத்தியெனக களங்காட்டித் தோளையமை யாய்க்காட்டும்.

கண்ணாடிக் கதுப்புடையாய் கடிமுரசுச் சிலம்பொலியா
யுண்ணாடுந் தோட்டியினைக் கயலவிழியா யொண்டொடியே
விண்ணாடும் விளக்கொளியாய் வியன்றனமா நிறைகுடத்தாய்
தண்ணாடுங் கொடியிடையாய் சாமரைமான் மானத்தாய்.

நின்னையிங்குக காணாமன் நீசென்ற வழிதேடி
யின்னையான் வருகின்றே னினியிணடு வாழ்கிலேன்
பன்னியென்று பாராமற் பாவத்திற காளாகிக்
கொன்னேநிற் கொன்றேனே கொடியரினுங் கொடியேனே.

ஏ! சரசாங்கி! எனகண்ணே! இதோ வந்துவிட்டேன். தாமதிக்
கவில்கை! பஞ்சிதோய்ந்த பவளக்காலடிவழியே யிதோ வருகின
றேன! எனையிர்க்காதலி! மூர்ச்சித்துக் கிடந்த வுன்னைப் பிரா
ணனை யொருபொருட்டாக மதித்து நந்தனவனத்தில் விடுத்துச்
சென்ற யான சிறிதும் அனபிலலாதவன! கல்விப் பெருஞ்செல
வியே! எங்குச்சென்றனை? என்று வருவை? வருவையோ? வரு
வையோ? எவ்வண்ணம் வருவாய்? இப்பூவுலகில் நின்னை யுயி

ரோடு காண்பேனோ? அன்றிச சுவர்க்கத்திறமுன காண்பேனோ?
 (மௌனம்) கற்பிதகரசியாகிய வுண்ணைத் தீரவிசாரியாமல அவசர
 பபட்டுக்கொன்ற எனக்கும் சுவாக்கலோகமா? தீராததுயருக்கும்
 மீளாநகிற்கும ஆளானேன! இவற்றினினதுடி என்னை மீட்கும்
 உபாயமுமுளதோ? ஒன்றுமில்லை! சத்தியம்! சத்தியம்!! மெல்
 லிளநதோகாய! நினை என்னு உண்பேன! எங்குகாண்பேன?
 எவவிதங்காண்பேன? ஐயோ! இனபரசவனஜமே! சரசருபி! சர
 சாங்கி! சரசாங்கி!! சணபகக்கோதாய்! தரியேன்! ஒருகணமுந
 தரியேன! சண்ணீர்விட்டுக் கதறுகின்றேன! எனசெயவேன!
 பாவியுயிரே! ஏனிருக்கின்றாய்? நினைதுகாதலியைத் தேடிச் செல
 லாயோ! ஏனதாமசப்படுகின்றாய்? அநதோ! புனமுதுவல பூத்த
 திருமுகத்தையும், செவ்வரிக கண்ணையும் தேன்மொழியையும்
 நினைசுகுமபோதே நைநது நைநது மனமுருகுகின்றேனே! சூனம்
 நிறைந்த மணப்பூங்கொடியே! நினைசெவ்வரத்தந தோய்ந்தகிழி
 யிதுவோ! இதுவா நின்னரத்தக்கறை? ரதோ நின்னுதிரந தோய
 நதது? (அழுகின்றான்.) பாவியேன! பாவியேன!! நினை நினைக
 குமபோதே என ஆண்மையகன்றதே! வீரமற்றனனே! தீரமொழி
 நததே! பராக்கிரமம் பறந்ததே! ஏழைமனமே! இனியென?
 இனியென? ஆறுதலடைவாய! இறந்தாரையிப்பெற்றெழுவரோ?
 மறந்தனையோ?—ஏ! சுகுண! என்னிணைபிரியாததோழா! தோழ
 னென்றால் நீயேதோழன்! எனகட்டளையமீறி நடந்தாயில்லை!
 மீறிநடப்பின இவ்வண்ணம் வருந்துவேனோ! ஏன்வருந்துவேன்?
 நீ வாளால் அவளையிரை மாய்க்குமபோது என்னிணைந்தாளோ?
 எவவிதமவருந்தினளோ? என கூறினளோ? அலறியழுதாளோ?
 ஏங்கித்திசைத்தாளோ? செஞ்சியிரந்தாளோ? மிஞ்சித் துடித்தா
 ளோ? (மீட்டிமஅழுகின்றான்.) ஏ! கட்டிக்கனியே! துனமதியே நின்
 கருப பெருஞ்சனியனாய் வந்தனன்! எளனும் எண்ணெயும், கரும்
 பும ரசமும், உடலுமுயிருமபோலிணைபிரியாநமக்குச்செசுகும் ஆலை
 யும் எமனுமாயினன்! அவனதான் நினை விவாகம்புரியத் தூதனு
 பபும்படி சந்திரசேகரனைத் தூண்டியதாக ஜெயவீரா கூறினார்!
 அவன் எதுதான் செய்யத் துணியான்? கொடுநதுனமாககன்!
 பரமசண்டாளன்! அப்பொழுதே நினது பாங்கிமாரால நின்கை
 வளையைக்கவர்ந்தனன் என்றேதாமானித்தேன்! தாதியர்கள் பண
 த்திற காசைகொண்டு நினதேக அடையாளங்கனையுங் கூறிவிட்ட
 னரோ! பாழம் பணமே! நல்லவர்களையும் கெட்டவாக ளாகரு
 வாய்! கொடியை! பெணடர் பணவாசை பிடித்தவ ராயினரே!
 ஐயோ! ஜெயவீரரே! துமதுவார்த்தைகளையும் தட்டிவிட்டேனே!
 'பான் அதுபவிககின்றேன்! அதுபவிககின்றேன் கொடுந தண்
 டனை! பிரிதலினுங் கொடுந்தண்டையுமுண்டோ? ஆ! என்மன

த்திலுதித்தவண்ணமே நீ நிரபராதியென் றுணர்வேனுகிற சட
லும் ஒரு சிறுதிவலையேயாம் என் சண்ணீர்ச் சமுத்திரத்திறகு !
(அழுதல்.) எவ்வண்ணம் ஆறறுகிறபேன் ? ஏ! மெல்லிய வல்லிக
கொடியே! யான் கோபவெறியா லிழைத்ததீங்கைப் பொறுத்த
ருள் ! நீ, உத்தமி யென்றே எண்ணினேன் ! நிற்பழி தீர்த்ததோ
நினைக்காண வருகின்றேன் ! நினைப் பழிகூறிய அக்கொடிய
சண்டாளவன்னெஞ்சத் துன்மதியைப் பிளந்து நின்னலங் கவா
வான்வந்த சோழநாட்டுச் சந்திரசேகரனைக் கண்டித்து அவன
படையைத் துண்டித்து வாளுங் கையுமாய்ப் போர்க்களத் துயிரா
நீத்துநினை யடைகின்றேன் ! யானும் யுத்தசந்நத்தனாய்விட்டேன்
உயிரைத் துருமபென்று எண்ணின எனக்கு யார் நிகர்? முனதுன
மதி யுயிருண்ண இதோ விரைந்துசெல்கின்றேன்.

(பாடுதல்.)

இராகம் - தர்பார். தாளம் - ருபகம்.

பல்லவி.

இதோ செலகின்றேன் - சமர்ககளம்

இதோ செலகின்றேன்.

அநுபல்லவி.

அதோகதிகதாளாகப் பகைஞரை

அஞ்சாமல ஓட்டவே-எஞ்சாமலவாட்டவே (இதோ)

சாணங்கள்.

நன்மதி யென்பதை நாடாம லெந்நாளும்

நாட்டிற் சனியனாய் நண்ணு மந்தபபாமுந

துன்மதி யாகுந துரோகியைக் கைவாளால

துண்டமாய்ச் சாயத்திட்-முண்டமாய் மாயத்திட (இதோ)

தந்திர தூதன்சொற் சங்கதி கேட்டந்தத்

தையலையே கொள்ளச் சண்டைக் கிங்குவந்த

சந்திர ரேகரச் சண்டாளனைக் கண்டு

தபபாமலவெல்லவே-யிப்போதேகொல்லவே (இதோ)

முன்னும் பின்னு மறியாமலே யானபாவி

மொயகுழலை வதைத்திவ் வுலகி லாவி

தன்னோடு வாழத் தவிரா திருக்கின்றேன்

தக்கணம் நீங்கவே - இக்கண மோங்கவே (இதோ)

(போதல்)

[ஒருபக்கத்திற் சந்திரசேகரன், வச்சிரவாகுதேவன், துன்மதி
சோழநாட்டுப்படைகள் வருதல். வாததியகோஷம்.]

படைப்பாணர்கள்:— (பாடுதல்.)

தஞ்சை மன்னன் றக்கதோர்
வஞ்சி சூழ வந்தனன்
மிஞ்சி யூன்றி வெல்வது
பஞ்சி தீயிற பறறலே.

வென்றி வேற்கை வேந்தற்கு
வென்றி யோரும் வீரரே
கொன்று வெல்லுங் கொள்கையீர்
நன்று போரை நாடுவீர்.

உற்று வாழ்வ தொன்றுகேள்
பறறி லாபப கைவனே
செற்ற மின்றிச சேருவாய்
வெறறி வீர னடியினே.

கூற்றின் முன்னங் கோபமோ
டாற்று மாற தெனனையோ
வேற்று நாட்டு வீரரே
சாற்று வீரக டன்மமாய்.

வாகை சூழ வருவன
லோகை கொண்டெ மோங்கலுஞ்
சாகஞ் சேர்ந்த சாதமே
பாக வுண்டி பகைவரே.

[மற்றொருபக்கத்தில் தொண்டை நாட்டார் அழகானந்தன முதலி
யோர்வருதல். வாததிய கோஷம்.]

படைப்பாணர்கள்:— (பாடுதல்.)

காஞ்சி மன்னன் காண்டகுங்
காஞ்சி சூழக் காணுவன்
மூஞ்சி மூடி முதுகிட
வாஞ்சை சேரும் வஞ்சகன்.

தரும மின்றித் தாழ்ந்தவன்
கரும மென்ன கருமமே
அருமை யின்றி யவனியின்
மருமம் போழின் மாயுமே.

வென்றி வென்றி வீரரே
யன்றி வேறெ னறைதிரே
நன்று வேறு நாவல
ரென்று மோதி யேற்றவே.

வஞ்சங் கொண்டு வந்தனன்
நெஞ்சி லொன்று நேர்ந்தில
னஞ்சப போரு மாறறுவீர
பஞ்சை யாகப் பாதகன்.

போரின் மாண்டு போனவர்
வீர சொர்க்க மேவியே
வீர வேற்கண் மாதரார்
வாரம பூண்டு வாழுகுவார்.

[பிறகுயாவரும்போதல். மறுபடியும் துன்மதியும் அழகானந்தனும்
சண்டையிட்டுக்கொண்டு வருதல்.]

அழகானந்தன்:—தெவ்வீர்! ஓடன்மின்! இவனைக்கொன்று இதோ வரு
கின்றேன்!

(துன்மதி அழகானந்தனால் நிராயுதனாய்க் கீழேவிழுந்து சோர்வடைதல்.)

அழகானந்தன் —கீழேவீழ்ந் துயிர்நீத்த உன்னை வாளால் வெட்டி யெறி
வது தருமமனறு! (போதல்.)

துன்மதி.—(எழுந்து) பதிவிரதா சிரோமணியைப் பழிபகர்ந்த எனது பல
மெல்லாம் பறந்துவிட்டதே! காலிற்பெருங்காயமு மடைந்தேன்.
தப்பிப்போகவும் வழியில்லை. நொண்டிச்சென்றாவது உயிர்பிழை
ப்பேன். (போதல்.)

[போர்நடக்கின்றது; தொண்டைநாட்டார் வெற்றிட்டோடல். சச்
சந்தன் சோழநாட்டாராற் பிடிபடுதல். பிறகு அவனை மீட்கும்
பொருட்டு குணநிதி விக்கிரமன் வீரசேனன் இவர்கள்வருதல்.]

குணநிதி:—ஜெயமடைந்தோம். ஜெயமடைந்தோம். தொண்டைநாட்டார்;

பயந்து சென்றீர்
வியந்து நிற்பீர்
நயந்து காண்மின்
னயாந்து நோக்கீர்.

நின்மின் ! நின்மின் !! ஓடனமின் ! ஏன்கெலிகொண்டோடுகின்
றீர்கள்?

விக்கிரமவீரசேனர்கள்:—

பாரப படையீர்
வீரத் தொடையீர்
சாரம் மிடையீர்
நேரம் மடையீர்.

குந்தம் பகழி
நந்தம் படையாற்
கொந்தம் முடலைச
சிந்துங் குருதி.

நின்மின் ! நின்மின் !! போர்புரிமின் ! போர்புரிமின் !! வமமின் !
வமமின் !!

(அழகானந்தன் இவர்களுக்கு உபபலமாய் வருதல்.)

அழகானந்தன்:—

எடுப்போங் கொடுவா
எடிப்போஞ் சிதறக்
குடிப்போ முயிராக்
கொடுப்போம் விடையே.

[சச்சந்தனைமீட்டு யாவரும்போதல்.]

(வச்சிரவாகுதேவனும் துனமதியும் சரசாங்கியோடு வருதல்.)

வச்சிரவாகுதேவன்:—சந்தரா ! இக்கணமே யோடியுயிர்பிழை ! இப்பெ
ரும்போர்க்குழப்பத்தில் உனனைத் தப்பவிடார்கள ! நில்லாதே !
ஒடிப்போ ! ஒடிப்போ !!

(சரசாங்கிபோதல்.)

துன்மதி:—நம் அரசன் சந்திரசேகரனும் யுத்தத்தில்மாண்டனன் ! சச்சந்த
னே ஜெயமடைந்தான் ! இது மகாஆச்சரியமாயிருக்கின்றது !

வச்சிரவாகுதேவன்:—பக்சபலமாய் வாளேந்திவந்த ஒருவீரனால் மாண
டனன் ! இனி நாம்எதிர்த்துப்போரிடமுயல்வது வீணையாம் !)

துன்மதி:—ஒடி யுயிர்பிழைப்போம் ! ஒடியுயிர்பிழைப்போம்!!

வச்சீரவாதேவன்:—போர்முனையில் ஒடி யுயிர்பிழைத்தலினும் போர் புரிந்து யுத்தகளத்திலேயே யிறப்பேன் !

“ மிக்கவெரு சமத்திடை வெருவி யோடின
ரொக்கறுன புறத்தனி யுலகில வாழுநர்
புககவேட டகத்தினி லுண்ணும் புன்மையோரா
மக்களுட் பதடியென் றுரைக்கும் வையமே.”

ஆதலால் ஆறினுஞ்சாவு நூறினுஞ்சாவு ! நின்னுயிர் எனனகரு
ம்பா ? நீயிறந்தாற காடெல்லாம் எலும்பாமா ? பிழைத்துப்போ !
(போதல்.)

துன்மதி:—யானும் போர்புரிவேன் ! யானும்போர்புரிவேன் !!

(போதல்.)

இ ர ண் ட ா ங் க ள ம்.

இடம:—போர்க்களத்தின் மறறொருசார். காலம்:—அநதிமாலை.

நடர்:—அழகானந்தன், போர்வீரன்.

போர்வீரன்.—ஐயா ! நீர்யார் ?

அழகானந்தன்.—யான் ஒருமனிதன் !

போர்வீரன்:—நாமது பெயரென்ன ?

அழகானந்தன்.—அதை ஏன் கேட்கின்றீர் ? யான் ஏன் நாமக்குக் கூற வேண்டும் ?

போர்வீரன்:—ஐயா ! கோபித்துக்கொள்ளாதீர்கள் ? நீர் தொண்டை நாட்டரசனைவிடுவித்துச் சோழநாட்டரசனைக் கொன்றவரல்லரா ? ஆகையால் நும்மைத்தெரிந்துகொண்டு போகலாமென்று எண்ணி வந்தேன். வேறொன்றுமில்லை. இதன்றி மூன்றுபேர்களாலேயே நமது தொண்டை நாட்டார் ஜெயம் பெற்றார்களாமே ! இது மகா ஆச்சரியம் ! மகா ஆச்சரியம் !! தெய்வநதான் வந்து உதவியதோ என்னவோ தெரியவில்லை !

அழகானந்தன்:—ஏன் ! ஐயா ! நீர் போர்க்களத்தி லில்லையோ ? என்னை விசாரிக்கவந்தீர் ! நன்று ! நன்று !!

போர்வீரன்:—இருந்திருந்தால்விசாரிப்பேனோ ? நூரநின்றுபார்த்தேன் ! என்கண்களுக்கு நன்றாய்ப் புலப்படவில்லை !

அழகானந்தன்—புறமுதுகு காட்டி ஓடியவர்களில் நீ ரொருவரோ? வெ
ட்கமில்லையாவுமககு? என்னிடஞ் சங்கதிவிசாரித்துப்போய்ப் பெ
ருமைபாராட்டிககொள்ளப் போகின்றீரா? என்முன் நில்லாதீர்!
போம! போம!!

போர்வீரன்—எவற்றிலும் வீராவேசங்கொண்டவராயிருக்கின்றீர்! யா
னபோகினேன! ஐயா! மன்னியும், ஐயா!

(போர்வீரன்போதல்.)

அழகானந்தன் —போர்முனையிற் குற்றேரடிய நாயக்கும்முகத்தில்மீசை
யா? இப்போபபட்ட புரட்டாசனிடம் வர்த்தையுங் கூடுமோ?
யான் அரசனாயிருப்பின இன்னமும் இவன் உயிரோடிருப்பானோ?
யான் ஏன் கொல்லவேண்டும்? யான் ஏன் கொல்லவேண்டும்?
ஒருத்தியைக் கொன்றுதான் யான் படாதுபாடு படுகின்றேனே!
ஆ! எனகண்மணி! நீயுயிரிழைத்திருந்தால இப்பொழுது யான்
எவ்வளவு சந்தோஷமாயிருப்பேன்? அரசனும் என்னைக் கோபித்
துககொள்ளாது அங்கே ரிப்பாடின! எவ்வளவுசுகமாய் வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கலாம்! மனமே! ஏன் வீணானயோசனையிற் காலம்
போகுகுகின்றாய்?—எனகண்ணே! பழிவாங்கிவிட்டேன! பழிவா
ங்கிவிட்டேன!! மேலாடையைக் கழற்றி யெறிந்து யானும் என்
னைக் கொல்கின்றேன். (மேல ஆடையைக் கழற்றி வீசி யெறிதல்.)
அதற்கு ராட்டியொன்றைத்தேடி யெடுப்பேன். நின்னை—

(ஈட்டியொன்றைத் தேடுதல்.)

[இரண்டு சேனைத்தலைவர்கள் வருதல்.]

முதற்சேனைத்தலைவன் —தெய்வசங்கற்பமே சங்கற்பம்! வச்சிரவாகு தே
வன் பிடிபட்டான்! சந்திரசேகரன் இறந்தான்!

இரண்டாவதுசேனைத்தலைவன் —நமது குலதேவதைபோலவே வந்து
உதவினார்கள நான்குபுருஷர்கள். அவர்கள் வராவிட்டால்—

முதற்சேனைத்தலைவன்.—நாம ஏன்இங்கு இவ்வண்ணம் பேசுகிற்போம்!
அவர்களே பெருந்தீரர்கள்! (அழகானந்தன் ஈட்டியைத் தேடிக்
கையிலெடுத்தது எழுந்து நின்று 'ஆயினுந் தற்கொலை புரிவதோ?'
என்கின்றனன். அப்பொழுது அவனைப்பார்த்தது) யார்நீ? நில!
ஓடாதே! தப்பித்துக்கொண்டோடப்பாக்கின்றாயா?

இரண்டாவதுசேனைத்தலைவன்:—ஈட்டி யொன்று சையில்! குற்றையி
ராயிருப்பவர்களைக் கொன்று அவர் ஆடைமுதலியவற்றை உரிந்து
கொள்வதற்கா?

முதற்சேனைத்தலைவன்.—இந்நேரம் இவன் கீழே தடவிக்கொண்டிருந்
தான்! யார்நீ? என்னவார்த்தை பேசாமலிருக்கின்றனை!

அழகானந்தன்:—யான் யாருமில்லை.

முதற்சேனத்தலைவன்:—யாருமில்லையா? திருட்டுப் பயலிவன்? பிடித்து அரசனிடங் கொண்டுபோவோம்!

[சச்சந்தனும் சாலாட்படையும் சிறைகாவலாளர்களுமவருதல்.
சேனத்தலைவர்கள் அழகானந்தனை அரசனிடம் ஒப்பித்தல்.
அரசனசிறைகாவலாளர்களிடம் அவனை ஒப்பித்தல்.
பிறகு யாவரும் போதல்.]

மு ன் று ங் க ள ம்.

இடம்:—சிறைசசாலை. காலம்:—காலை.

நடன் —உ

அழகானந்தன்:—(திடுக்கிட்டெழுந்து) எனன கனவுகண்டேன்? என்ன கனவுகண்டேன்? ஒன்றுநதோற்றவில்லை! நனவிலுள்ளனகனவிற் காண்போமென்கிறார்களே! விநதையா யிருக்கின்றது! யான்சிறிதும் நினைக்காதகாரியங்களைக் கனவிற்கண்டேனே! யான்அழகானந்தனோ? அல்லனோ? சிறிதுகாலததில் உயிர்நுறப்பது நிச்சயமாயிருக்க யான்என கொடுமையாலிறந்த சரசாங்கியைக்கண்டு அவனைச் சச்சந்தமகாராஜன எதிரில் மணம் புரிந்து இளமைப் பருவத்திறகுரிய சகலவித இன்பதுன்பங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு ஒரு தேசத்தை அரசாளவதாகக் கனவுகண்டேனே! ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்!! என்னைப்போன்றமுழுமூடர்களும் உலகில்உண்டா? இதை நிஜமென்றே எண்ணிக் கனவில் எனன ஆநந்தங்கொண்டேன்! பெருநதுபம் அநுபவிப்பதின்மத்தியிற் சிறிது சந்தோஷமா? அறபசந்தோஷம்! அறபசந்தோஷம்!! மானுடஜன்மத்தினை தன்மையிப்படியேயிருக்கின்றது! ஜன்னமுதல் மரணம்வரை துன்பமநுபவிப்பதே பெருங்காரியமா யிருப்பதைக் கண்டிருக்க, நடுவிலவரும் சிறிது சந்தோஷத்தைக்கருதி எனென்னசெய்யத் துணிகின்றார்கள்? அச்சந்தோஷம் மனத்தினாலநுபவிப்பதோ? அனறிததேசத்தினுற் றுநநுபவிப்பதோ? இவை யெல்லாம் இபைமாகுமோ? சுசங்காட்டுவது போலவே நின்று துக்கமிசப் பின் காட்டுமெனபதை யறிவதில்லை! யானும் ஒருமானுட னல்லனோ? இஃதென் ஆச்சரியம்? சரசாங்கியைக்கண்டு மணம்புரிந்தேன்! குரிய சந்திரர்கள் தெற்குவடக்காக முரைபிறழ்ந் தோடினபோதிலும் எனதுகாதற்கினியளாகியசரசாங்கியையினியிப்பூயியிற் கண்ணாறகாணவுங் கூடுமோ? இல்லை! இஃதன்றி மற்றவைகளைக் கனவிற்

சுண்டிருப்பேனாயின் ஒருவாறு நம்புதலுங் கூடும்! இஃதென்
வீண எண்ணம்? எனனை அரசன அழகானந்தன் என்று சுண்டு
பிடித்தனனாயின் பிழைப்பது கூடவா? ஒருவேளை என்னை மன்னி
ததாலும் அரசனாவதா? முடியாதகாரியம்! அதுவுங் கூடுமானா
லும் யான் சரசாங்கி யில்லாமல் ஒருகணமும் உயிர்தாங்கியிருப்
பேனோ? எனனைகொல்லத் தாமதஞ் செய்கிற ஒவ்வொரு கண
த்தையுங் கடுநரகிற கற்பகாலம் துன்பமதுபவிப்பதுபோ லல்லவா
நினைக்கின்றேன? எனது சரசாங்கி கனவினகண்ணாவது எனனை
வன்னெஞ்சுநெனநெண்ணுது ஒருபொருட்டாய் மதித்துத் தனது
முகத்தைக் கவிழ்த்திக் காட்டினாளே! அக்கனவு எனக்குச் சற்று
நீட்டித்திருக்கலாகாதா? என ஆநந்தம் அளவில்லாமற் பெருகி
யிருக்குமே! யான எதிலுங்கொடுத்துவைக்காதவன்! போர்முனையி
லிறந்து வீரசுவாசகமடைந்திருக்க வொண்ணாதா! கொலையாளி
களாலே கழுவேற்றப்படவேண்டுமா? எனதுகண்ணாட்டியைப்பின்
“ஒட்டார்ந்து செல்லுமபடி ஒரேகணத்தில் யாளாலவீசிக்கொன்றன
ராயின் அவர்களுக்கு எவ்வளவு நன்றிபாராட்டுவேன்! மனதே!
ஏனவீணுனஎண்ணத்திற் காலங்கழிக்கின்றாய்?

“பேதைமை யென்னும் விததிற் பிறந்துபின் வினைக ளென்னும்
வேதனை மரங்க னூறி வேடதைவோ வீழ்த்து முற்றிக்
காதலுங் களிப்பு மென்னுங் கவடுவிட டவலம் பூத்து
மாதுய ரிடுமடைப காய்தது மரணமே கனியு” மனதே

மறந்தனையே!—உனக்குள்ள சொற்பகாலத்தை ஈச்சுரனைத் துதி
ததலிற் செல்வழித்தாற் சிறிதுநனமையாவதடையலாமே! மாண்
டவர்மீண்டிவருவரோ? அறிவிலாதாய! அவனைத் துதித்து அவ
னது சரணுரவிநதங்களைச் சிந்தித்தாலும் நனமையுண்டு!

(பாடுதல்.)

இராகம் - நாதநாமக்கிரியை. தாளம் - ஆதி.

பல்லவி.

மகாதேவசமபோ - ஹர ஹர சிவ சிவ
மகாதேவ சமபோ.

அநுபல்லவி.

தகாத மார்க்கந் தவிரத் தெளியேனைக் காக்குந்
தருண மிதுவே நிதம் சமீஸ்த புவன நோக்கும (மகா)

சாணங்கள்.

திரபுரா தியரை யெரியச்	சிரித்தவா
தெவ்வரககர் கெட முருகனை	யளித்தவா
கரியின தாண்மை யொடுங்க	வரித்தவா
காலனைப் புவிதனின் வீழ	வுதைத்தவா (மகா)
கருது மாலினிழன் மேவி	யிருந்தவா
கமலனாதி சுரர்நுதிக்குப	பரிந்தவா
சுருதிமுடியிற்றாய நடனம்	புரிந்தவா
சுத்த ஜோதி மயமாக	விரிந்தவா (மகா)
சர்வஜீவ ரக்ஷக	சுகுணாளா
சந்த மிலகும்பரி மனமலர்த்	தாளா
பர்வதராஜ குமாரி	மணாளா
பனிமலர்க் கொன்றை யணிந்தவெண்டோளா	(மகா)

“அடுத்தானை யுரித்தானை யருசுகனற்குப் பாசுபதங்
கொடுத்தானைக் குலவரையே சிலையாகக் கூரமபு
தொடுத்தானைப் புரமெரியசு சுனைமல்கு கயிலாய
மெடுத்தானைத் தடுத்தானை யென்மனததே வைத்தேனே”
சரசாங்கி ! உனனை யான் மறக்கவேண்டுமென்று எண்ணினாலும
என்மனமுன்னை மறக்கவில்லையே !

(படுத்துக்கொள்கின்றான்.)

[சிறைகாப்பாளர் வருதல்.]

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—இவன் மிகவும் அயர்ந்து நித்திரை புரிகிறான்
டா ! முகம எவ்வளவு திவ்யமாகவிளங்குகின்றது ! பாரததனையா?

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—ஆம். தாமரை மலரினுந் திவ்யமுக
மே ! இவனை ஏனநம்மரசர் இச்சிறையிலிட்டனர் ? உனக்கேதாவது
தெரியுமா ? சொல்லு !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—எனக்குத் தெரிந்தவரையில் யான்சொல்லுகி
ன்றேன். இவன் போர்க்களத்தில் ஒன்றியாய் நின்றிருந்தனனாம் !
இவன் பகைவனே யென்றெண்ணி நம்மரசர் இவனைச்சிறையிலிட
டிருக்கின்றார். ஒருகால்கிரகிழப்பானோ ? என்னவோ ?

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—சிரகிழக்கும்படியா நேரிடும் ? என
க்குமனம் பொங்குகின்றது ! மனம் பொங்குகின்றதப்பா ! என்னை
யறியாமல் எனக்குக்கண்ணீர் பெருகுகின்றது ! யான் கொடிய

வன்னெஞ்சுடையவனாயினும் இவன்மீது இரக்கந்தோன்றுகின்றது ! இவன சாகக்கூடாது !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—பார்த்தையா இவன் முகத்தை ? கவனித்துப் பாரடா ! இவனிடத்தில் அழகானந்தன் சாயையிருக்கிறதே !

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—ஆமாமடா ! ஆம். அழகானந்தனைப் போலவேயிருக்கின்றான் ! இவன்சாக நாம்பார்த்திருக்கக்கூடாது ! எனமனந்துணியாது ! எனமனந்துணியாது !!

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—அரசன் கொல்லும்படி ஆக்குவித்தால் !—

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—சிறைச்சாலைவினின்று தப்பிப்போகு ம்படி விட்டுவிடுவோம் !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—தப்பிப்பிழைத்தோடும்படி விட்டுவிடப்போகின்றாயா ? நம்தலைபோய்விடுமே !

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன் —யான் போனாலும் போகின்றேன் ! அவன் பிழைத்திருக்கட்டும் ! அவன் பிழைத்திருக்கவேண்டும் ! இவன் அழகானந்தனதானென்று என்முத்தியிற்படுகின்றது.

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—அழகானந்தனாயிருந்தால் அவன் பிழைக்கவே வேண்டும் ! நாமிறந்தாலுமிறப்போம் ! அவனுயிருட னிருந்தால் நல்லது ! எவ்வளவுநல்லவன் !

அழகானந்தன்:—(விழித்து) தோழர்களே ! கொஞ்சம் ஜலம்வேண்டும் ! மிகவுந் தாகமா யிருக்கின்றது !

சிறைகாப்பாளரிருவரும் —நீரேவெளியிற்போய் அருந்தலாமே !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—(தனக்குள்)இவன் குரலால்அழகானந்தனதான் !

அழகானந்தன்:—யான் சிறையிலிடப்பட்டிருக்கிறபோது வெளியே சென்று நீருந்திவருதல தக்கதன்று ! அரசனாக்கை கடந்தபழி நம மைச்சாரும். ஆதலால்—

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—நீங்களே போய்—(தூதன்வருதல்.)

தூதன் —யாரடா ! காவற்காரர்களே ! இங்கு தும்மிடம் ஒப்பிததபகை ஞனை என்னுடன் அனுப்புங்கள் !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—உன்னுடன் அனுப்புவதா ? ஏன் உன்னுடன் அனுப்பவேண்டும் ?

தூதன்:—ஆம். ராஜா உத்தரவு !

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—ராஜா உத்தரவா ?—என்ன அது ?

தூதன்:—சபைக்கு அழைத்துவரும்படி அவர்கட்டளை !

சிறைகாப்பாளரிருவரும்:—அப்படியானால் சரி ! அழைத்துக்கொண்டு போ !
(அழகானந்தனும் தூதனும் போதல்.)

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—இவனை ராஜா இப்பொழுதுபார்த்தாற் கொல
லுமபடி கட்டளையிடமாட்டார் ! ஒருவேளை என்னவோ ?

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—யார்க்கும் இவனைக்கொல்ல மனமே
வராது. அவனைத்தப்பிப்போகும்படி யுக்திசொல்லிக் கொடுத்தும்
அவன்போகமாட்டேனென்றானே !

முதற்சிறைகாப்பாளன்:—அழகானந்தன் அன்றி மற்றவர்களானால் ஓடி
ப்போயிருப்பார்களடா !

இரண்டாவதுசிறைகாப்பாளன்:—ஆம். இவன அழகானந்தன் தான !
இதென்னடா சத்தம் ? (போதல்.)

முதற்சிறைகாப்பாளன் —யானும் வருகின்றேன். (போதல்.)

நா ன் கா ங் க ள ம்.

இடம்:—காஞ்சியரண்மனைச்சபாமண்டபம். காலம்:—நண்பகல.

நடர்:—சச்சந்தன், துணநிதி, விகீரமன், வீரசேனன், முதலியோர்.

சச்சந்தன்:—எனது பிரிய நேயர்காள் ! உங்களாலே யான் எனதுராஜஜி
யத்தைப் பெற்றவனானேன் ! நீங்கள்செய்த மோருபகாரத்திற்கு
யான் புரியுங் கைமமா நெதுவாகும் ? எனது ராஜஜியத்தையே
யான் பரிசாயளித்த போதிலும் அதுவும் குறைவே யாகும் !—
போர்க்களத்தில் வெகுவிரைவாக நுழைந்து நமது படைகளை
நிலைநிற்கச்செய்து, போர்புரிந்து, பகைவரைத் தலைகாட்டவொட
டாமலோட்டிச் சந்திரசேகரனைக்கொன்ற இளங்காளை எங்குளன் ?
அவ்வீரனையான் கண்ணுறல்வேண்டும் ! யான் கூறியபடி யவனைக்
கண்டுபிடித்தீர்களா ?

துணநிதி —மகாராஜா ! அச்சிறுவன் வேற்றுருவமைந்துவந்த அருச்சுன
னிலும் பதினமடங்குவிரைவாகப்போர்புரிந்து பகைவர்களைப் புற
ங்காட்டச் செயதனன் ! அவனாலே தாங்கள் இச்சம்பத்தடைந
தீர்களே யன்றி எங்களால் அன்று !

சச்சந்தன்:—அச்சிறுவனைப் பற்றிச் சபையோர்களே ! உங்களுக்கேதே
னுந் தெரியவராதா ?

சபையோர்கள்:—யாங்கள் எங்குந்தேடியும் எங்கள் கண்களுக் ககப்பட
வில்லை ! அவர் எங்குற்றனரோ ?

சச்சந்தன்:—எங்குங்காணீர்களோ ? இருக்கட்டும். வைத்தியர் ஏன் இன்று
சபைக்குவரவில்லை ! சீக்கிரம் இந்துவதனையும் சுருணனும் இங்கு
வந்துசேரட்டும்.

மந்திரி:—சேவகா! சீகிரம் போய் அவர்களை யழைத்துவா.

சச்சந்தன் —(தனக்குள்) கனகாம்புஜம் மிகவும் வஞ்சனைக்காரி யென்று சிங்காரவல்லியாற்றெரிந்துகொண்டோம்! கனகாம்புஜமும் இறந்தாளா! சிங்காரவல்லியணிந்துகொண்டிருந்த மூத்திரைப் பதக்கத் தாலன்றோ யாவுந்தெரிந்துகொண்டனம்! நீங்காத சிறையி லிட்டனம்! ஆராயந்துபாராமற் பெண்சாதிவார்த்தையை யுண்மையெனறே நம்பி மதிமோசம்போய்விட்டோம்! நமது அருமைக் குமாரத்தி சரசாங்கி தவறிவிட்டதும் கனகாம்புஜத்தின் குதினாற்றோ? அன்றுமுதல் அவள் தம்பியையுங்காணோம்! அழகானந்தனமேற்குற்றஞ்சாட்டி யவனைத் துரத்திவிட்டனள்! நயவஞ்சகி! என்னகாரியஞ்செய்தனள்! என்னகாரியஞ்செய்தனள்!! அவள் மயக்கத்தில்மூழ்கி யாவறறையுமறந்து அறிவழிந்தேனே! சந்திரசேகரன போர்க்குவந்தான்! யாவறற்றுகும காரணம் இவளேயன்றி வேறில்லை! இறந்ததே நன்மையாயிற்று! சிங்காரவல்லியா லகப் பட்டுக்கொண்டோமென்றல்லவோ உயிரிந்தனள்! இதன் உண்மையை வைத்தியனைக்கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளலாமென்று சிங்காரவல்லி கூறவில்லையா? (சபையோரைநோக்கி) வைத்தியர் ஏன் இன்னும் இன்றுவரவில்லை? முகுந்தரைப்பற்றி ஏதாவது உங்கட்குத் தெரியுமா? (வைத்தியாவர) வைத்தியரே! வந்தீரா! யான் கேட்பதற்கு உண்மையானவிடையை யளித்துவிடும்! தப்பிப்பொய்பேசினீராயின தலைபோய்விடும்!

வைத்தியர் —மகாராஜா! கோபம் வேண்டாம்! தடையில்லாமல் எனக்குத் தெரிந்தவற்றைக் கூறிவிடுகின்றேன். மனனிக்கவேண்டும். மகாராஜா!

சச்சந்தன் —இறந்த கனகாம்புஜத்திற்குப் பாவாணத்தை முன்பு கொடுத்தாயாமே! நிஜந்தானா? உண்மையையுரையும்.

(இந்தவதனையும் சுருணனும் வருதல்.)

வைத்தியர்.—மகாராஜா! யான் உண்மையைக் கூறிவிடுகின்றேன். எனக்குயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கவேண்டும்! மகாராஜா! கொஞ்சநாளையுமுன்னே ராணியவர்கள் சிங்காரவல்லியிடம் பாவாணமருந்து கொண்டுவந்து தம்மிடமேகொடுக்கும்படியாயச் சொல்லியனுப்பினார்கள்! அப்படியே —

இந்துவதனை:—(கூக்குரலிட்டு) அம்மா! அம்மா!! நீ இறந்தாயோ? இறந்தாயோ!

சச்சந்தன்:—ஓ! இந்துவதனே! இஃதென்னை கூக்குரல்? என்ன சமாசாரம்? என்னசமாசாரம்?

இந்துவதனை:—எனது பிராணேசுவரி சரசாங்கியம்மை யிறந்தாளே !
யானென்ன செய்யப்போகின்றேன் ? ஐயோ !

சச்சந்தன்:—சரசாங்கியா இறந்தாள் ? என்ன பிதற்றுகின்றாய் ! பயி
ததியமா ?

இந்துவதனை:—மகாராஜா ! எனக்கு நாவெழவில்லையே ! யான் என்ன
செய்வேன் ! சுகுணரைக் கேட்டால் அவர்சொலவார !

சச்சந்தன்:—சுகுண ! என்னசொல்லப்போகின்றாய் ? இன்னமும் பொய்
பேசப்பார்க்கின்றாயோ ? சரசாங்கி எங்கே ? உனனையிதோ சித்தி
ரவதைசெய்ய உத்தரவுகொடுக்கப்போகின்றேன் !--என்னருமைப்
புதல்வியே !

சுகுணன்:—மகாராஜா ! யான் இப்பொழுது உண்மையையே கூறப்போ
கின்றேன் ! தாங்கள் என்னைக் கொல்லும்படி உத்தரவளிப்பினும்
சரியே !

(வச்சிரவாகுதேவன், துன்மதி, அழகானந்தன், சரசாங்கி வருதல்.)

சச்சந்தன்:—வச்சிரவாகுதேவரே ! வாரும் ! நீரிப்பொழுது சிறையி
லன்றோ விருக்கின்றீர் ? எமது நாட்டைக் காரணமின்றி வீணான
குரோதம் பாராட்டிப் படையெடுத்து வந்தமையாலன்றோ வலி
குன்றி வெந்நிட்டோடினீர்கள் ? திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமேதுணை
யென்பதுபோல் நீங்கள் பெரும்போர்வீரராயினும் அறநெறிதப்பி
யொழுகியபடியா லன்றோ இம்மூவரும் மற்றொரு சிறுவனும் எம
க்குப் பக்கத்துணைவரநீங்கள் தோற்றவர்களானீர்கள் ? அன்றி நும
மரசனும் இறந்தானே ! இனி என்னசெய்யப்போகின்றீர் ?

வச்சிரவாகுதேவன்:—என்ன செய்யப்போகின்றேன் ? தெய்வசங்கற்ப
மொன்றிருக்கிறதென்பது தெரியாது எம்மரசன் படையெடுத்து
வந்தனன் ! யான எப்பொழுது தங்கள் கைவசத்தி லிருக்கின்
றேனோ அப்பொழுதே தங்கள் ஆக்கைக்குட்பட்டவனதானே !
ஆனால் ஒருவரமாததிரம் !—இதோ நிற்கின்றானே இச்சிறுவன் !
இவனைமாத்திரம் காப்பாற்றுவதாக வாக்களிக்கவேண்டும் ! இப்பி
ள்ளையைப் போலும் நற்குணநறசெய்கை யுடையவர்களை யான்
எங்குங்கண்டதேயில்லை !

சச்சந்தன்:—இச்சிறுவனை யாம் காப்பாற்றவேண்டும் ! அங்ஙனையாக !
அருகில்நிற்கும் இவரார் ? நுமக்குத்தெரியுமே ?

வச்சிரவாகுதேவன்:—இவர் எம்மரசரது பிராண நண்பராவார். இவர்
துன்மதியென்று பெயருடையவர் !—

அழகானந்தன்:—அடே ! துன்மதி ! நீ இன்னும் பிழைத்திருக்கின்றாயோ !

என்கையில் வாள் இல்லையே உன்னைவெட்டிச்சாய்ப்பதற்கு !

(அழகானநதன் கையையோங்கித் துன்மதியைக் குத்தப்போதல்.)

சரசாங்கி —பிராணநாதா ! அவன் ஏன்கோபிததுக்கொள்ளவேண்டும் ?

அழகானந்தன் —ஆ ! என்னருமைக்கண்ணே ! சரசாங்கி ! சரசாங்கி !!

(அழகானநதன் அவள் கையைப் பிடிக்கப்போதல்.)

[சரசாங்கியும் இந்துவதனையும் சபையினினும் நழுவிவிடுதல்.]

கண்ணே ! நீ உயிரோடுமிருக்கின்றாயா ? எனக்கெவல்லாம் மெய்யாகுமோ ? நீ எமன்கையினினும் எவ்வணந்தவறினையோ ? என்கண்ணே ! எனகாதற்கினியே !

சச்சந்தன் —இவனென்ன பித்தம்பிடித்தவனைப்போல் என்னவோகுழறுகின்றான் ! நீயா ?

அழகானந்தன்.—யான் இவ்வரண்மனையில் வளர்ந்துவந்தஅழகானந்தன் !

சச்சந்தன் —அழகானநதன் ! இங்கு எப்படிவந்துசேர்ந்தாய் ? இவ்வூரை விட்டுத்தூரத்தியிருக்க நீ ஏனஇங்குவரவேண்டும் ? இவரை ஏன் நீ அடிககசசென்றனை ?

அழகானந்தன்.—மகாராஜா ! நும்புதல்வியாகிய என்னுயிர்க்காதலி சரசாங்கியுயிர்க்கும் என்னுயிர்க்கும் துமமுயிர்க்கும் கேடுசூழ்நத பரமசண்டாளனாகிய இவன் உயிரோடிருக்கலாமா ? போககளத்திற்றங்களுக்குப் படைத்துணையாக வந்தபோதிவனைக் கான்முறிய அடித்தும் எப்படியோபிழைத்துவந்தான் ! அவன் உயிரோடிருந்தால் உலகமெல்லாம் ஒருங்கே கேடடையு மாதலால் அவனையிச் சபைமுன்னரே கொலைபுரியத்துணிந்தேன். அதனால் என்சரசாங்கியையுங் கண்ணுற்றேன் !—

சச்சந்தன்:—அப்பா ! அழகானந்தா ! நீயோ எமக்குப் படைத்துணையாக வந்தனை ? நீ கூறியபடி இவன் நம்மையெல்லாங் கொல்லுமபடி என்னசூழச்சிசெய்தனன் ? நீ சொல்லுவது மகா ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றதே !

அழகானந்தன்:—நான் ஏன் சொல்லவேண்டும் ! அவனுக்குக்கட்டளையிடுவீர்களாஹற்றானே சொல்லுகின்றான்.

சச்சந்தன்:—அடே ! துன்மதி ! உண்மையை விளங்கக் கூறுகின்றாயா ? அல்லது சித்திரவதைபுரியக் கட்டளையிட்டிடுமா ?

துன்மதி:—மகாராஜா ! தாங்கள் எவ்விதங்கட்டளையிட்டபோதிலும் அவ்வண்ணமே நடக்கச் சித்தமாகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேனே ! என்காலோ முறிந்துபோய்விட்டது ! நான் இன்னும் இரண்டு நாட்பொழுதிலேயே யிறந்துவிடுவேன் ! யான் ஏன் ஒளித்துப்பேசவேண்டும் ? நடந்தது நடந்தபடியே கூறிவிடுகின்றேன் !

சச்சந்தன்:—என்னதாமசம்?

துன்மதி:—யான் சோழவளநாட்டிலே குமபகோண நகரத்திற் பிறந்த வன்! விதிவசத்தாற் சோழநாட்டுமனைருக்குச் சிநேகனாயினேன்! அப்படியிருக்குநாள்களில் இம்மோதிரம் எனக்குக்கிடைக்கும் வழி நேர்ந்தது!

சச்சந்தன்:—இம்மோதிரம் எனதருமைப்புதல்வியதன்றோ? இஃதெப்படியுன்னிடம் வந்து சேர்ந்தது?

துன்மதி:—சோழநாட்டில் எனதுநண்பர் ஜெயவீரர்வீட்டில் வேடிக்கையாகப்பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது அழகானநதரிடம் பந்தயம்போட்டுச்செய்ததேன்!

சச்சந்தன்:—எதற்காகப் பந்தயம்போட்டிதைக்கொண்டாய்?

துன்மதி:—கற்புக்கரசியாகிய தமதுபெண்ணை!—எனக்குவாயுங் கூசுகின்றதே! யான் எப்படி யிச்சபையில் வெட்கமினறி யுச்சரிப்பது!

சச்சந்தன்:—எமதுபெண்ணா? என்ன? என்ன? சொல். ஏனதாமதிககின்றாய்?

துன்மதி:—ஒருநாள் உலகத்தில் பதிவிரதைகளுண்டோவென்பதைப்பற்றி வார்த்தை சொல்லும்படி நோந்தபோது ஒவ்வொருவரும்ஒவ்வொருவிதமாகச்சொல்ல அழகானநதர் பத்தினியுலகில உண்டென்றமதன்பத்தினியே பத்தினிகளுக்குத் திலகமென்றுங்கூறினர்!

சச்சந்தன்:—சீக்கிரம்சொல்!

துன்மதி:—அப்பொழுது யான் உலகிற்பத்தினியொருத்தியும் இல்லையென்று சாதித்து நிறக, அழகானநதர் சரசாங்கியமமையின அழகையும் கற்பின்றன்மையையும் புகழ்ந்துகூற யான் அவரை யறுபவிக்க வெண்ணங்கொண்டேன்.

சச்சந்தன்:—பிறகு!—

துன்மதி:—யான் கோபமூட்டி இந்தமோதிரத்தைப் பந்தயமாக வைக்கும் படிசெய்து இங்குவந்து அமமங்கையைப் பரிசோதிகக என் எண்ணம் நிறைவேறவில்லை! பிறகுபெட்டியில் ஒளித்துவந்து கைவளையக்கழற்றிச்சென்று அழகானநதரிடங் காண்பித்து—

சச்சந்தன்:—என்னசெய்தாய்?

துன்மதி:—அவளை யணைந்துவந்தேன் என்று பொய்கூறி அவருக்கு அவளிடத்துக் கோபத்தை யெழுப்பி இம்மோதிரத்தைக் கவர்ந்து கொண்டனன்!

சச்சந்தன்:—இவ்வளவுதானா? இன்னமுமுண்டா?

துன்மதி:—இல்லை!

சச்சந்தன் — இல்லையா ! இப்பாத்தனைச் சிறையிலடையுங்கள் ! கொல்லுங்கள் !

துவ்மதி — இல்லை ! இல்லை ! என்துண்டிதலாலேயே சந்திரசேகரன் —
(துவ்மதியைக் காவலாளிகள் பிடித்திழுத்துக்கொண்டனர்.)

வச்சிரவாகுதேவன் — இத்தகைய கொடுந் துனமார்க்களது வார்த்தை
கேட்டு எம்மரசன படையெடுத்துவந் திறந்தனன் ! போர்க்களத்
தில் எனனைப்பறங்காட்டியோடுமபடி துணடின ! ஆ ! இவன
நாரியம எப்படியிருக்கின்றது !

சச்சந்தன் — வச்சிரவாகுதேவரே ! தும்மிடங் குற்றேவல் புரிந்துவந்த
சிறுவரை எங்குக்கண்டுபிடித்தோ !

வச்சிரவாகுதேவன் — யான் காட்டுவழியாக வரும்போது அங்கு மூர்ச்
சையாபுகிடந்ததைக் கண்ணுற்று எழுப்பிக்கேட்க அருகிற் சிரசி
னறியிருந்த முண்டமொன்றைக் காண்பித்து அவர் தம் எஜமான
னென்று கூறினர். யான் தேற்றியென்னிடமே வேலைக்காரராய்
ருமபடிவேண்ட அவரும் அங்ஙனமே ஒத்துக்கொண்டனர் !

சச்சந்தன் — காட்டில் உயிர்சோந்திருக்கக்கண்டரோ ? அருகிலொருதலை
யற்றமுண்டம் ! தனஎஜமானன் ! இதென்ன ?

துணநிதி. — மகாராஜா ! யாங்கூறுவனவற்றிறகுச் சிறிதுசெவி சாய்க்கவே
ண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம். இக்குழந்தையைப்பற்றி
எங்களுக்கும சிறிதுதெரியும். இவா காட்டில் வழிதப்பி எங்கள்
குசையில் வந்திருக்க நாங்களசிலதினங்களாக ஆதரித்துவந்தோம் !
ஒருநாட்காலையில் தேசஞ் சிறிதசெளக்கியமெனச் சொல்லக் குகை
க்கண் இவரைநிறுத்தி நாங்கள் வேட்டையாடலைவிரும்பிவெளியே
சென்று சீக்கிரத்திறுனே திருப்பினோம் !

விக்கிரமன் — மறந்தவிட்டாகளே ! நோயாக விருக்கிறதென்று ஏதோ
கையிறகொடுவந்தமருந்திற சிறிதருந்ததில்லையோ ?

துணநிதி. — யான் அதைக் கவனிக்கவில்லை ! பிறகு நாங்கள் திரும்பிவருமு
ன்னரே இவற்றைத்து போலிருந்தமைகண்டு விக்கிரமனெடுத்ததுவர
மிகவுந்தக்கித்து இறந்தாரெனக்கருதி அக்காட்டிற்கிடத்திப புஷ்ப
மும் சழையும பரப்பிக் குகைக்குச்சென்று மிகவும் வருந்தி யிருந்
தோம் ! பிறகு—

சச்சந்தன். — அங்கொருமுண்ட மிருந்ததாக நம் வச்சிரவாகுதேவர் கூறு
கின்றாரே ! அதைப்பற்றி நீவி ரேதாவ தறிவீரா ?

வீரசேனன் — அஃதென்னுடன்போர்புரிந்திறந்தவரதுதலையற்றமுண்டம்
பிறகு தந்தையார் அவர் முகுந்தரென் றுரைத்தார்.

சச்சந்தன்:—முகுந்தனா நினகரததா ஸ்றந்தனன் ?

வீரசேனன் —ஆம் ! என்னைக் கோபஸ்ட்டியதன்றி என்னைக் கொல்லும் பொருட்டு, வானையோச்சிவந்தமையின்யான்கொன்றேன் !

சச்சந்தன்:—நீர் எனக்குப்பேருபகாரியாயிருப்பினும் தண்டனைக்குட்படு ம்படி நேரிடுகின்றதே !

சுதுணன்:—மகாராஜா ! முகுந்தர் என்னைப் பயமுறுத்தி அழகானந்தரு டைய உடையை எனனிடங்கொண்டு தமதுகுமாரத்தி சரசாங்கி யம்மானையுங் அழகானந்தரையுங் கொன்று வருமபடியாக வல்ல வோ சொல்லிமேலே புறப்பட்டுப்போயினா !

சச்சந்தன்:—எமது குமாரத்தியைக் கொல்லவா வெழுந்தனன முகுந்தன் !

துணநிதி:—மகாராஜா ! இத்தகைய முகுந்தனுக்காகவோ தம்மருமைப் புத் திரனைக் கோபிப்பது ?

சச்சந்தன்:—இஃதென்ன ஒன்றினபின்னொன்று முளைக்கின்றது ! எனத ருமைப்புத்திரன் ! கனவுதானோ ? அல்லது நனவோ ? அன்றி இந திரஜாலமோ ? அவர்களுக்குநத்தைப் பருவத்திலேயே தவறினவாக ளாயினரே !

துணநிதி:—மகாராஜா ! யான் குணநிதியல்லனோ ?

சச்சந்தன்:—குணநிதி ! உம்மையிப்பொழுதுதான்தெரிந்துகொண்டேன். எமது புத்திரர்சனை நீராகாப்பாற்றினீர் ? என்னருமை மக்காள் !— இழந்தபுத்திராகளையும் புத்திரியையுங் கண்டயானமிகவும் சந்தோ ஷசாகரத்திலாழ்ந்தேன் ! ஆ ! ஆ ! திருவுளச்சம்மதம் இப்படி யா இருந்தது ! சுகுண ! சரசாங்கி இவ்விடத்தினின்றும் சென்ற மை நீயறியாததனதே !

சுதுணன்:—மகாராஜா ! அழகானந்தர் துன்மதியின் கைப்பாவையாகி, அவன் கூறியபொய்யினைமெய்யெனநம்பிச் சரசாங்கியை வஞ்சக மாயழைத்துக் கொண்டுபோய்க் கொன்றுவிடும்படி எனக்குக் கடித மெழுதியதன்றித தனது மனைவிகளும் என்னைப்பின்னொருநதுதன் னைப்பார்க்கவரும்படியாகவும் கடிதம் எழுதினார். கடிதத்தைக் கண் ணுற்று என்னைமிகவும் வேண்டியான் அவருக்குத்துணைசென்றேன் ! வழியில் உண்மையுணர்ந்தது தனனைக்கொல்லும்படி என்னைப்பல வாறுவேண்டியும் யான் மறுத்துக் காஞ்சீபுரிக்கு வந்தருளும்படி மிரார்த்தித்தேன் ! ஒரேபிடிவாதமாக யான் காட்சென்று கண வனைக்காண்பென்னொருர்கள் ! அப்பொழுது தங்கள் தாமபத்தினி யவர்கள் எனக்கு அமிரதசஞ்சீவியென்று கொடுத்த மருந்தையவா களிடங்கொடுத்தேன் !

சச்சந்தன்:—கதை வெகுநன்றாயிருக்கின்றது ! நல்லது. வைத்தியரே ! நீர் கொடுத்தமருந்துதானோ அது ? ஏன்ஐயா வைத்தியர்களுக்கு ஜீவ காருண்யம்வேண்டாமா ?

வைத்தியர் —மகாராஜா! எனமேறகோபிதனுகொள்ளக்கூடாது! யான உள்ளதை உள்ளவாதே சொல்லுகின்றேன்! எனனைப் பாஷாண மருதுவேண்டுமெனக்கூடாடாகள். யான அவர்கள் குணநெறி நது மயக்கங்கொடுக்கும் மருதுதான் கொடுத்தேன்! எனமேற குற்றமொன்றுமில்லையே!

ச சீ ச நீதன் —சரி! சுருணை! உனக்கெப்படி இமமருநது வநதுசேர்ந்தது!

சுருணை —சங்கரவல்லியமமை எனையழைத்துப்பாய் இராணியவா சனிடம் விடுத்தார்கள! இராணியவாசன ரசாங்கியைத் தன தம் பிச்சு இணங்குமபடி செய்யவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டு இமமருநதை அசற்கு முன்கூலியாச்சுகொடுத்தார்கள்!

ச சீ ச நீதன் —எல்லாம் நன்றாகவே நடந்தேறின! சரசாங்கியெங்கே சென்றனள்? சீக்கிரத்தில் அழைத்துவாருங்கள். சபையோர்களே! யான (சேவகர்கள் போதல.)

சொல்வனவற்றைமிகச் சவனமாசச்சேடகவேண்டும்! நடந்தசங்க திசள் யாவும் உங்களுக்கும் நன்றாகவேவிளங்கியிருக்கும்! இழந்த ரத்தினங்களையெல்லாம் இன்று கண்டெடுத்தேன்!—எமது குமா ரத்திசகு மனாளை அழகானந்தனையாயினன! நமது குமாரரிரு வாகளும் நமமிடமேவநது சோந்தனாசள்! யானுமதளாந்தவயது டையனாபலிட்டேன்! ஆதலின் சரசாங்கியினபுருடனாவான எவ னோ அவனாகே இந்நாட்டரசானுசையைக் கொடுக்குமபடி மனோ நிச்சயஞ் செயதுலிட்டபடியால் இனி அந்நின்றும் எப்படி மாறு வேன்? பிள்ளைகளிருக்க மருமகனுககளிச்சதல் நீதியோ?

விக்ராமன் —தந்தையே! நாங்கள் இன்றுசாறும் இவரையே தந்தையெ னகசருதி வேடாபோல வசித்திருந்தோம்! இப்பொழுதன்றோ தமதுமகளியாமெனத்தெரிநதுகொண்டனம்! தாங்கள் இவ்வழ சானந்தருக்கே பட்டகாட்டிவிடலாம்! மனத்திலுதித்த வண்ணமே செயதல கடன! சந்திரசேகரனைக்கொன்று இவ்விராச்சியத்தை நிலைநிறுத்தினவ ரிவரேயாசலின் அவருக்கே இந்நாடுரித்து! இவ்வ ண்ணம் நடத்தலேநீதி! எமது தந்தையை எமமுயிரினும் பதினம டங் சதிகமாசவே நேசிசுகின்றோம். அதத்கையதங்கையினது பிரா ணநாயகரலரோ விவா?

சுருணை —மகாராஜா! தமது புத்திரா அவ்வெண்ணமுடையராயினும், அவ்விதமே புத்திரர்களிருப்ப மருகற்குப்பட்டங்கட்டுதல் ராஜ நீதியாசாதே! ஆயினும் தமதுமனோரதம் நட்டேறும்படியான விஷய மொன்று கூறுகின்றேன்! இப்பொழுது சோழநாடும் நமதேயா கிய தன்றோ? அந்நாட்டரசனைக்கொன்று வெற்றிகொண்டார் அழகானந்தரேயாக அந்நாடவற்குரித்தாகும்! அவ்விராஜஜியத்தை

யவருக்குப் பட்டங்கடடி மகனையும் மருமகனையும் அந்நாட்டிற்
குடியேற்றி விடுவோமே! இவ்வாறுசெய்தல் நலமெனவென சிறு
மதிகொருவாறு தோன்றுகின்றது!

சச்சந்தன்:—நீர்கூழியது சகலவிதத்திலும் நனமையாகத் தோன்றுகி
றது! அந்நன்மே அழகானநதருக்குச் சோழநாட்டைக்கொடுத்தது
விடுவோம்! (வச்சிரவாகுதேவனைநோக்கி) நீரும் சந்திரசேகரனி
டமிருந்ததும் பாலவே யியரிடமுமசேனாபதியாயிருக்கவேண்டும்!
சுகுண! உன் குழுதன மந்திரிப்பட்டமளித்தனம்!

வச்சிரவாகுதேவனும் சுகுணனும் —இஷ்டப்படியே நடக்ககூடாதுக்
கொண்டிருக்கின்றோம்!—(சரசாங்கியும் இந்நுவதனையும்வருதல்.)

சச்சந்தன்:—சரசாங்கி! எனக்கண்மணியே! உனைக்காணவுமபெற்றேன்!
நின் சிற்றனை சொற்கேட்டு நடந்தவெனை மன்னிப்பாய்!
நினைவேதவிதப்படி அழகானநதருக்கு மணமபுரிவித்துச் சோழ
நாட்டைச் சீதனமாயளிக்கின்றேன்! இந்நுவதனே! நீயும் உன
னரசியோடுசென்று அவளுக்குச் சிறந்ததோழியாயிரு!.....
குழந்தாய்! உனக்கேதாவது வரமவேண்டுமா? கேள்.

(சரசாங்கி ஒன்றுங்கூறாமல் இந்நுவதனையுடன் திரும்பிப்போதல்.)

சச்சந்தன்:—குழந்தாய்! நில். போகாதே! கோபமாயிருக்கின்றாய்! நின்
னைச் சாந்தப்படுத்த யானும் நினனொடு வருகின்றேன்! (போதல்.)

அழகானந்தன்:—

(இறைவனைத் துதித்துப் பாடுதல்.)

கங்கையைத் தரித்த வெந்தை கழலினை மனங்கொண்டார்க்குப்
பொங்கரு ஞ்ருவத் தோடும் பொலிவுற வவர்முற் றேன்றிச்
சங்கையி னனமை யாவுந தந்திடு வான வனற
னிங்கித விளையாட டெல்லா மியாவரே யறிதற பாலார்.

(யாவரும்போதல்.)

ஐந்தாமங்கம் முற்றிற்று.

சரசாங்கி நாடகம்

முற்றிற்று.

ம ங் க ள ம்.

இராகம் - சுருட்டி . தாளம் - ஆதி

பல்லவி.

மங்களம் மங்களமே - ஜெயகடா

மங்களம் மங்களமே

வனுபல்லவி.

ஐயக்கொண்டேயன்பாககருவகனேசருக்கும்
செய்கையின் வேலாயுதம் திகழ முருகேச ருக்கும்(மங்களம்)

சரணங்கள்.

திலலைமன்று னாடிப்பார்க்கும் - உலகமீன்ற

சிவகாமி யமம் ம யாராகும்

சொல்லின் கிழத்தியெனும் துமாகமார் வானிகரும்

மெலயி திருமகளச மேதன் சகி பாணிகரும்(மங்களம்)

அழகானந்த னென்பாற்கும் - சுருணனெனும்

அருமை நேசங் கொண்டோற்கும்

வழுவி லாபுடை யிந் துவதனையாம் பாங்கிக்கும்

பழுதில கழடிநிலையப் படைத்த சரசாங்கிகரும்(மங்களம்)

முத்தமிழ்ப பாவலோர்க்கும் - நற்குணரென

மொழியு ம்ள்விலகோகரும்

சித்திவிகடோரியாடும் ஷேகஸ்பியா கன்னுகரும்

சதயநெறிகைகொள்ளும் சலசலோசனனுக்கும்(மங்களம்)

வாழ்த்து.

கோச்சகக் கலிப்பா.

துங்கவழ கானந்தத் தூயநறகற பகததருவும
நங்கைசர சாங்கியெனு நறுங்காம வலலியுஞ்சீ॥
பொங்குறுநந் நாடகமாம் புகழ்பொருநது மெழிலியுமே
மங்களமா நிலவுலகின் மன்னியென்றும் வாழியவே.